

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXII • Núm. 1.112 • 250 ptes. / 1,50 euros

11 • gener • 2001

«Perdonar és donar
la raó a l'amor»
Michel Quoist

Balanc jubilar

Amb la cloenda de l'Any Sant l'Església s'endinsa en un nou mil·lenni amb il·lusió renovada

El Jubileu del 2000 ha estat marcat per un accent ecumènic i una interpel·lació a la caritat. El Papa ha assistit personalment a centenars d'actes que han impulsat una conversió de l'Església per tal d'entrar purificada al nou mil·lenni. La crida de Joan Pau II a favor de la clemència amb els presos i contra el deute extern dels països del Tercer Món han estat dos dels missatges que el Pontífex ha volgut remarcar. El Jubileu s'ha viscut a totes les Esglésies locals del món, i a Roma i Ter-

ra Santa ha tingut una rellevància particular. A la Jornada del Perdó, moment clau de l'Any Sant, l'Església va demanar perdó per primera vegada a la història per haver ofès els germans. Aquest signe, així com la impressionant resposta a la Jornada Mundial de la Joventut, mostra com una Església jove i humil entra amb força al nou mil·lenni intentant proposar una vida amb sentit i plenitud.

Pàg. 2, 3, 5, 6 i 7

Nou menjador per a infants a Reus

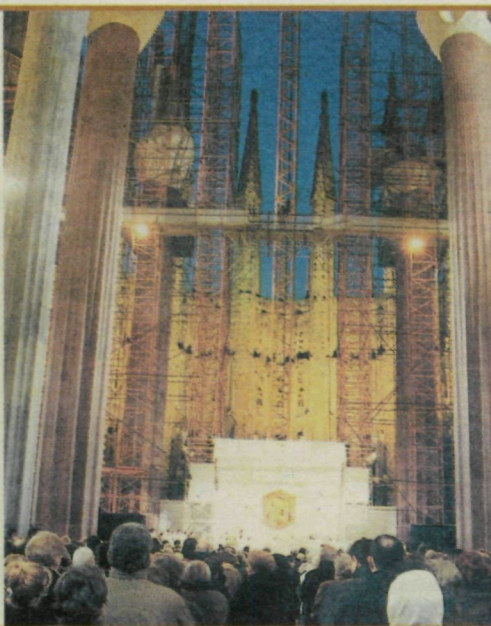
El menjador de l'Anunciació de Reus ha estrenat noves instal·lacions per donar sopar a infants immigrants i de famílies desfavorides. No és més que una mostra que si bé el promotor d'aquesta iniciativa, Mn. Frederic Bara, va morir al gener del 1998, tot just quan es va posar la primera pedra del nou edifici, la seva obra ha quallat i ha trobat continuïtat. El nou menjador infantil de l'Anunciació, que va ser beneït per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, està ubicat als baixos d'un edifici de quatre plantes situat al carrer Racona, al costat justament de l'antic menjador. I és que el servei de donar el sopar als infants d'entre 6 i 15 anys, com a menjador de l'Anunciació, ja fa divuit anys que funciona a Reus, conseqüència de la iniciativa engegada per Mn. Bara.

Pàg. 19

Festa diocesana a la Sagrada Família

L'arquebisbat de Barcelona va tancar l'any i el mil·lenni amb la celebració de la Jornada Diocesana en el marc incomparable del temple expiatori de la Sagrada Família. Més de 5.000 fidels no van voler perdre's el primer ofici litúrgic celebrat sota la gairebé acabada volta principal de la catedral gaudiniana.

Pàg. 20-21

Consternació per la tràgica mort de dotze equatorians

Dotze equatorians *sense papers*, quatre dones i vuit homes, que anaven a treballar amuntegats en una furgoneta van morir el 3 de gener passat atropellats per un tren en un pas a nivell sense barreres a Llorca (Múrcia). L'accident va posar de manifest les condicions precàries en què són transportats milers de treballadors immigrants, la majoria en situació il·legal, per a la realització de tasques agrícoles. Mons. Manuel Ureña, bisbe de Cartagena, va oficiar els funerals per les víctimes. El prelat va dir en l'homilia que hem de «fer tot el que puguem pels éssers estimats d'aquests dotze germans equatorians» i va assenyalar que la seva mort «és i ha estat viscuda com una participació en la mort mateixa de Crist». Mons. Ureña també va recordar que «la nostra regió ha estat i continua emparentada amb l'Equador», en clara referència a la tasca desenvolupada pels missioners espanyols en aquest país llatinoamericà.

Pàg. 29

Sumari

Pàg. 8 L'any 2000 deixa trenta missioners morts

Pàg. 18 «El Nostre Seminari» arriba a les parròquies tortosines

Pàg. 22 Futura Delegació de Pastoral d'Infants a Lleida

Pàg. 24 Jesús, un personatge sempre viu

Pàg. 30 Record del beat Pius IX

Editorial

Any de gràcia, renovació i mobilització

L'any jubilar ha arribat al seu terme, el Sant Pare ha clausurat aquest any tan important i significatiu per a l'Església en el 2.000 aniversari del naixement de Crist. Les nostres diòcesis catalanes també han posat el punt final amb celebracions solemnes a aquest temps intens de vida cristiana. En una d'aquestes celebracions, la que va tenir com a escenari el temple de la Sagrada Família de Barcelona dissenyat pel gran arquitecte i home de virtuts provades, Antoni Gaudí, el cardenal Ricard Maria Carles resumia el que ha significat per als creients aquest temps: «Any de gràcia, renovació i mobilització de les comunitats cristianes.»

Sens dubte que el Jubileu no ha passat desapercbut, ni tan sols per als no creients, però per als seguidors de Crist, ha estat un temps que ha donat força i esperança a tots els grups i comunitats i en general a tots els cristians de la humanitat.

Ha estat un any de gràcia en què molts creients han pogut rebre el do de la indulgència jubilar, participant de les diverses celebracions parroquials, grupals i diocesanes en què s'ha traspassat la porta santa i s'ha reconegut humilment la condició de pecadors de tots els humans, s'ha demanat perdó a través del sagrament de la reconciliació i s'ha participat del gran regal de Déu a l'Eucaristia. Cristians una mica allunyats han tornat a acostar-se a la vida comunitària de l'Església, i els ja practicants han envigorit la seva fe i han donat passos endavant en el seu compromís de militants cristians.

Ha estat un temps de renovació, on tantes entitats de l'Església i comunitats cristianes s'han plantejat aquest moment com el propici per revisar les seves actuacions pastorals, les seves motivacions evangelitzadores. I per a tots els fills de l'Església ha suposat un temps de renovació espiritual, on cadascú ha revisat la seva relació amb Déu, la seva vida espiritual i la seva presència dins de la comunitat cristiana.

Ha estat un temps de mobilització, on ha brillat

el sentit tradicional i històric del pelegrinatge als llocs sants. Roma ha estat un gran centre d'acollida per a milions de creients que han volgut viure el seu any jubilar al costat del Sant Pare i dels germans d'arreu del món que comparteixen els mateixos ideals i objectius dins de l'Església. També Terra Santa i molts temples concrets de totes les diòcesis, s'han vist visitats per milers de fidels que han sortit momentàniament de les seves cases i parròquies per trobar-se amb el Senyor als llocs assenyalats com a punts de trobada i de pelegrinatge per aconseguir la indulgència jubilar.

No podem oblidar tampoc que aquest ha estat també un any per a la solidaritat, on els cristians s'han acostat als germans necessitats i han col·laborat en diversos projectes per als més pobres de cada diòcesi o localitat o per als desfavorits del Tercer Món. Crist fa dos mil anys va tenir una predilecció especial pels marginats del seu temps, i nosaltres, seguidors seus, enguany no podíem faltar a la cita d'ajudar els nostres germans amb necessitats urgents.

També hem purificat la nostra memòria, tant la personal com la col·lectiva, com a Església conduïda per l'Esperit Sant, però dirigida per éssers humans amb les seves errades i pecats. Ha estat un gran impacte per al món veure una Església que reconeix els seus defectes, i exhorta també la resta dels humans perquè facin el mateix, en una història on s'han comès tants desastres i fets lamentables.

En definitiva un any jubilar que hem de valorar com a extraordinàriament positiu, ple de fruits, d'il·lusions i d'esperances, per a una Església que semblava que havia perdut força i es trobava com un segment minoritari de la societat però que gràcies als esdeveniments d'aquest temps ha demostrat la seva força, la seva vitalitat, el seu desig de renovació i adaptació al temps present, la seva intenció de formar part del nostre món en la lluita per la justícia i els drets dels éssers humans. L'Església no està adormida ni estroncada, i aquest any n'ha estat una gran mostra.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggari, 5-7 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035

E-mail: catcris@idgrup.iber.net

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.
Resta d'Europa: 22.950 ptes.
Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.
Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Punt final del Jubileu, temps de gràcia i redempció

ROMA.— El gran Jubileu del 2000 tanca les portes amb satisfacció. Ha reeixit a desvetllar la consciència de molts cristians que han aprofitat l'Any Sant per revisar amb atenció la pròpia vida i reconduir-la cap a l'autèntica font de l'Evangeli. Roma s'ha omplert de peregrinacions i actes jubilaris i ha atret l'atenció

dels mitjans de comunicació amb fenòmens de masses com la Jornada Mundial de la Joventut de l'agost o el Jubileu de les Famílies a l'octubre. Amb tot, el balanç del Jubileu, any de gràcia i conversió, no es pot mesurar. Es fa difícil establir un nombre exacte de persones que han rebut el sagrament de la reconciliació i és pràcticament

impossible enumerar les conversions autèntiques a Jesucrist. La insistència en la caritat, els actes públics de demanar perdó per tants errors i omissions, la memòria dels màrtirs, la crida per abolir el deute extern o la insistència en el valor de la família tradicional han estat alguns dels eixos d'aquest any jubilar.

El Jubileu del 2000 ha aconseguit mobilitzar a Roma 25 milions de pelegrins i s'ha viscut amb més o menys activitats arreu del món. Roma i Terra Santa han tingut evidentment un relleu particular, ja que es tractava una de la seu de l'Església i l'altra, de la terra natal de Jesús. El dia de l'Epifania es va tancar la Porta Santa de la basílica de Sant Pere, i

L'aparició del text *Dominus Iesus*, de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, va refredar, però, les relacions amb els altres cristians i membres d'altres religions. El mateix cardenal Ratzinger, autor del text, es va encarregar d'aclarir que no va voler ofendre ningú sinó situar la veritat del cristianisme i advertir del perill dels relativismes.

Roma ha acollit milions de pelegrins i turistes —una gran majoria d'italians, espanyols i polonesos—, ha renovat espais culturals i religiosos i ha estat l'escenari de gairebé dos mil actes jubilaris. A molts d'ells ha assistit personalment el Papa i altres han estat presidits per altres membres de la cúria vaticana. S'han celebrat vint-i-vuit jubileus especials dedicats a alguna categoria professional o personal diferent: va començar el dels infants i han continuat jubileus per a tothom. Entre els més multitudinaris i emotius cal esmentar el Jubileu dels Discapacitats, el de la Vida Consagrada i el de la Família. El moment de més afluència de visitants va ser la Jornada Mundial de la Joventut, que va aplegar més de dos milions de joves a Roma. Els

voluntaris del Jubileu, caracteritzats per un emblemàtic uniforme blau, han estat setanta mil.

El Jubileu ja mobilitza uns 25 milions de pelegrins.

així es va donar pas a la cloenda oficial del Jubileu; no s'obrirà fins al 2025.

El Jubileu i l'agenda molt atapeïda del papa Joan Pau II marxen però roman-ara l'autèntic Jubileu, el de la conversió personal en el dia a dia i no en moments extraordinaris. Es tanca un any d'activitat intensa per al Papa i per a tota l'Església catòlica en general, així com per a la ciutat de Roma, on la participació dels fidels ha sorprès per la quantitat i el compromís. El Jubileu del 2000, esdeveniment que ha commemorat els 2.000 anys de la vinguda de Jesucrist redemptor al món, ha tingut un caràcter ecumènic i d'obertura a les altres religions. L'han precedit una assemblea interreligiosa a Roma amb participació de diverses religions i ha estat acompanyat per iniciatives que han volgut acostar les diferents sensibilitats a la recerca de la veritat.

L'amor del Papa pels nens es va manifestar al Jubileu de les Famílies.

Portes santes

El Papa va voler obrir les quatre portes de les quatre basíliques majors de Roma (Sant Pere del Vaticà, Santa Maria la Major, Sant Joan del Laterà i Sant Pau Extramurs), tot i que només va tancar la de Sant Pere i va delegar el tancament de les altres a diversos cardenals. El cant del *Te Deum* va posar punt final al Jubileu i va significar un moment d'agraïment. El ritus de cloenda del Jubileu se centra en la solemnitat de l'Epifania. Aquest esdeveniment recorda que els cristians, com els Reis, continuen portant l'anunci de Crist i reben la força, llum i misericòrdia. Així, finalitza cronològicament un any sant, però no un any de gràcia que es perpetua.

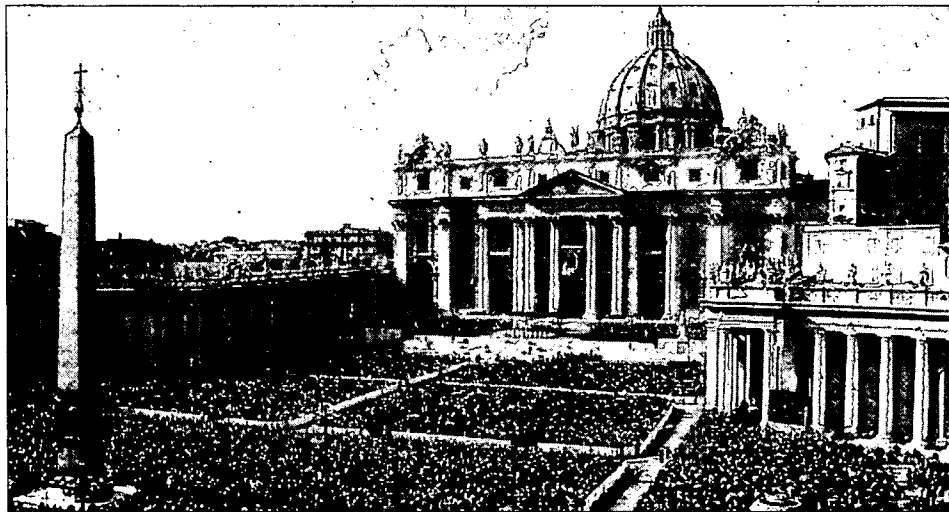
El Congrés Eucarístic i el dels Laics

han estat dues fites importants pel que fa a sessions d'estudi, com també el Congrés d'Actualització del Concili Vaticà II i els diferents simposis del món sanitari.

Històricament cal remarcar la rellevància de la Jornada del Perdó del 12 de març. És la primera vegada en què l'Església demana oficialment perdó per haver ofès els altres germans. El document *Memòria i Reconciliació. L'Església i les culpes del passat*, és molt eloqüent i ressegueix cadascun dels àmbits en què l'Església no ha estat a l'alçada de l'Evangeli. Esmenta la manca de caritat evangèlica amb membres d'altres religions i reconeix que va faltar a la caritat en moltes ocasions.

Per al Papa, el Jubileu ha estat «un any de presa de consciència de la urgència de la caritat». En aquest sentit, l'Església catòlica ha donat suport a les campanyes per a la condonació del deute internacional dels països més pobres i s'ha pronunciat a favor de la justícia social. El Papa ha demanat en més d'una ocasió clemència per als condemnats a mort i ha remarcat que les condicions de vida dels presos han de millorar. Amb motiu del Jubileu de les Presons, va presidir una celebració a la presó romana de Regina Coeli i va saludar personalment a algun dels interns.

Fa vint anys, el cardenal Wyszynski va anunciar al Papa que seria ell qui introduiria l'Església al tercer mil·lenni i ho va encertar. L'Església catòlica s'endinsa en un nou segle amb il·lusió renovada i amb una autoreflexió exigent. (M.D.B.)

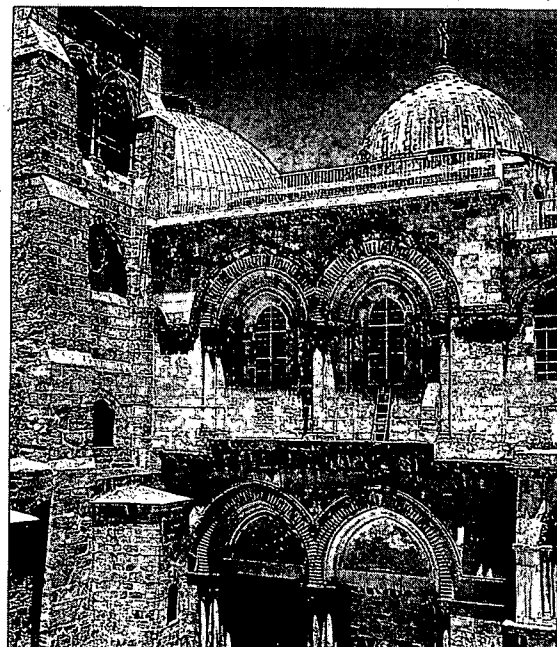
A Roma ha sorprès la participació dels fidels.

Pelegrinatges a TERRA SANTA

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Del 26 de març al 2 d'abril - Especial contemplatiu
- Del 5 al 12 d'agost
- De l'1 al 8 d'octubre
- Del 2 al 9 de novembre
- Del 28 de desembre al 4 de gener del 2002

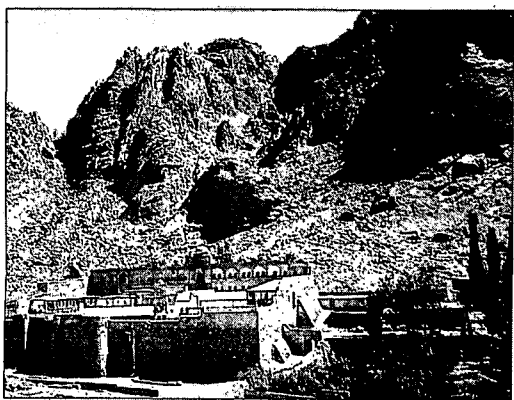
Una vivència excepcional de reflexió, de pregària i de celebració de la fe a les fonts mateixes de la nostra salvació.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Del 4 al 17 de març

ITINERARI BÍBLIC SINAI

Egipte i Jordània

La ruta de l'Èxode fins a Jerusalem.

RUTES RAIMUNDIANES

Amb motiu del IV centenari de la canonització de sant Ramon de Penyafort.

RUTA CATALANO-OCCITANA

Del 30 de maig al
3 de juny

- Provença
- Llenguadoc
- La Selva
- Penedès

Sant Ramon en el seu temps...

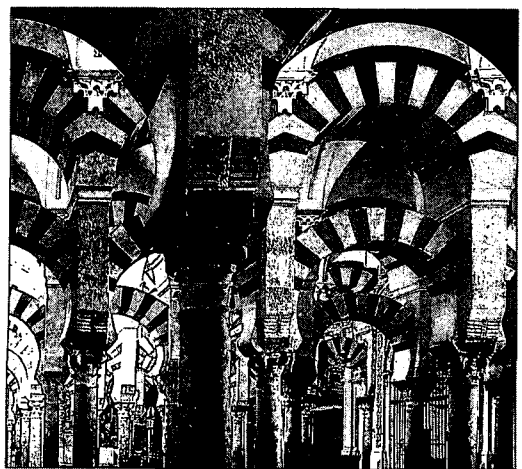
RUTA ITALICA

Del 19 al 26
d'octubre

- Bolonya
- Florència
- Assís
- Roma

Els viatges de sant Ramon.

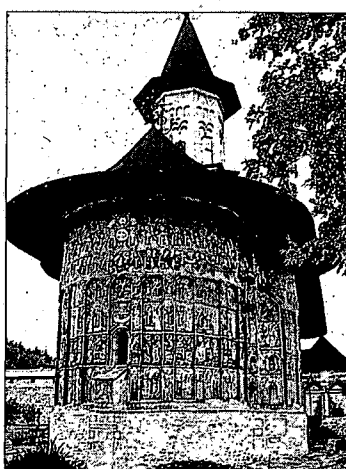
DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 17 al 24 d'abril ANDALUSIA

Sevilla / Còrdova / Granada

Un repàs a la història del: Al Andalus.

ROMANIA MEDIEVAL

Els Carpats i Monestirs

Els testimonis de la més típica tradició oriental.

Del 16
al 23
d'agost

REP. SUD-AFRICANA ZIMBABWE

Parc Kruger / Catarates Victòria

A la descoberta dels contrastos més exòtics del món.

Del 19 al
30 de
novembre

Roma ha viscut un Any Sant de 377 dies

■ Aquest ha estat el primer Jubileu de l'era telemàtica

ROMA.— La ciutat de Roma ha canviat d'aspecte amb el Jubileu i ha estat un centre acollidor de pelegrins i turistes que no han volgut faltar a la convocatòria. Per primera

vegada a la història, aquell que no s'hi ha pogut desplaçar ha tingut l'oportunitat de viure-ho gràcies a les noves tecnologies, capaces de reproduir en directe els esdeveniments jubilaris.

El Jubileu ha estat una trobada de fe de dimensió mundial que ha servit per envigorir una Església que ha entrat ja al tercer mil·lenni de la seva història.

El patriarca Karekin II va participar en les celebracions ecumèniques del Jubileu.

El president del Comitè Central per al Jubileu, Crescenzo Sepe, afirma que «la porta santa es tanca, però roman oberta la via vers Crist». Sepe explica que «en el pla espiritual, els pelegrins han ofert un bonic testimoni de fe oferida quotidianament a Roma i a altres zones del món i han viscut el Jubileu amb devoció, esperit de pregària i caritat». Això demostra, segons aquest eclesiàstic, que l'Any Sant ha estat un autèntic esdeveniment espiritual, una ocasió de trobada amb Jesucrist Salvador i amb l'Església que ell va fundar. En el pla social, Sepe afegeix que el Jubileu ha estat important perquè amb els grans temes tractats ha estimulat un procés positiu de reflexió sobre els grans fets del segle i sobre les perspectives del nou, i porta l'atenció a valors que corrien el risc de ser oblidats.

Les propostes del Papa en el decurs de l'Any Sant sobre la reducció del deute extern, una justícia social més gran, la pau entre pobles i religions i la purificació de la memòria han estat de gran valor i actualitat. Per a Sepe, ecumènicament el Jubileu ha contribuït a un diàleg entre les diferents confessions cristianes i al camí vers la unitat dels creients en Crist. En aquest sentit, cita el valor simbòlic del gest d'obertura el mes de gener de la Porta Santa de la basílica major de Sant Pau Extramurs. En aquest ritus van acompanyar al Papa el metropolita Athanasios i el primat anglicà George Carey. També la memòria dels testimonis de la fe cristiana en el segle xx, que va tenir lloc al

Colosseu de Roma, va ser un acte ecumènic, així com les peregrinacions que el Papa ha fet en aquest període sant. Una altra iniciativa que ha passat desapercebuda per a molts ha estat l'edició comuna dels textos de la Sagrada Escripura distribuïts als pelegrins. Crescenzo Sepe admet que «el Jubileu ha anat millor del que s'esperava i l'Església se sent preparada per als reptes del nou mil·lenni».

Davant les crítiques que s'han fet a aquestes concentracions massives, titlla-

des per alguns mitjans de comunicació italians com a reunions de gent que necessita escalfor humana més que d'autèntics pelegrins, Sepe argumenta que «s'ha de parlar de comunió, fraternitat i joia de compartir el do de la fe, prescindint de tota diferència de condició social, llengua o cultura, valors molt impor-

tants per a un món que pateix un excés d'individualisme».

Les confessions a Sant Pere, a les catedrals, santuaris i esglésies jubilaris de les diòcesis han augmentat. Durant el Jubileu s'han confessat persones que no ho feien des de feia temps. Pel que fa a les conversions, és difícil entrar al cor de les persones i quantificar-les.

El Papa, en la seva valoració personal de l'any jubilar, ha volgut dedicar un pensament a la Terra Santa que pateix conflictes interns i ha encoratjat el diàleg ecumènic. Pel que fa a la cúria, el Pontífex ha advertit que ha de defugir la temptació de voler fer carrera i que s'ha de dedicar a servir. (M.D.B.)

«El Jubileu ha estat una trobada de fe de dimensió mundial que ha servit per envigorir una Església que ha entrat ja al tercer mil·lenni de la seva història»

Un Jubileu cada quart de segle

Bonifaci VIII va decretar que durant el Jubileu cadascú podria lucrar la indulgència plenària (el perdó de tots els pecats) i assegurar-se així el Paradís. Va establir que el Jubileu se celebrés cada cent anys. El 1350, però, el papa Climent VI va reduir-ho a cada cinquanta anys, i Pau II, el 1471, ho va fixar en cada vint-i-cinc anys, el temps actual. Aquest Pontífex en va il·lustrar el significat penitencial amb el nom d'Any Sant. El 1475, Sixt IV va celebrar el primer Jubileu de la premsa, el primer en el qual les butlles i pregàries rituals van ser impreses. Des d'aquell moment la història del Jubileu es barreja amb la història d'Europa. El Jubileu del 1500, conegut com a Jubileu del papa Borja, va inaugurar el mercat de les indulgències, el mateix que després suscitaria les iras de Martí Luter i duria al cisma del 1517.

Com a Jubileu cristià, el primer va ser instituït pel papa Bonifaci VII el 1300. Aquesta decisió va donar a Roma, on hi ha les tombes dels apòstols Pere i Pau, una nova dimensió. Aquest any 2000, una exposició entorn de la figura d'aquests dos apòstols ha fet reviure la importància de Roma com a seu apostòlica.

D'altra banda, aquest Jubileu del 2000, el vint-i-sisè, ha estat el que ha concentrat un nombre més gran de persones a Roma. Segons la Prefectura de la Casa Pontifícia, 8.515.088 persones han participat en alguns dels actes celebrats davant del Papa. El total de pelegrins varia segons les fonts i se situa al voltant de 25 milions de persones.

El portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, va dir a Ràdio Vaticana que «el problema de fons no rau a examinar què significa un nombre tant exorbitant de persones vingudes a Roma, sinó a reflexionar sobre el motiu que ha dut aquestes persones a venir a Roma». (M.D.B.)

Aquest Any Sant és el que ha concentrat un nombre més gran de persones.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Lloc molt acollidor.

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Aspectes claus del Jubileu 2000

SIGNIFICAT ESPIRITUAL

Uns quants mitjans de comunicació parlaven ara fa un any del Jubileu com d'una qüestió de millores urbanístiques per a Roma. A poc a poc s'han adonat de la importància d'aquesta celebració com d'un fet espiritual. El Jubileu ha estat viscut en diversos àmbits: hi ha qui ha seguit les indicacions per obtenir la indulgència plenària, altres visitants s'han limitat a visitar les basíliques i assistir a una audiència amb el Papa. Amb tot, a mesura que l'any jubilar avançava, l'opinió pública es conscienciava del significat interior d'aquest esdeveniment.

DEUTE EXTERN

L'Església, i especialment el Papa, no ha escatimat esforços per demanar que es cancel·li el deute extern dels països africans. Calia que alguna veu amb autoritat es fes sentir, i el Papa ho ha fet. Aquesta crida ha tingut més impacte que la demanda de misericòrdia i clemència per als presos, sobretot per als condemnats a mort en els corredors de la mort dels centres penitenciaris de Nord-amèrica.

MARIA

Joan Pau II va viure moments molt emotius a Fàtima.

El Jubileu ha tingut un accent mariològic constant. El Papa no ha volgut tancar mai cap pregària sense invocar la Mare de Déu, i el 13 de maig, diada de la Mare de Déu de Fàtima, va traslladar-se al famós santuari portuguès per beatificar els germans vidents de Fàtima. Tot seguit es va publicar la tercera secció de l'anomenat «secret de Fàtima». El Papa, durant el Jubileu dels Bisbes, va fer una consagració del món a la mare de Déu davant de la imatge de Fàtima.

TERRA SANTA

El Papa, davant del Mur de les Lamentacions.

La visita al març a Terra Santa ha estat per al Papa un moment intens del Jubileu. El Pontífex, que no va poder fer realitat el somni d'anar a l'Iraq i que probablement haurà d'esperar per visitar Grècia, va poder recórrer l'escenari de Jesús, des de Betlem fins al Gòlgota. En el seu balanç, el Papa no ha deixat de fer referència al conflicte palestinoisraelià com una de les ferides més grosses dins el tràgic mapa bèl·lic actual.

JOVES

La Jornada Mundial de la Joventut ha estat l'acte amb més participació del Jubileu. El Papa, visiblement content davant la impressionant massa de dos milions de joves, els va animar a seguir les exigències de l'Evangeli i els va instar a dur una vida casta. Durant aquest macroencontre, tres mil nois i noies van decidir lliurar la seva vida a Crist a través de la via religiosa o sacerdotal.

Vetlla de la Jornada Mundial de la Joventut, el 19 d'agost.

MÀRTIRS, BEATS I SANTS

Joan Pau II passarà a la història com el Pontífex que ha proclamat més sants i beats. Durant el Jubileu hi ha hagut beatificacions significatives (Joan XXIII, el controvertit Pius IX, els pastorets de Fàtima, la polonesa Faustina Kowalska, la primera santa basca, Maria Josefa del Corazón de Jesús, i l'africana Josefina Bakhita, entre d'altres). Un moment emotiu va ser la celebració en memòria dels màrtirs del segle xx que va tenir lloc dins el Colosseu de Roma. El Papa va fer esment de les víctimes dels règims totalitaris i de les guerres civils.

Milers de pelegrins van assistir a les cerimònies de beatificació més significatives.

FAMÍLIA I PARELLES DE FET

Ho va dir en el Jubileu de les Famílies i ho ha repetit en altres ocasions: «Els fills són la primavera de la societat.» El Papa ha volgut centrar els seus discursos sobre moral de la persona i moral sexual en el concepte tradicional de família oberta a la vida. En aquest sentit, ha criticat les iniciatives que regulen legalment les parelles de fet i que segons ell volen equiparar-les al concepte de matrimoni.

ORGANITZACIÓ

Pel que fa a l'organització el Jubileu ha estat un èxit, enfosquit en algunes ocasions per l'endarreriment de les obres. En total s'han dut a terme més de 200 obres i s'ha millorat considerablement la xarxa de transports romana. Una de les iniciatives que no han tingut l'èxit esperat ha estat l'anomenada *Carta del pellegrino*, una targeta que volia agilitzar els tràmits logístics per tal d'afavorir que el pelegrí es concentrés en la dimensió espiritual. No ha estat així i els organitzadors assumeixen la culpa al·legant que la societat encara no està prou avesada a l'ús d'aquests nous instruments tècnics. La ciutat de Roma ha ofert estructures, acolliment, serveis i disponibilitat per donar a la ciutat eterna un nou rostre que roman com a patrimoni de la humanitat.

EL POSTJUBILEU

El Papa ara reduirà considerablement les seves activitats i viatges que en el 2000 l'han dut a Fàtima, a un partit de futbol —ha estat el primer Papa que hi ha assistit—, a dinar amb centenars de pobres a Sant Pere i a presidir jubileus tant peculiars com el dels pizzers, els dentistes, els sastres o els militars. El Pontífex continuarà amb les audiències i viatges, tot i que amb un ritme més pausat.

Israel

església en el món

Trista cloenda de l'any jubilar a Terra Santa

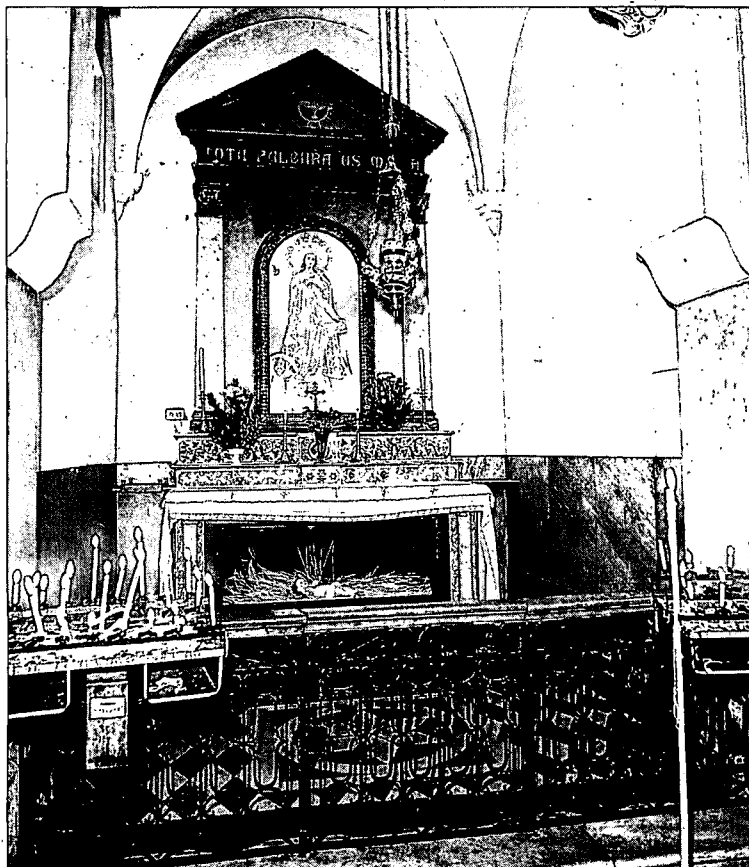
■ Reconciliació i esperança, dos desitjos per al 2001

BETLEM.— En un clima auster i de comprensible tristesa per la situació de violència, l'enviat papal i president del Comitè Central del gran Jubileu de l'any 2000, el cardenal Roger Etchegaray, va celebrar a l'església de Santa Caterina, a Betlem, a la vora de la basílica de la Nativitat, la missa de cloenda de l'any jubilar a Terra Santa.

El cardenal va agrair al Comitè del Jubileu de Terra Santa la seva tasca durant la celebració d'enguany, assenyalant que «hauríeu desitjat una Terra Santa més pacificada per acollir els pelegrins, en primer lloc els de la vostra regió», però «aquesta pau no es decreta, ni depèn únicament d'un procés diplomàtic, sinó que deriva d'una conversió dels esperits i dels cors, i es fonamenta en la dignitat de tot home respectat, sense discriminació, fins en la lliure circulació en el camp social i professional».

El purpurat va assenyalar que «reconciliació i esperança, són els dos raigs esplèndids amb què l'any jubilar no ha cessat d'irradiar a la humanitat i que han d'«escalfar» aquells que veuen que tot trontolla i s'esfondra en la nit de l'horror i de la vergonya». El cardenal va lamentar vivament les «escenes cruels», les «nits plenes de malsons» patides pels cristians a Terra Santa i va destacar que «no existeix reconciliació veritable i estable sense mesurar la profunditat del mal i el preu del perdó».

L'esperança, va afirmar el cardenal Etchegaray, «com la reconciliació, requereix atreviment (...). Davant de la desesperació de milers de rostres o de milers de màscares, hem d'«esperar contra tota esperança» com a bons fills d'Abraham. Si hi ha un lloc on cal que sigui decretat l'estat d'esperança és precisament a Betlem. Sigueu l'esperança dels qui han perdut el gust de viure junts. (...) Déu té més confiança en l'home que l'home en si mateix». (ACI)

La missa de cloenda de l'any jubilar va tenir lloc a l'església de Santa Caterina.

Iniciada una traducció de l'Antic Testament

JERUSALEM.— Després de la Bíblia de Jerusalem, els dominics de l'École Biblique Archéologique francesa preparen una nova traducció completa de l'Antic Testament, amb l'objectiu de respectar més bé els textos originals tenint en compte els estudis exegetics, teològics i patristics d'aquests darrers anys. El projecte és del pare Etienne Nodet, professor de rabinisme a l'Escola Bíblica i qui serà el coordinador de l'obra. Aquesta empresa, segons les previsions, trigarà almenys deu anys. (VID)

ALEMANYA

Campanya d'ajuda de l'Església a les dones embarassades

BERLÍN.— L'Església catòlica a Alemanya ha presentat una campanya publicitària (anuncis televisius i premsa, i cartells publicitaris) per garantir l'ajuda a les dones embarassades que afronten situacions difícils i que pensen a avortar. Segons el president de la Conferència Episcopal Alemanya, el bisbe Karl Lehmann, amb aquesta iniciativa els catòlics alemanys volen evitar que després de la negativa eclesial a continuar expedint els certificats despenalitzadors de l'avortament, les afectades pensin que l'Església ha optat per abandonar-les. La presentació de la campanya ha estat criticada pels mitjans de comunicació i també en cercles eclesiàstics. L'anunci televisiu mostra una dona nua mentre una veu en *offes* pregunta: «Ho faig? O no? Puc? O no he de fer? Ho vull?» Segons Mons. Lehmann, «l'anunci il·lustra que la dona no és objecte, sinó subjecte» de la decisió de tenir un fill. «Hem de tenir el valor d'emprar mitjans no massa usals.» Així mateix, ha destacat que aquesta idea ha estat recolzada per tots els bisbes de forma unànime. (Zenit)

COREA DEL SUD

Més d'un milió de signatures contra l'avortament

SEÜL.— L'Església catòlica a Corea del Sud ha lliurat al govern d'aquest país una petició signada per més d'un milió de persones demanant amb urgència a l'Assemblea Nacional que aboleixi la llei que permet la pràctica de l'avortament. «L'avortament és un atemptat contra la llei de Déu i la llei natural, que són les fonts de totes les lleis», han assenyalat els bisbes coreans. La campanya per recollir les signatures contra l'avortament va començar al març de l'any passat. Segons els prelats, actualment es realitzen més d'un milió i mig d'avortaments l'any a Corea (país que té quaranta-cinc milions d'habitants) i les raons que es donen per a la legalització de l'avortament són «immorals i injustes». Per a l'Església, «la dignitat de la vida i els drets bàsics inviolables de l'ésser humà, creat a imatge i semblança de Déu i el més preuat des del moment de la concepció, han de ser protegits». Per això, denuncia que la llei de l'avortament és «una llei per a l'assassinat legal d'un no-nat». (NE)

ITALIA

Publicació del llibre «Pero yo os llamo amigos»

ROMA.— S'acaba de publicar el llibre *Pero yo os llamo amigos*, de Timothy Radcliffe, mestre general dels frares predicadors. El jesuïta Gianpaolo Salvini, que ha participat en la presentació de l'obra, considera que reflecteix «una manera fascinant de parlar de Déu avui. (...) S'anuncia la Bona Nova i es tracta d'encarnar-la al món d'avui, en termes que la gent pugui entendre». Per al P. Salvini, en l'obra del P. Radcliffe està «molt present la tendresa amb què Déu mira el nostre món tan convulsionat. És un Déu que somriu i que ajuda a somriure». El llibre, escrit de forma molt dinàmica, relaciona la història personal del P. Radcliffe i la de la salvació. A més, parla de somiar, d'estudiar el passat per descobrir-hi els gèrmens d'un futur imaginable. «La tensió entre el passat i el futur es troba molt ben expressada també a les pàgines sobre el perdó. Perdonar no significa col·locar una làpida sobre el passat ni encara menys oblidar, sinó tenir confiança en els altres, creure que poden tornar a començar, aixecar-se i començar a caminar. El perdó és un acte de nova creació. Necessari com mai en una societat com la nostra, que tot ho permet, però que res no perdona», explica el P. Salvini. (C.C.)

PAKISTAN

Diàleg entre l'islam i el cristianisme

ISLAMABAD.— El diàleg interreligiós consisteix a treballar per la pau i la reconciliació. Així ho ha assegurat el P. James Channan, dominic, secretari de la Comissió per al Diàleg Interreligiós de la Conferència Episcopal de Pakistan. Segons el P. Channan, «quan musulmans i cristians dialoguen, poden desenvolupar un gran paper per portar al món harmonia, reconciliació i pau. És l'ensenyament que es desprèn de les nostres religions, i hem de creure'l i transformar-lo en fets». A Àsia s'han desenvolupat les grans religions de la humanitat i per a la població d'aquest continent això significa que «viure en un ambient de pluralisme i harmonia requereix, en molts casos, una actitud d'obertura i estimació de la diversitat. L'harmonia no és uniformitat». (VID)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimón o en Pau al
972 645 262

Vaticà

L'any 2000 deixa trenta missioners morts

■ Tres van donar la vida per les víctimes del virus de l'èbola

ROMA.— Trenta missioners catòlics van morir l'any 2000 en el desenvolupament del seu ministeri. En la llista dels missioners morts hi ha dinou preveres, sis religioses, tres seminaristes i dos laics (un consagrat i una infermera).

Àfrica ha esdevingut el continent més perillós per als missioners. L'any 2000, disset d'ells van perdre la vida a les seves fronteres: quatre a Uganda, tres a Burundi, dos a Nigèria, dos a la República Democràtica del Congo, un a la República Centreafricana, un a Angola, un a Zàmbia, un a Costa d'Ivori, un a Ruanda i un a Kenya.

Àsia és el segon continent on més corre la sang dels missioners. Quatre d'ells han mort en l'últim any a l'Índia, on ha esclatat una onada de persecució fonamentalista contra els cristians; dos a Filipines, víctimes d'atacs independentistes musulmans; un a Pakistan i un a Indonèsia. A ells cal afegir-hi les quatre vides de preveres que s'ha cobrat Amèrica, víctimes de la criminalitat (dues a Colòmbia, una a Mèxic i una a Jamaica), i un religiós assassinat a Albània per la màfia local.

«Les circumstàncies en què van trobar la mort recalquen el mapa dels polvorins del planeta: Àfrica Central, on els diamants i l'or valen més que la vida; l'Àsia dels fonamentalismes islàmic i hindú; l'Amèrica Llatina de les guerrilles i de la droga; l'Albània de les màfies i del comerç de clandestins»; ha destacat Bernardo Cervera, director de l'agència Fides, que ha

Àsia és el segon continent on moren més missioners.

elaborat aquest llistat.

En la dècada dels vuitanta van ser 115 els missioners assassinats, als noranta i en l'any 2000 aquesta xifra s'ha elevat fins a arribar als 630. Aquest augment és degut en bona part al genocidi de Ruanda (1994), que va causar almenys 248 víctimes entre el personal eclesiàstic; així com a una rapidesa més gran dels mitjans de comunicació per difondre les notícies d'aquests assassinats.

Amb aquestes xifres, l'agència Fides no vol llançar una «denúncia estèril», sinó «donar esperança. D'alguns dels missioners se sap que resaven pels seus assassins i els van perdonar. Tots van posar a disposició la seva mort com a signe de victòria

sobre l'odi i el mal». Per això, Fides ha inclòs entre els màrtirs dues religioses i la infermera voluntària que van desafiar deliberadament la mort guarint els malalts del letal virus èbola, a Uganda. «En el nostre món que mira d'exorcitzar la germana mort amb l'eutanàsia, ells (els missioners) són la prova que l'única «bona mort» és la que s'ofereix per amor», explica el P. Bernardo.

El llistat no inclou els centenars de morts a les Moluques o els nombrosos cristians anònims empresonats a la Xina, el Sudan, Ruanda, dels quals no se sap res. Segons estudis protestants, els màrtirs del 2000 (catòlics, ortodoxos, protestants, evangèlics) serien uns 165.000 cristians. (C.C.)

SIGNES D'AVUI

La pau a través del diàleg

La ciutat de Roma va esclatar, quan les agulles del rellotge van assenyalar el canvi d'any, de segle i de mil·lenni, en un immens castell de focs artificials. Els seus focus de coloraines sorgien de múltiples punts de la seva enorme extensió. Tres places van reagrupar massivament els ciutadans que eren al carrer: Sant Pere, el Quirinal i Marconi. A la plaça de Sant Pere, milers de pelegrins van celebrar l'inici de l'any amb una vetlla de pregària i amb un esclat de joia quan Joan Pau II, ja per segon any consecutiu, va sortir per la finestra de la seva biblioteca per beneir tots els congregats. Les òperes de Verdi van trobar a la plaça del Quirinal una multitud que va voler degustar fragments selectes, que van culminar amb el brindis de *La Traviata*. La plaça Marconi de l'Eur va acollir milers de persones que van optar per la música lleugera, per una celebració més sorollosa del pas del temps, en esclatar al terra les ampolles de cava, i pel ball al compàs dels ritmes diversos.

Es va alçar el teló d'un primer dia dedicat a la 34a Jornada Mundial de la Pau. El Papa havia proclamat per a aquell dia un missatge titulat *Diàleg entre les cultures per a una civilització de l'amor i de la pau*. S'hi contenen elements substancials

d'una tasca essencial per a aquesta nova època que comença: la pau, que és diàleg, solidaritat, promoció de la justícia, respecte a la vida, educació, perdó i reconciliació. Arreu del món, la pau està trencada o amenaçada seriosament.

Una lectura pausada del text del Papa pot ajudar a il·luminar la situació espanyola, que no gaudeix encara del do de la pau. En destaca dos criteris: «No es pot invocar la pau i menysprear la vida» i «El perdó i la reconciliació poden arribar a ser pràctica normal de la vida quotidiana». Es continua matant i no hi ha un clima de prou reconciliació i diàleg per construir la pau. Tant de bo tots conflueixin en un «punt d'encontre»! Però tots hauran de moure posicions per arribar a aquest punt comú.

Joan Pau, al final de l'eucaristia del primer dia de l'any, durant el res de l'oració mariana de l'Àngelus, va recordar la «invitació a prosseguir pel camí del diàleg per arribar a la pau tan desitjada, base essencial per a una convivència fructuosa entre tots els pobles de la terra». La pau a través del diàleg constitueix una tasca ineludible per al tercer mil·lenni.

Lluís Serra i Llansana

ANGLATERRA

Crítiques a l'ús d'embrions per a la investigació

LONDRES.— L'arquebisbe de Westminster, Mons. Cormac Murphy-O'Connor, ha criticat la decisió de la Cambra dels Comuns del Parlament britànic de permetre la investigació emprant cèl·lules d'embrions humans: «Els embrions són el principi de la vida humana i tenen dret a ser respectats.» Per la seva part, el vicepresident de la Pontificia Acadèmia per a la Vida, Mons. Elio Sgreccia, ha reconegut que «es tracta d'un dels fets més catastròfics d'aquest final de mil·lenni, ja que legitimar amb objectius experimentals la supressió de criatures humanes, dels nostres fills, representa un trauma per a la humanitat». (NE)

EQUADOR

Albergs per a refugiats colombians

QUITO.— Les parròquies catòliques del nord de l'Equador porten a terme un programa per adequar i construir albergs per als centenars de refugiats colombians que arriben cada dia en aquest país. Aproximadament uns 11.000 colombians s'allotgen a la província andina del Carchi, fronterera amb Colòmbia, i 4.000 més estan a la província d'Imbabura, al centre nord de l'Equador. D'aquests milers de colombians, només 1.300 han rebut visat i 700 més tramiten el document a l'oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR), mentre que la resta continua indocumentada. La majoria de refugiats són camperols que fugen de la violència al departament de Putumayo. Des que es va iniciar el Pla Colòmbia contra el narcotràfic, centenars de colombians fugen dels enfrontaments violents a la frontera amazònica. (ACI)

CUBA

Enduriment de la repressió religiosa

L'HAVANA.— El govern comunista ha endurit la línia repressiva contra els catòlics. Un exemple és una llei que preveu la suspensió dels títols d'estudi dels professionals que entren al Seminari o en un orde religiós. En els darrers anys, diversos metges han entrat en seminaris o convents franciscans i jesuïtes. Segons la nova llei, pel fet de ser preveres o religiosos no podran prestar els seus serveis mèdics a la població. (Fides)

El missioner, home del pa

A Àfrica, la vida religiosa va unida a la imatge clàssica del missioner: persona d'iniciativa, amb accés a grans mitjans, associada a l'exercici del poder en l'Església, sota l'ombra de l'estranger, agent de desenvolupament... Sovint la seva presència es valora, o simplement es tolera, depenent precisament de la seva

eficàcia en el terreny de les realitzacions materials observables. Els nous candidats autòctons es poden trobar en una situació incòmoda i ambigua respecte dels seus amics i familiars, i també davant de la pròpia vivència vocacional a causa d'aquesta imatge que, malgrat tot, conté elements molt vàlids que caldrà conservar.

D'altra banda, la societat africana (si més no la de Kinshasa) està immersa en una atmosfera enormement «religiosa». El nom de Déu, i sovint també el de Crist, és als llavis de tothom. Els grupuscles religiosos, amb idees més o menys pintoresques, sectàries o sincretistes, pul·lulen arreu. En una situació així, les nostres comunitats són cridades a convertir-se en llars d'homes i de dones la característica principal de les quals sigui la referència al misteri de Déu; persones amarades d'esperit de pregària, de tendresa compassiva, de gratuïtat. La dimensió eucarística del nostre carisma i el fet de prendre Jesús com «la nostra Regla» té molt a aportar en aquest sentit.

El missioner treballa amb la comunitat.

Javier Álvarez amb uns quants membres de la seva parròquia.

Crec que la nostra missió ha de consistir, en gran mesura, a donar testimoni de la diferència que hi ha entre eucaristia (símbol d'amor; ofrena de si mateix, sagrament pasqual) i fetitxe (garantia de salvació immediata, solució miraculosa, objecte de poder), entre el pa (fruit de la terra i del treball dels homes, do rebut i matèria transformada, aliment marcat per una història i un nom, vehicle del compartir) i el mannà (regal sense origen conegut, sense nom, sense treball de transformació, objecte de cobdícia). En lloc d'home del fetitxe o del mannà (gran empresari, benefactor, gran guru o agent de desenvolupament), el religiós hauria de ser l'home del pa, testimoni del treball ocult del gra que mor, referència al silenci d'Aquell que no es deixa manipular ni comprar, suport dels que cerquen la veritat, focus de justícia i de fraternitat, home de Déu.

No n'hi ha prou amb les obres exclusivament assistencials perquè la vida religiosa entri en diàleg amb l'ànima de la religiositat africana (encara que aquesta religiositat sigui marcadament «funcional», interessada en tot moment a trobar respostes concretes a les necessitats de la

vida). Es tracta més aviat, em sembla, d'esdevenir ferment d'ajuda mútua i de solidaritat, per ser així signe de la «funcionalitat» de la fe cristiana viscuda en comunitat. Dit d'una altra manera, el criteri per valorar el nostre servei no és tant la «quantitat» d'ajuda aportada, sinó els llaços de comunió i de fraternitat que aquesta acció engendra. El procés d'empobriment que tot això requereix podria possibilitar una mena d'encontre amb l'africà menys falsejat pel vel d'un cert poder.

Saber ser estranger

El religiós és estranger. Podríem dir fins i tot contracultural en qualsevol lloc on es trobi, també en la pròpia terra, en la pròpia cultura. El nostre objectiu no és eliminar les diferències i la distància que ens distingeix del poble on la comunitat es troba. El religiós, sempre missioner, avança en el sentit de l'encontre amb l'«altre»; però ho fa sent ell mateix una persona «alienada», algú que només és comprès en referència a un Altre (i no exclusivament segons les seves arrels, ja que, en el fons, la nostra veritable arrel, el nostre veritable «ancestre», és Jesucrist). Aquesta és la

perspectiva, em sembla, en què s'hauria de comprendre el valor de la internacionalitat. Així, la vida religiosa podrà integrar de manera creient la dialèctica estranger-autòcton, i esdevenir una paraula de fraternitat i de reconciliació enmig d'un món (i d'una Església!) marcat per l'etnocentrisme i les divisions tribals.

La situació actual de crisi generalitzada que travessa Àfrica provoca en molts instituts religiosos un reflex d'autodefensa i de replegament sobre ells mateixos, que els pot induir a consumir la major part de les seves energies en l'esforç de preservar la institució, de garantir els recursos econòmics i de protegir els mecanismes de formació. Es corre així el risc d'allunyar-se cada vegada més de la vida dels pobres, i d'estancar-se profundament en un cert clericalisme eclesiàstic (estructures de «poder», administració de parròquies, pastoral de despatx...). Malgrat això, la nostra missió ens ha de conduir, de

El religiós és estranger. Podríem dir fins i tot contracultural en qualsevol lloc on es trobi, també en la pròpia terra, en la pròpia cultura

forma senzilla i valenta, cap a models de vida més pobres. Aquesta orientació serà, sens dubte, font de conflictes, donades les expectatives de la societat i de l'Església, que entenen la vida religiosa com una estructura abastidora d'ajudes i de recursos, que s'identifica per certs signes externs (tipus de cases, forma de vestir-se, mitjans de locomoció, un estil de fer festa...). El nostre «esperit de família» ha de trobar el seu lloc enmig de la pobresa extrema africana (i han d'aprendre també

de la capacitat d'acollida tradicional d'aquest poble), encara que sigui a costa de la nostra rellevància social, de l'eficàcia dels nostres mitjans d'organització interna, i de la nostra seguretat i comoditat personals.

Un dels principals exàmens de l'autenticitat de la vida religiosa a Àfrica és la capacitat d'arribar a ser financerament autònoma, és a dir, d'aprendre a viure amb el que el mateix medi és capaç de produir, sense dependre estructuralment de l'ajuda externa. En aquesta mateixa línia, i seguint la millor herència dels «antics missioners», els religiosos s'haurien de distingir per la seva honradesa en la gestió econòmica i per la seva dedicació a la feina. Els fruits del «treball ben fet» podran ser un estímul i un signe d'esperança per a un poble que assisteix a la degradació contínua de les seves infraestructures vitals.

Ser útils

No ens podem embarcar en un treball d'assistència social que mantingui, sense cap correcció, situacions cròniques de dependència. Ara bé, tampoc no ens podem quedar amb els braços creuats davant del cúmul de misèries i de sofriments sota el qual s'enfonsa el continent africà. Com deia el fundador dels Sagrats Cors, hem de saber «ser útils». Es tracta de deixar-se amarar per aquest «zel reparador» que mobilitza la persona sencera i l'empeny a donar-se per alleugerir el sofriment, edificar l'Església i reconstruir el teixit humà fet malbé. Ens cal discernir en comunitat les línies d'acció en què volem invertir les nostres forces. Molts països africans es troben profundament marcats per la violència. Una violència que es manifesta en les situacions de guerra, en la inseguretat quotidiana, en l'actuació arbitrària de les forces armades, en l'absència d'un veritable Estat de dret, en l'agressivitat de certs grups i persones. Tot això constitueix un pes dur per a l'ànim dels religiosos, que es poden sentir temptats de reaccionar-hi violentament, d'adoptar actituds de menyspreu o bé de desanimar-se, abandonar o marxar dels indrets on la tensió és difícil de suportar.

Conservar la pau en la tempesta, continuar acompanyant, malgrat tot, el poble que pateix, ser presents on tot sembla esfondrar-se: també això és un element de la nostra missió avui. Per estar a l'altura d'aquesta exigència, la comunitat, i cada germà i germana en particular, hauran de lluitar constantment contra les pròpies pors i els fantasmes, i mantenir vigilant l'esperit d'adoració, que ajuda a obrir els ulls a l'invisible i revifa l'amor al pròxim.

Aprenem d'aquest poble africà, que és capaç de conservar l'alegria de viure en les circumstàncies més adverses; però sense oblidar que dominar la por i la ràbia enfront de la violència és una victòria que només pot sorgir de la força del Crucificat. I demanem a Déu que ens doni la força de ser, efectivament, els «fills de la creu».

Javier Álvarez-Ossorio Ramos, ss.cc.

Espanya

Les diòcesis basques i navarra convoquen una pregària per la pau

■ El 13 de gener tota la societat està convidada a aquesta trobada

BILBAO.— Els bisbes de Vitòria, Sant Sebastià, Bilbao i Pamplona-Tudela han convocat els fidels a assistir el 13 de gener a una trobada de pregària per la pau amb el lema «Entre tots, pau per a tothom / Guztion artean Bakea guztion alde». Els prelatats han destacat, per sobre de tot, el caràcter oracional de la trobada.

La trobada començarà amb una marxa que partirà de la basílica de Sant Prudenci d'Armentia, a Vitòria. La caminada recorrerà aproximadament un quilòmetre fins a arribar a l'esplanada de Mendizabala, on es desenvoluparà la trobada de pregària presidida pels pastors de les diòcesis basques i navarra. Segons han assenyalat els prelatats, el lema escollit per a aquesta trobada vol subratllar «la necessitat de prendre part activa en la construcció de la pau per sobre d'opcions, postures i interessos particulars de persones i de grups al servei del bé comú. (...) Els cristians percebem a la llum de la nostra fe com sense l'ajuda del Senyor no podem continuar ni concloure cap acció veritablement humana, pacificadora, de justícia. Acudim al Se-

nyor perquè enforteixi la nostra esperança per la pau i ens ajudi a treballar-hi incansablement».

Per al bisbe de Bilbao, Ricardo Blázquez, aquesta iniciativa pretén connectar amb el desig de l'Església, que sent la duresa de la situació i vol contribuir a eradicar el terrorisme i promoure la pau i la llibertat: «La convocatòria es troba en continuïtat amb iniciatives similars que aquestes diòcesis vénen desenvolupant des de fa uns quants anys per demanar a Déu el do de la pau, convocatòries de pregària preparades, a vegades, entre les diòcesis. No obstant això, és la primera vegada que totes es reuneixen en una mateixa trobada.» Mons. Blázquez ha recalcat que «no pregarem contra ningú, sinó que demana-

Condemna de l'intent d'atemptat de Sevilla

L'arquebisbe de Sevilla, Carlos Amigo Vallejo, va condemnar enèrgicament l'intent d'atemptat que es va pretendre portar a terme el 31 de desembre passat a la capital andalusa. Mons. Amigo es va referir a aquest succés a l'homilia pronunciada a l'eucaristia amb motiu de la Jornada de la Pau. El prelat va assenyalar que «els enemics de la pau maleeixen la justícia de Déu en el seu cor» i que «no hi ha cap ideal que pugui justificar la negació d'un dret tan inqüestionable com és el de poder viure i gaudir de la pau». Mons. Amigo va demanar als fidels que elevin pregàries a Déu demanant «la conversió del cor dels violents i perquè arribi a tothom la pau i el bé de la convivència fraterna». (Odisur)

El bisbe de Bilbao, Ricardo Blázquez, afirma que l'Església vol contribuir en la construcció de la pau.

rem per tothom».

Els pastors de les diòcesis basques i navarra han assenyalat el caràcter obert de l'acte i han destacat que s'han de sentir convocats aquells que tenen més responsabilitats. També han fet una crida a la banda terrorista: «ETA té el deure greu d'escollir i secundar sense demora el clam de la immensa majoria d'aquest poble que, de diverses maneres, rebutja l'ús de la violència terrorista i vol, resoldre els seus problemes per vies pacífiques.» (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Titular

Entitat Oficina DC

Data

Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

C/Puiggarí, 5 · 08014 Barcelona · Tel.: 934 905 988 · Fax: 934 902 035

Nova directora d'Últimas Preguntas

MADRID.— El programa religiós de La 2 de TVE, Últimas Preguntas, comptarà a partir del febrer amb una nova directora. M. de los Ángeles Fernández Muñoz, seglar, que substitueix José Antonio Martínez Puche, que ocupava el càrrec des del 1991. El nomenament va ser realitzat a proposta de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, responsable dels programes religiosos de Televisió Espanyola.

M. de los Ángeles va néixer el 1972 a Madrid. La seva trajectòria professional està molt vinculada al bisbat de Toledo. Va començar fent pràctiques a Ràdio Santa Maria de Toledo, el 1994, i en aquesta emissora ha estat directora i presentadora de diferents programes com La Fiesta del Domingo o La Familia de la tarde.

Des de la creació del Canal Diocesà de Televisió de Toledo, en col·laboració amb

la Cadena Catòlica Mundial EWTN, de la mare Angèlica, ha ocupat la direcció i presentació de programes d'aquesta cadena com Signos de los Tiempos, Cultura de la Vida o el guió i la presentació d'un documental sobre Joan Pau II amb motiu del vint-i-unè aniversari del seu pontificat.

Últimas Preguntas és a La 2 de TVE des del 1983. En l'actualitat s'emeten els diumenges a les 10.00, després de Pueblo de Dios.

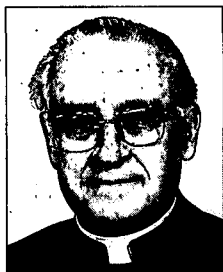
Els directors anteriors d'aquest programa han estat José María Martín Patino, del 1983 al 1985; José María Javierre, del 1985 al 1989; Eduardo T. Gil de Muro, del 1989 al 1991, i José Antonio Martínez Puche, del 1991 al 2000. Per la seva part, Miguel de Santiago continuarà durant el proper període com a adjunt a la direcció. (SIC)

250.000 fidels als actes jubilar de la catedral sevillana

SEVILLA.— Des que el 25 de desembre del 1999 es va inaugurar l'Any Jubilar amb l'obertura de la Porta Gran de la catedral, uns 250.000 fidels han participat en els 130 actes celebrats al temple metropolità de Sevilla. Tots els actes han tingut lloc a un altar construït a tal efecte a la nau del creuer de la catedral i han estat presidits per l'arquebisbe, Carlos Amigo. Durant aquest any s'han organitzat celebracions jubilar destinades a totes les realitats de l'Església diocesana i tampoc no han mancat les trobades amb els malalts als hospitals i amb els reclusos als centres penitenciaris de la província. En l'apartat cultural destaquen les representacions de l'acte sacramental de Calderón de la Barca *El gran teatro del mundo*, a càrrec de la companyia Lope de Vega, amb l'altar del Jubileu de la catedral com a escenari. Es tracta del mateix espectacle que es va representar a la sala Pau VI del Vaticà i en diverses catedrals espanyoles. (Odisur)

Carta Dominical

La verda esperança o la por feréstega

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

va unir al Pare de les misericòrdies, a qui tots nosaltres, en l'esperança que Jesús ens ha donat, diem Pare nostre.

Ens hem de recolzar humilment i confiadament en la misericòrdia, però també hem de tenir molta misericòrdia. De tots. Per què no d'un mateix? Una forma de misericòrdia amb un mateix és no perdre l'esperança, passi el que passi. I insisteixo en l'esperança ara que som a l'inici de l'any perquè res no és fàcil si ens manca l'esperança.

La fragilitat humana —diu G. de Cardedal, parlant d'Antoni Machado— només té dues vies per avançar en la vida: la verda esperança o la por feréstega. Però per tal que prevalgui la primera sobre la segona cal que algú proper ens faci sentir quelcom com a desitjable i ens l'acosti com a real. «On hi ha gestos d'amor incondicional i d'afirmació gratuïta, s'hi dibuixen les petjades d'un altre amor i d'un altre futur. Sense fe en l'home, i sense l'amor rebut d'altres humans, difícilment són possibles la fe i l'amor de Déu.»

Machado té l'esperança d'assolir el diàleg amb Déu: «Converso con el hombre que siempre va conmigo / —quien habla, sólo espera hablar a Dios un día...—. Y cuando llegue el día del último viaje, / y esté al partir la

nave que nunca ha de tornar / me encontraréis a bordo ligero de equipaje /, casi desnudo, como los hijos del mar.» Aquest deseiximent, amb què vol marxar vers el més enllà, suposa que el poeta desitja que l'esperança sigui la seva guia i senyora.

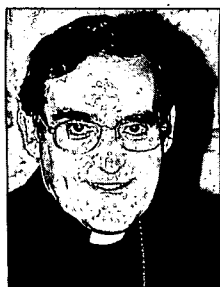
Que l'esperança pròpia tingui a veure amb el proïsme, com acabem de dir, també ho va dir Daniélou, el qual va afirmar que la confiança és difícil perquè demana una certa desposseïció de si mateix. És una raó profunda i que toca el fons de la vida espiritual. Perquè tenir confiança i esperança és reposar sobre un altre. Tanmateix, nosaltres estem acostumats a no comptar sinó amb nosaltres mateixos. Ens costa comptar amb els altres; i fins i tot podem considerar com un ideal l'autosuficiència, el fet de ser capaços de solucionar les coses nosaltres sols.

La dependència dels altres no sempre ens resulta agradable. Ens sembla preferible obtenir-ho tot de nosaltres mateixos. Però és propi de les relacions humanes el fet de necessitar-nos els uns als altres i —més encara— el fet de poder confiar els uns en els altres. I sobretot confiar i esperar en Déu. Assolir una confiança total en Ell és l'única manera de sentir-se absolutament lliure i esperançat.

Deia Charles de Bos que havia nascut als disset anys, perquè a aquesta edat Bergson el va fer néixer a la vida de l'esperit. Una vida de l'esperit que en ell arribaria una gran profunditat i maduresa. Però vegem ara quina fou la darrera frase d'aquesta vida exemplar. Goethe, en morir, havia dit: «Mehr Licht», (més llum). Gide havia murmurat: «Està bé.» Du Bos pronuncià una frase que el resumeix completament: «Cal tenir molta misericòrdia.» Va arribar a l'esperança pel camí de l'amor i de la confiança en la misericòrdia divina, i en els seus darrers moments es

Paraula i vida

El banquet de la comunió amb Déu

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Israel al Senyor per un vincle de sang, prefigurava la nova aliança, de la qual —emprant una expressió dels pares grecs— se'n deriva com una consanguinitat entre Crist i el cristià.

La teologia de sant Joan i de sant Pau posen en relleu d'una manera especial la comunió entre el creient i el Crist en l'eucaristia. En la sinagoga de Cafarnaüm, Jesús digué explícitament: «Jo sóc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre.» En el quart evangeli s'empra una paraula grega típica per indicar la intimitat mística que existeix entre Crist i el cristià, que la trobem en aquestes paraules de Jesús: «Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell.»

La paraula «comunió» apareix en la reflexió paulina de la primera carta als corintis, on es parla del banquet i Pau afirma: «La copa de la benedicció que nosaltres beneïm, no és comunió amb la sang de Crist? El pa que partim, no és comunió amb el cos de Crist? [...] Tots participem d'aquest únic pa.» Joan Pau II exposa aquesta comunió afirmant que «la participació en l'eucaristia, sagrament de la nova aliança, és el cim de l'assimilació al Crist, font de vida eterna, principi i força del do total de si mateix».

Aquesta comunió amb Crist engendra una íntima transformació del cristià. Sant Ciril d'Alexandria ho diu amb aquestes paraules: «Crist ens forma a la seva imatge de tal manera que els trets de la seva naturalesa

El valor simbòlic universal del banquet ofert en el pa i el vi porta a la comunió i a la intimitat.

L'eucaristia és el banquet de la comunió amb Déu. Aquesta íntima comunió que en l'Església es crea entre Déu i l'home troba el seu signe més elevat en l'eucaristia. El mateix valor simbòlic universal del banquet ofert en el pa i el vi porta a la comunió i a la intimitat. Els altres elements més explícits exalten l'eucaristia com el banquet de l'amistat i de l'aliança amb Déu. En aquest sentit, el Catecisme de l'Església catòlica recorda que l'eucaristia «és a la vegada i inseparablement el memorial sacrificial en el qual es perpetua el sacrifici de la Creu, i el banquet sagrat de la comunió amb el Cos i la Sang del Senyor».

Per aprofundir en el vertader sentit del misteri de la comunió entre Déu i els homes és necessari considerar les paraules de Jesús en el sant Sopar. Elles fan referència a la categoria bíblica de l'«aliança». En efecte, Jesús digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per a tothom.» L'aliança que al Sinaí va unir

divina resplendeixen en nosaltres per la santificació, la justícia i la vida bona i conforme a les virtuts.» Participant en l'eucaristia el cristià combrega amb l'amor de donació del Crist i es capacita i es compromet a viure aquesta mateixa caritat en totes les seves actituds i comportaments de la vida.

opinió

Zoom

Diuen els astrònoms que ja no poden contemplar el cel des de les ciutats, que ni tan sols s'atansen al telescopi. Han d'anar a un lloc despoblat per fer les seves observacions. La il·luminació dels carrers i dels grans centres comercials és tan escandalosament potent que, al contrari del que es podria esperar, no ens deixa veure el reflex de la volta celest. De nit la llum artificial ens ajuda a veure'ns-hi, però ens fa fixar massa en la terra i ens fa perdre de vista la llum que sempre baixa del cel.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Metges Sense Fronteres

Qui més qui menys coneix aquesta institució humanitària dels professionals de la medicina. No es tracta de fer-los aquí un anunci comercial gratuït. La notícia és una carta que la institució fa a tots els seus col·legues metges. Entre altres coses hi diu:

—Quan apareixen reportatges a la televisió sobre inundacions, terratrèmols, huracans o epidèmies, sobre la fam, sobre conflictes armats, etc., hi acostuma a aparèixer el nostre símbol a la jaqueta d'un metge, en un vehicle, en unes caixes de material sanitari, en unes tendes de campanya. I això perquè som allà, al costat de les víctimes. Ho fem des de fa quasi 30 anys: assistim els que més ho necessiten, sigui qui sigui, sense distinció de raça, sexe, religió o ideologia.

—També impulsem campanyes de denúncia. Sabies que en alguns països, un tractament amb antibiòtics costa el salari d'un mes? Això provoca que gairebé quatre milions de persones a l'any morin de pneumònia, una malaltia que aquí es cura fàcilment. La nostra feina és denunciar moltes situacions injustes com aquesta i creiem que callar ens convertiria en còmplices.

—Aquest any 2001, els metges i les infermeres continuarem treballant en més de 80 països. Amb tot, necessitem el teu suport. Si apostes per una acció humanitària fes-te soci de Metges Sense Fronteres. Estem segurs de poder comptar amb tu. Per això et donem les gràcies per endavant, en nom de tots els nostres companys i, sobretot, en nom dels homes, dones i nens que es beneficiaran del teu ajut.

Com és lògic també confien en la generositat dels companys, i suggereixen que, com a socis, vulguin aportar una quota mensual voluntària.

Tant de bo que també hi haguessin advocats, arquitectes, professors, economistes, etc., «sense fronteres», perquè els ciutadans del Tercer Món, a més de la salut corporal, necessiten qui els defensi davant la llei, qui els faci estatges dignes i qui els formi i els eduqui.

Notes insignificants

Germà Adrià

Renda per càpita

Alegreu-vos, salteu de joia tots els que us anomenen pobres d'Espanya.

Ompliu de música els carrers.

I no m'enganyeu més.

Ja no em demaneu res més. Més ben dit, ja no haureu de demanar-me res. Ni que us pagui un llet per dormir; ni que us pagui cap àpat; ni que us pagui el rebut de la llum o del pis. Ja no haureu de plorar i lamentar-vos de la vostra mala sort.

Alegreu-vos!

Fa dies la premsa va publicar amb lletres ben grosses que la renda per càpita dels espanyols sobrepasa les 260.000 pessetes al mes.

No esteu contents?

Ara teniu una renda abundant.

No em digueu que la vostra paga no contributiva és de tan sols 40.000 pessetes al mes. Ni em digueu que amb el PIRMI cobreu 52 o 53 mil pessetes al mes.

No, no podeu enganyar-me. Tots teniu la renda per càpita de 262.000 pessetes, us sembla poc?

Joan, com és que continues dormint al carrer si cobres tant?

Tori, com és que continues amb els cartrons al caixer del carrer Sant Pau?

Ani, no em demanis res més per esmorzar. Convida'm tu, perquè jo, que no dec ser espanyol, no cobro el mateix que tu.

I tu, Armi, no vinguis cada dissabte a recollir el petit donatiu per sopar.

I tu, Tina, tot i que tens quatre fills a casa, no em demanis que et compri llet, perquè si cadascú dels cinc fills cobren la renda, us corresponen 1.200.000 pessetes al mes.

Alegreu-vos!

O no deu ser veritat això de la renda?

Ó és que uns pocs s'embutxaquen milions cada mes i la majoria cobren una misèria?

Com es calcula això de la renda? Es pregunta quant cobra cadascú?

Perquè si un cobra un milió i els seus tres veïns no cobren res i la renda per càpita es calcula científicament, resulta que el que toca a quatre s'ho emporta un de sol.

Aleshores, els pobres no podeu alegrar-vos amb la notícia de la premsa?

Hauré de continuar ajudant com pugui a qui pugui, pensant que molts queden i quedaran sense cap ajuda?

Hauré de continuar demanant als que tenen molt per repartir-ho entre els que no tenen res?

El Senyor Jesús ho tenia millor: podia fer que cinc pans arribessin per a cinc mil persones... O podia pescar un peix i treure-li diners de la boca... Es calculava també la renda per càpita en l'època de Jesús? Quant li hauria correspost a Ell que no tenia on reposar el cap?

Pel que es veu, per molt que Espanya s'enriqueixi, els pobres continuaran pobres, i potser més pobres cada dia. I alguns rics continuaran encara més rics.

No seria millor que no hi hagués pobres? I que realment tots tinguessin el necessari per no haver de demanar.

En lloc de pans m'agradaria multiplicar diners.

Per què no ho va fer així el Senyor?

Punt de vista

Jordi Bassas i Ribalta
Escriptor i teòleg

Sobre sants i beats

La pruija jerarquitzadora humana no s'atura davant de les realitats terrenes, ni tampoc davant de les ultraterrenes. Només així es pot entendre aquella mena d'*escalafó* que un bon dia els prohoms de la Mare Església es van inventar a millor honra i glòria dels benaurats que gaudeixen de la glòria celestial. Em refereixo a la trilogia formada per *venerables*, *beats* i *sants*, que no sé per què sempre em recorda allò dels *alferes*, *tinents*, i *capitàs* de la mili dels meus enyorats anys joves. Ep, que ningú no es prengui malament aquest comentari irònic! No pretenc de cap manera fer assimilacions capcioses, sinó esplaïar per escrit les meves espontaneïtats imaginatives, com a preàmbul de les reflexions que tot seguit faré.

Ignoro quants dels meus estimats i soferts lectors saben que la paraula *beat* (del llatí *beatus*) vol dir *feliç*. Segur que molts ho saben. Però, segur que tots ells, sense excepcions, aspiren a ser-ne, de *feliços*, malgrat que l'experiència de la vida demostra, dia rere dia, que n'és, d'efímera i incompleta la *felicitat* que podem trobar en aquest món. I, tanmateix, aquesta condició de *feliç* és la que Jesús proclama per a aquells qui compleixen les condicions de les Benaurances del sermó de la Muntanya. La paraula original grega *makarioi* va ser traduïda al llatí per *beati*, i a la nostra llengua ens va arribar amb el cultisme *benaurats*, que avui s'ha substituït ja per *feliços*. Conclusió. El beat és aquell a qui Jesús designa en el seu Sermó com a posseïdor d'una felicitat que res ni ningú no li pot prendre. Una felicitat que, paradoxalment, ve a través de situacions precàries: pobresa, plor, humilitat, persecució, calúnnia, etc.

L'antiga litúrgia cristiana, que, sense ser *kumbàiera* (ho dic amb to cordial), no era gens encarcerada, no era tampoc aimant d'estructurar gaire allò que, en paraules de sant Pau «cap ull no ha vist mai ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home somia». En tenia prou d'afirmar que tots aquells qui gaudien de la glòria celestial eren *beati*, començant per la

beata semper virgo Maria. Els cànons de les nostres eucaristies encara conserven aquestes fórmules antiquíssimes i tot sembla indicar que les conservaran: I en aquest sentit, es dona molts cops la graciosa, però inofensiva, paradoxa que el cànon fa esment de la *benaurada (beata) sempre Verge Maria* al costat, per exemple, de *sant Josep Oriol*. Hi ha cap fidel assistent que ho atribueixi a una pèrdua de «rang jeràrquic» per part de la Mare de Déu?... Ningú. La gent senzilla acostuma a ser experta en sentit comú, i aquest ens diu que termes com *santedat*, *beatitud* i *venerabilitat* són heterogenis entre si i molt poc susceptibles d'articular una escala jeràrquica. Ho dic amb el màxim respecte per les raons superiors de mantenir aquesta escala.

Ser beats, és a dir, feliços, aquesta és l'aspiració immemorial del gènere humà en tot temps i en tot lloc. La Constitució americana fins i tot recull el «dret a la felicitat» com un dels primordials de l'home. Però, el pregonem prou, els cristians,

Renunciar a ser feliç és l'antítesi de l'ideal cristià.

el desig de felicitat que acompanya la nostra fe? Em fa l'efecte que no. A vegades fem al·lusió a èpoques passades —ningú no sap ben bé quines— on el cristià hauria estat un home trist i enemic de les petites alegries d'aquest món. Sense afirmar-ho ni negar-ho, el cert és que avui s'imposen unes espiritualitats que semblen complaure's a fomentar la mala consciència davant d'unes presumptes culpes personals per la situació del món. Fins i tot la recerca de la felicitat personal és vista com a «insolidària». Renego absolutament d'aquesta visió. Si jo, en la meua particular i intransferible individualitat, no aspirés a ser feliç, no seria cristià. Una altra cosa és ser conscient que aquesta felicitat no em vindrà donada a través de l'egoisme, o de la despreocupació pels altres, començant pels qui em són més propers.

Ser conscient, en una paraula, que com més a prop de Jesús vulgui estar, més a prop estaré també de la seva creu, perquè només a prop de Jesús podré assolir aquesta felicitat. Però, renunciar a ser feliç és l'antítesi de l'ideal cristià.

En època de *beatificacions*, penso que seria oportú meditar sobre el que debò comporta la paraula *beat*, que no té absolutament res a veure amb aquelles connotacions pejoratives que donaren origen al terme *beateria*. I, sobretot, no considerar-ho cap *escalafó* provisional a l'espera de *canonitzacions* glorioses, que únicament glorien la fama terrenal dels seus promotors:

saber escoltar

Certesa, sentiment, joia i pau

Vaig indicar al lector que havia rellegit els *Pensaments* del savi francès Blaise Pascal, que visqué al segle XVII. També la impressió que m'ha produït la nova lectura. I per això em permeto de participar la claror i el goig que m'han produït determinats fragments d'aquesta obra, tot i que quasi quatre segles ens en separin.

Pascal, en un determinat moment de la vida, va tenir una segona conversió que el colpí fortament i que va deixar una forta petjada en la seva ànima. Aquest esdeveniment li va fer escriure, el dia de sant Climent, del 1654, el que segueix:

Foc

Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob,
no dels filòsofs i dels savis.

Certesa. Certesa. Sentiment. Joia. Pau.

Déu de Jesucrist.

«El meu Déu i el vostre Déu.»

El teu Déu serà el meu Déu.

Oblit del món i de tot fora de Déu.

Només se'l troba per les vies ensenyades per l'Evangeli.

Grandesa de l'ànima humana.

Pare just, el món no t'ha conegut, però jo t'he conegut.

Joia, joia, plors de joia.

Jo me n'he separat.

Déu meu, m'abandonareu?

Que jo no sigui separat eternament.

Aquesta és la vida eterna que el coneguim únic veritable.

Déu i el qui tu has enviat Jesucrist.

Jesucrist.

Jesucrist.

Jo me n'havia separat. L'he fugit, renunciat, crucificat.

Que no en sigui mai separat!

Només es conserva per les vies ensenyades a l'Evangeli.

Renunciació total i dolça.

Submissió total a Jesucrist i al meu director.

Eternament en joia per un dia d'exercici sobre la terra.

No oblidaré les vostres paraules. Amén.

Pascal duia cosit un pergami, amb aquest text, al doblec del folre del seu gipó.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Voluntaris

Ja havia escollit el títol i el contingut de l'article, però no he pogut resistir la temptació de veure el concert d'Any Nou que tenia enregistrat. He de confessar que, per a mi, aquesta música és com el torró i el cava per a d'altres. Un Nadal sense ella seria un Purgatori. He quedat sorprès: ha començat, a diferència d'altres anys, amb una primera versió de la marxa Radetzky. Més que una sorpresa ha estat una pena, el que he sentit. M'he esperat fins al final i per fi ha arribat la interpretació que m'agrada, aquella que és un bis, per la qual no es paga, la que acompanyen els assistents picant de mans. No tan sols el director, fins i tot els músics que podien, ho feien tot somrient. A què treu cap això?, pensarà algú.

Esperava el final d'any per comentar una realitat admirable de Roma: els voluntaris jubilars. He de dir que, personalment, sempre he estat molt ben acollit a la Ciutat Eterna. Les dues primeres vegades per la família claretiana, les dues segones per la Congregació de la Sagrada Família i aquest any per monjos benedictins. Però aquest any ha estat una experiència que, tot i conèixer a través de les informacions i les retransmissions de TV, m'ha sorprès. No es tractava d'imposar un ordre, ni de vigilar les turbes, ni de reparar desperfectes, que també servien per això. Eren allà per acollir. Ho deia explícitament la inscripció que lluien al seu uniforme: era foraster i em vau acollir. Han estat persones de totes les edats i de diferents procedències i estats. Vull dir que es tractava de laics i de consagrats. Els trobaves arreu: a l'aeroport i t'informaven d'on era el punt de partida del teu vol, al Colosseu i t'informaven de quin autobús t'anava bé per tornar a casa. Els veies a la pregària diària del pelegrí, orientant els presents o preparant les intervencions en diferents llengües. Podia ser un capellà que cantava en diferents idiomes (llatí, francès, anglès, castellà) o una monja que dirigia el cor que s'improvisava cada dia. En una ocasió vaig contactar-hi personalment; a més d'amable, resultava ser una veneçolana paulina, que servia a Roma durant tot l'any jubilar. Em vaig sentir satisfet i vaig donar gràcies a Déu per aquesta trobada. En qualsevol lloc de la ciutat tothom s'hi sentia bé, s'hi trobava acompanyat, encafa que hi anés sense agència.

Ho comentàvem amb l'últim matrimoni dels nostres que hi ha peregrinat: a Roma tothom està content de ser cristià. Tota la ciutat és acollidora. M'he informat i m'han assegurat que els tres anys de preparació han servit per notar un canvi en la joventut i en la gent gran que ja estaven compromesos. Pel que m'han explicat, sembla que es tracta d'una activitat similar a la que a França anomenen *Communautés de proximité*. Coses curioses a subratllar: per entrar a Sant Pere un matrimoni va haver d'esperar 2h 30m, i que consti que el marit té dues hèrnie discals. Un altre va fer cua per confessar-se, durant 1h 30m. També hem comentat l'alegre sorpresa pel fet de veure tants joves laics i tants sacerdots joves a les esglésies. Cal reconèixer-ho: la diòcesi de Pere ha servit per confirmar en la fe les diòcesis germanes (Lc 22,32). Ara hem d'aprendre la lliçó.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

□ «S. Raymund D'Chatalonia»

Llegint el reportatge publicat al número 1.103 de *Catalunya Cristiana* sobre sant Ramon de Penyafort, veig amb gran disgust com s'ha camuflat la reproducció gràfica del sant, en aparèixer el famós quadre de Fra Angèlic sense el text «S. Raymund D'Chatalonia». Jo no en sé la causa: dificultat tècnica d'estampació, deixadesa professional, poca sensibilitat artística o —el que seria més greu— manipulació deliberada de l'obra d'un gran clàssic per obviar el signe d'identitat.

Algú amb responsabilitat gosaria publicar el Sant Crist de Velázquez eliminant la tauleta de l'«INRI» en tres idiomes diferents? O el nostre formidable Panto-cràtor de Sant Climent de Taüll sense la inscripció «Ego Sum Lux Mundi»?

Vull veure que tot plegat ha estat un lapsus, però, donada la difusió de *Catalunya Cristiana* i la proximitat de la celebració del 400 centenari de la canonització del sant, això exigeix la nova reproducció de l'autèntica figura del sant per poder establir les respectives comparances i així les coses tornaran al seu punt de justícia i veritat (dues virtuts insignes del sant).

MANUEL CERVERA i FITA
Vilafranca del Penedès

NOTA: *Catalunya Cristiana* no ha modificat ni manipulat la imatge de sant Ramon de Penyafort publicada al setmanari. És la reproducció exacta d'una estampa que se'n va fer arribar des de Roma i desconeixem aquesta circumstància. De totes maneres, la setmana passada vam reproduir una altra estampa, potser més clara.

□ Taüll, universal i cristià

Ha estat un goig la transmissió televisiva, des de l'Alta Ribagorça, de l'ofici de mitjanit del 24 de desembre. Era la tradicional Missa del Gall que ens arribava còmodament a les nostres llars. Aquells monuments de la fe que els nostres avantpassats del Pirineu van aixecar amb roca viva, ara declarats Patrimoni de la Humanitat per les altes instàncies mundials, es van convertir, concretament l'església de Santa Maria de Taüll, en una festa de llum i de so gratífics.

Tant a la televisió catalana com als organitzadors i realitzadors de l'esdeveniment, els qui som a vora mar els estem molt agraïts, car ens van traslla-

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Carta als infants que han perdut el seu pare en atemptats d'ETA

Estimat nen o neia,

No et conec, no sé el teu nom, però penso en tu, perquè en aquests moments has perdut l'alegria. Unes persones sense sentiments han pres del teu costat la persona que més estimaves, el teu pare.

Homes sense cor han trencat la teva infància o adolescència. T'has fet gran de cop. Però som molts els qui diem «no» a la violència i preguem perquè Déu es faci present en les vostres vides, us mantingui fermes en el dolor i retorni un dia no massa llunyà el somriure als vostres rostres.

No deixeu créixer l'odi en els vostres cors, no us volem veure trencats per sempre, heu de ser el goig, l'alegria i l'esperança de les vostres mares. En les passades festes de Nadal el dolor s'ha fet present a les vostres llars, però Jesús ha nascut novament en els vostres cors, feu lloc a l'Infant de Betlem i que Ell us faci portadors de la seva pau a vosaltres i a les vostres famílies.

Prego per tots i cadascun de vosaltres. Rebeu una forta abraçada.

M. DOLORS GARCIA G.
Barcelona

dar a casa una cerimònia nadalenca entranable. Els tres arxiprestes de les dues Ribagorces, el nombrós grup de fidels, les persones que formaven el cor i els nens i nenes vestits de pastorets i de pastorettes ens van ajudar a començar de bon peu les festes nadalenques. Sense comptar amb un temple ple de gom a gom. Gràcies a tots ells, i felicitats.

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

□ Hamburgueses atees i humor de mal gust

Fa unes quantes setmanes al programa d'humor La Cosa Nostra de TV3, dirigit pel Sr. Buenafuente, es va comentar la notícia apareguda als diaris que un italià considerava les hamburgueses atees. No crec que l'esmentat humorista ho digués per ferir els sentiments religiosos, però certament ho va aconseguir. I no ho dic per mi mateix, sinó que algunes persones del meu entorn també han comentat el mal gust, que ranejava el sacríleg, de

posar el *Sant Sopar* de Leonardo da Vinci dins d'una hamburgueseria amb una reproducció grollera d'aquest quadre.

A més, va parodiar el Parenostre, els manaments i la predicació dominical, de manera que va ferir la sensibilitat del ciutadà mitjà que sigui mínimament creient. A això cal afegir-hi la repetició de renecs malsonants amb tuf a blasfèmia que va dir tant ell com els seus col·laboradors. No crec que el Sr. Buenafuente se li ocorri ridiculitzar i mofar-se del Ramadà o de l'Alcorà davant de possibles conseqüències.

JUAN A. MARTÍNEZ GARCÍA
Barcelona

□ El rosari a les imatges de la Mare de Déu

M'adreço novament a aquesta secció, en aquesta ocasió amb l'esperança que algun representant de l'Església em doni una mica de llum sobre un afer referent a les imatges religioses que veiem a les esglésies. Des del punt de vista artístic,

em declaro un gran admirador de les imatges. Ara bé, des del punt de vista religiós, em pregunto si és correcte fabricar imatges i exhibir-les (Èxode 20,4). I més, tenint en compte que no hi ha constància gràfica de com eren la Mare de Déu i els sants que les imatges representen. Per tant, totes elles són fruit de la imaginació de l'artista que les ha fet.

Concretament, l'afer que més m'ha cridat l'atenció i que m'ha motivat a escriure aquesta carta és que moltes imatges de la Mare de Déu (ho he vist a moltes esglésies) porten un rosari a les mans. Això vol dir que la Mare de Déu resava el rosari? Es resava a si mateixa? Fins i tot, en una església on vaig sovint hi ha una imatge de la Mare de Déu amb l'Infant Jesús en braços i tant Maria com Jesús porten un rosari cadascun. També resava el rosari l'Infant Jesús? Es resava a si mateix?

MIQUEL MARCO i GOL
Barcelona

□ No diem adéu

«Catòlics units? No gaire, més aviat desunits, però constantment reunits.» Era un acudit que circulava quan van aparèixer els primers èxits del Moviment Familiar Cristià, molt oportú per fomentar una necessària serenitat.

Mancaven pastors orientadors. Nosaltres el vam trobar en la persona del desaparegut i boníssim Mn. Jaume Masvidal. Complaent, entregat, somrient, que no va dubtar a afegir a la seva meritòria tasca docent al Seminari Menor l'entrega del seu consell valuós a les tasques del nostre equip, esmerçant pacientment interminables hores nocturnes en aquell cim de la Conreria, més inhòspit que còmode, on campen pels seus furs el fred, el vent i fins i tot el glaç en determinades circumstàncies.

Ens va deixar quan el seu apostolat era convenient en un altre camp, Gualba, on va continuar la seva feina. Darrerament va haver de fer front a algunes discapacitats físiques. *Catalunya Cristiana* va publicar fa poc un article on se'n deia que ha marxat cap al Cel. Allí és on volem retrobar-nos. Per això, fins al nostre final els que quedem procurarem esmenar-nos a fer els mèrits possibles per reunir-nos amb Mn. Masvidal i tots els que coneixem i estimem. Sí, hi anirem. Ell ens hi ajudarà.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
L'Estartit

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

Amic humà

Mons. Joseph J. Madera, M. Sp. S.

El diumenge passat vam celebrar la manifestació del Nen Jesús als gentils i a nosaltres, representats pels mags, com el «Déu és amb nosaltres», l'«Emmanuel». Va ser la seva revelació com el nou rei d'Israel i proclamador del Regne del cel per a tot l'univers. Va ser la manifestació de Jesús en la seva projecció de catolicitat, de Rei i Senyor espiritual per a «tot el món».

Aquesta setmana, commemorant la seva presència en un casament, on va fer el seu primer miracle, se'ns presenta com a «Amic humà», com a fill comprensiu del sentir de la seva Mare, com a amo i Senyor de la creació, com a guia que ens prepara per rebre dons superiors.

Jesús i Maria residien a Natzaret. Van acceptar la invitació a la festa de casament que els van fer els seus amics; probablement, parents seus. La cele-

bració va tenir lloc al poble de Canà, a diverses hores de camí des de Natzaret.

Mare i fill van aparèixer com a ciutadans normals, involucrats en la societat. Els seus amics volien tenir-los amb ells. No sabem en quin moment de la llarga celebració matrimonial va tenir lloc l'incident que ens narra l'evangelista.

La celebració o festeig matrimonial, durava vuit dies. Les cases eren petites. Les dones ajudaven en la preparació dels aliments i els homes, generalment, romanien en la part exterior de l'edifici. La trobada consistia, bàsicament, a xerrar, menjar i beure vi de raïm. Es conreaven bones vinyes, a la regió. Les joves atenien els visitants. Entraven i sortien de la casa proporcionant els aliments i les begudes. Un majordom era el responsable de la bona marxa de la celebració.

Maria, dins de la casa, va notar que

s'estava esgotant el vi. Això seria enutjós per als nuvis i per a les seves famílies. Els portaria descrèdit. Maria va comprendre la gravetat de la situació. Què podia fer ella per posar-hi remei? Ella només tenia el seu fill, Jesús. Va anar cap a ell. Potser ell, o els seus amics que l'acompanyaven, podrien fer alguna cosa.

Maria no demanava un miracle. El seu fill no havia fet cap miracle abans. Ella, simplement, comparteix amb el seu fill la seva preocupació. Va deixar l'assumpte a mans del seu fill.

Sabem el resultat. Jesús va ordenar que omplissin d'aigua les sis gerres, de cent litres, que tenia a la casa per a les ablucions rituals. Va pregar. Les va beneir i l'aigua es va convertir en el vi més deliciós que mai havia tastat cap home. Els amics, companys i tots els visitants van quedar admirats. Jesús es va manifestar com a l'Amo i Senyor de

la creació, de les substàncies. Aquest miracle servia de preparació per al gran miracle de l'Eucaristia. Els seus amics van quedar definitivament atrets cap a ell. Maria va observar-ho tot. Es va omplir d'emoció en veure el poder i la bondat del seu fill. Va guardar silenci i, una vegada més, va renovar el seu compromís de seguir-lo incondicionalment fins que arribés «la seva hora», que era el moment del seu lliurament definitiu al seu Pare, a l'hora de la seva mort. Allà seria ella, al costat d'Ell. Jesús, amb el seu primer miracle, li volia recordar a la seva Mare que tots dos haurien d'estar associats quan arribés «la seva hora».

Jesús va manifestar amb aquest miracle el seu amor i respecte a la vida matrimonial. A nosaltres, els seus amics, ens va mostrar el respecte i gratitud que tenia per la seva Mare, i la influència que ella té davant d'Ell.

petites homilies

Per amor de Sió no vull callar

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. En la primera lectura d'avui, la veu d'Isaïes obre un esvoranc a la muralla dels segles i arriba fins a nosaltres. A nosaltres, desanimats, desolats, atuits per tantes coses malastrugues que ens toca viure. I que ens fan córrer el perill d'acabar privatitzant la fe. De refugiar-nos en l'entesa privada amb Déu, tot situant-nos al marge del que passa al món i a l'Església. Això ens porta a emmudir. A sofrir en silenci. A no «dir» públicament i valenta la nostra fe compromesa enmig de la pols i el desori de la vida. De l'Església. No vull callar. Perquè no podem fer-ho. No hi tenim cap dret. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. També la paraula que, dissentint, pot obrir camins de clarors. Ningú no pot recloure en la intimitat de la seva existència el do de Déu que parla totes les llengües. Canteu al Senyor un càntic nou... arreu de la terra; anuncieu de dia en dia que ens ha salvat.

La nostra paraula de discrepància ha de ser fruit de l'amor. Per amor de Sió —de l'Església concreta i actualíssima— no vull callar. L'amor és l'ànima de la comunió. I és quan bufen aires de desgavell que conviden a barrar portes i finestres, que és més necessària que mai la comunió. Estimem l'Església o no? Doncs no deixem

La intercessió de Maria en el miracle de les noces de Canà, vista per Nicolás Florentino (retaula de la catedral vella de Salamanca).

que sols s'hi sentin segons quines veus. Per amor de Sió no vull callar. La consigna. Solidària. Oberta a tots

camí d'esperança. Feu tot el que ell us digui. Testimonis valents del seu amor. Màrtirs que parlen.

els sofriments. Cert. Però fecunda.

En aquell temps... la mare de Jesús li diu: No tenen vi. Aquí en tenim una que no vol callar. Perquè estima aquella parella de nuvis que estan a punt de naufragar en la seva —únicament seva?— imprevisió. I li surt el mot d'ordre just: Feu tot el que ell us digui. Ell no era ni el nuvi ni el pare del nuvi ni l'amo de la casa ni el cap de servei. Ell era un simple convidat a la festa. Com ella, la seva mare. Uns que feien comunió de joia amb els altres. El fet de parlar a temps, amb valentia, dient el que havia observat i deixant-se endur confiadament per l'amor, va salvar tothom. La comunió autèntica. I amb la comunió, la festa.

Callem massa, els cristians. Malgrat la nostra xerrameca inoperant. Saber dir el que cal. Saber dir-ho on cal i com cal. Voler dir el que és necessari. Expressar l'amor amb la paraula justa. Compromesa. Valenta. En el moment oportú. Vet aquí el que hauria de ser la gran qualitat dels catòlics d'avui. En lloc d'això, uns callen angoixats, presos pel desànim, mentre altres van pels carrers i les places aplaudint i cridant el que ningú no els demana. No vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Mans a l'obra, doncs. Sense desànims. Fem

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 2)

GENER

14. Diumenge

II de durant l'any (F) Verd. Lectures: Isaïes 62,1-5 / Salm 95 / 1 Corintis 12,4-11 / Joan 2,1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Joan de Ribera, b.; Fèlix de Nola, prev.; Eufraasi i Daci, bs.; Malaquies, profit.; Bernat de Corleon, cf. Santa, Macrina, mr.

15. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Hebreus 5,1-10 / Salm 109 / Marc 2,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau, primer ermità; Maur, ab.; Habacuc i Miquees, profits.; Efisi, mr.; Macari, ab. Santa Secundina, vg. mr.

Festa Major: a l'Arbolí, la Figuera i Santa Margarida de Montbui.

16. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Hebreus 6,10-20 / Salm 110 / Marc 2,23-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fulgenci, b.; Marcel I, p. mr.; Adjut, Acurci i Otó, mrs.; Berard, mr. Santes Priscil·la, matr. i Estefania, vg.

Festa Major: a Falset, Guimerà i Saderra.

17. Dimecres

Sant Antoni, abat (MO) Blanc. Lectures: Hebreus 7,1-3.15-17 / Salm 109 / Marc 3,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sulpici, b.; Mèrul, mjo.; Espeusip, i Meleusip, mrs. Santes, Leonil·la, mr. i Rosalina de Vilanova, cartoixana.

Festa Major: a Ascó, les Borges del Camp, Camarasa, Cambrils, Corbera de Llobregat, Figuerola d'Orcau, Garcia, la Granadella, Llaberia, Massalcoreig, Miravet, Móra d'Ebre, el Perelló, el Pont de Claverol, Pratdip, Querol, Sanaüja, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Feliu de Codines, Sarroca de Lleida, la Selva de Mar, la Torre de l'Espanyol, Vilabella, Vilanova i la Geltrú, Vila-seca i Vimodí.

18. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Hebreus 7,25-8,6 / Salm 39 / Marc 3,7-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Atenògenes, mr.; Volusià, b.; Leobard, mr.; Deicola, ab.; Jaume Hilari, germà de La Salle, mr. Santes, Prisca, Liberata i Beatriu, vgs.

Festa Major: a la Vilella Alta.

19. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Hebreus 8,6-13 / Salm 84 / Marc 3,13-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Màrius i Marta i els seus fills Audifaç i Abac, mrs. Canut, rei; Germànic, Geronci i Cato, mrs. Santes Pia i Germana, mrs.

20. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Hebreus 9,2-3.11-14 / Salm 46 / Marc 3,20-21. Si es vol: St. Fabià, papa, mr. (MLI) Vermell; St. Sebastià, tribú, mr. (MLI) Vermell

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eutimi, abat, i Neòfit, mr. Festa Major: a Alcarràs, Alfarràs, Alfés, Alió, Almenar, Alòs de Balaguer, Alpicat, Bellvís, Bigues, la Bisbal del Penedès, la Canonja, Cànoves, Castellserà, Constantí, Copons, Cunit, Espolla, Fígols d'Organyà, la Fondarella, la Granja d'Escarp, Gratallops, Isona, Ivars de Noguera, Maials, la Masó, el Masroig, Miralcamp, Moià, Monistrol de Montserrat, Olvan, els Omellons, Oristà, els Pallaresos, Perafort, Polinyà, Riudoms, Rodonyà, Sant Jaume dels Domenys, Sant Llorenç d'Hortons, Sant Martí de Tous, Sant Pere Pescador, Santa Maria d'Oló, Soses, Taradell, Tèrmens, Tordera (Segarra), Torrebeñes, Torrefarrera, Torrelameu, Viladecans, Vilagrassa, Vilanova d'Escornalbou, Vilanova de Segrià, Vilaplana, Vila-rodona i el Vilosell.

Lectures bíbliques

Diumenge II de durant l'any

Cicle C

Lectura primera

Is 62,1-5

El teu Déu estarà content de tenir-te, com el nuvi està content de tenir la núvia

Lectura del llibre d'Isaïes

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa.

Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Serà una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La-Desolada» a la teva terra; a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

Salm responsorial

95 R. v. 3

Canteu al Senyor un càntic nou, canteu al Senyor, arreu de la terra, canteu al Senyor, beneïu el seu nom.

*R. Conte a tots els pobles els prodigis del Senyor.*Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat, conteu a les nacions la seva glòria, conteu a tots els pobles els seus prodigis. **R.**Doneu al Senyor, famílies dels pobles, doneu al Senyor honor i majestat, tributeu al Senyor l'honor del seu nom. **R.**Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. Que tremoli davant d'ell tota la terra. Digueu a tots els pobles «El Senyor és rei!» sentència amb raó les causes dels pobles. **R.**

Lectura segona

1Co 12,4-11

L'únic Esperit distribueix a cadascú els seus dons com li sembla bé

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el

Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda, un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats, un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe, un altre, el do de donar la salut als malalts, en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles, un altre, el do de profecia, un altre el do de distingir si un esperit és fals o autèntic, un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos, un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

Al·leluia

Cf. 2Te 2,14

Déu, valent-se de l'Evangeli, ens ha cridat a posseir la glòria de Jesucrist, el nostre Senyor.

Evangeli

Jn 2,1-11

Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.

Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meva hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allà sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Cada una tenia cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué «Ara treieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells la hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.»

Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

Barcelona

diòcesis

Primer Concurs Bíblic Universitari

■ Els participants han d'optar entre una recensió o crear una pàgina web sobre el tema «Jesús 2000»

BARCELONA.— Seguint l'empremta del concurs bíblic que en l'àmbit d'educació primària i secundària organitza cada any la Federació de Cristians de Catalunya (Grup Avant de Terrassa), la Delegació diocesana de Pastoral Universi-

tària de la diòcesi de Barcelona l'ha fet extensiu enguany per primera vegada a l'àmbit universitari. Si la convocatòria rep una bona acollida, des de la delegació s'aposta per la seva continuïtat en properes edicions.

Es tracta en aquest primer any de fer un tempteig per veure si aquesta proposta que per primera vegada es fa des de la Delegació diocesana de Pastoral Universitària crea interès entre la població estudiantil. Eulàlia Mas, directora del Centre Cristià dels Universitaris, ha qualificat la convocatòria «d'experiència pilot».

A partir de la base temàtica *Jesucrist 2000*, els estudiants matriculats en un primer, segon o tercer cicle universitari de qualsevol universitat pública o privada de Barcelona poden participar-hi optant a una de les dues propostes de treball presentades des de la delegació: la recensió d'un llibre (a triar entre *Jesús*, de Jacques Duquesne; *La sombra del Galileo*, de Gerd Theissen, i *L'home que venia de Natzaret*, de Daniel Marguerat) i la creació d'una pàgina web. Els treballs es poden presentar indistintament en català o castellà.

El termini màxim per presentar els treballs, que es poden elaborar de forma personal o en grup, finalitza el dia 16 de març vinent: l'obra de recensió s'ha de fer arribar a la seu de la Delegació de Pastoral Universitària (Rivadeneyra, 6, 9a planta, 08002 de Barcelona), mentre que l'adreça personal de la web creada caldrà facilitar-la a l'adreça electrònica de la delegació (dseglar@intercom.es).

Foto: M. Saludes

Lliurament de premis de la darrera edició del Concurs Bíblic de Terrassa (3 de juny del 2000).

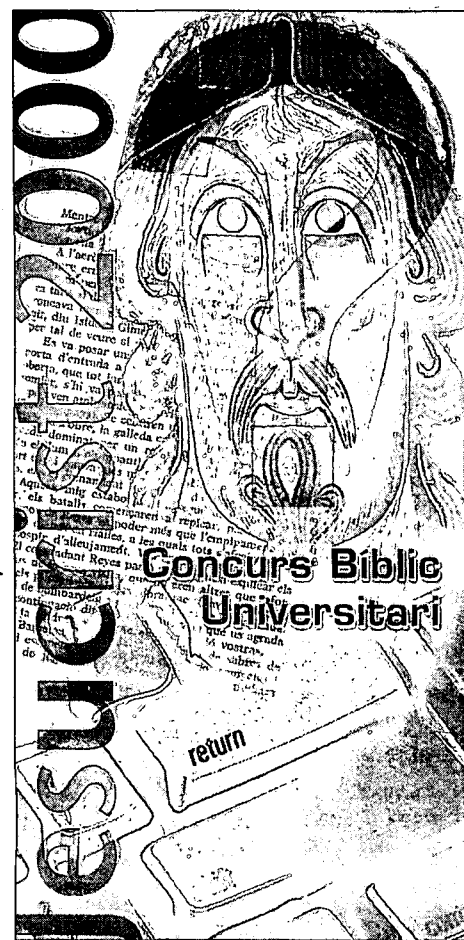
Diada de Sant Jordi

Els premis (no es premiarà cada categoria per separat) es donaran a conèixer directament als interessats el dia 23 d'abril, diada de Sant Jordi, i es lliuraran al paranimf de la Universitat de Barcelona, dins la cloenda del Cicle de Corals Universitaris, que tindrà lloc el dissabte 12 de maig. El veredict també es farà públic al setmanari *Catalunya Cristiana*, a les emissores de Ràdio Estel i al Full Domini de l'arquebisbat de Barcelona. El

primer premi està dotat amb 300.000 ptes., mentre que el segon i el tercer, amb 150.000 i 50.000 ptes., respectivament. En qualsevol cas, cada participant serà obsequiat amb una Bíblia Interconfessional (en format llibre o disc compacte).

La Delegació diocesana de Pastoral Universitària de la diòcesi de Barcelona, encapçalada per la Gna. Llum Delàs, coordina les accions que duen a terme les entitats que engloba: el Centre Cristià dels Universitaris (CCU), el Centre Cristià dels Universitaris i Professionals (CCUP), el Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians (MUEC), el Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona (MPCB) i el Servei d'Assistència i Formació Religiosa a les Universitats (Safor).

Les apostes de futur que la Delegació de Pastoral Universitària de Barcelona té plantejades, conjuntament amb la resta de delegacions de Catalunya i les Illes, són en primer lloc la de l'evangelització en l'àmbit universitari i, en segon lloc i de forma més concreta, la d'arribar als professors universitaris i no quedar-se només en els estudiants. «Des de la nostra tasca conjunta amb la resta de les delegacions de Catalunya i les Illes, volem que el nostre treball d'evangelització arribi a la figura del professor perquè també sigui agent i protagonista de la Pastoral Universitària», afirma Eulàlia Mas, que a banda de dirigir el Centre Cristià dels Universitaris també coordina el CCUP.

Triptic del Concurs Bíblic Universitari «Jesucrist 2000».

La «Redempció»

El precedent immediat d'aquest Concurs Bíblic Universitari que tot just ara comença es troba en el ja consolidat Concurs Bíblic que cada any organitza la Federació de Cristians de Catalunya (Grup Avant de Terrassa), amb la col·laboració del Grup de Mestres Catòlics, i que arriba ara a la seva setzena edició. Aquesta tradicional convocatòria inclou així mateix el XII concurs de Redacció i el II de Dibuix «Catalunya Cristiana».

El concurs de Terrassa, que enguany versa sobre la *Redempció*, es divideix en tres categories: alumnes de tercer i de quart d'Educació Primària (8-9 anys), alumnes de cinquè i de sisè d'Educació Primària (10-11 anys) i alumnes de primer i de segon d'ESO (12-13 anys).

Els interessats que vulguin obtenir més informació sobre les bases del primer Concurs Bíblic Universitari *Jesucrist 2000* poden trucar als telèfons següents: Delegació de Pastoral Universitària (934 121 551); Centre Cristià dels Universitaris (933 233 368) i Centre Cristià dels Universitaris i Professionals (934 876 363).

Carme Munté

Noces d'or sacerdotals de Mons. Joan E. Jarque

BARCELONA.— El 4 de març vinent Mons. Joan E. Jarque i Jutglar celebrarà les seves noces d'or sacerdotals en una missa jubilar d'acció de gràcies a la capella de la Casa de la Santa Creu (Pl. Marx, 1, de Barcelona). Durant aquest mig segle, Mons. Jarque ha exercit el seu ministeri presbiteral en un gran nombre de parròquies i d'esglésies tant de Barcelona com d'altres regions com Friburg, Roma o París. Així mateix, ha estat consiliari internacional del Moviment Internacional dels Intel·lectuals Catòlics - Pax Romana i ha estat teòleg de la Cúria Romana en el Consell de Laics i en la Comissió Pontifícia per les Comunicacions Socials. També en l'àmbit dels mitjans de comunicació, ha estat secretari general de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa i, encara en un àmbit més casolà, Mons. Joan E. Jarque ha estat cofundador i director durant catorze anys del setmanari *Catalunya Cristiana* i director espiritual dels viatges i pelegrinatges dels Amics de Catalunya Cristiana. Actualment, Mons. Jarque és canonge de la catedral de Barcelona des del 1995 i exerceix el seu ministeri sacerdotal a la Casa de la Santa Creu de les Germanes Hospitalàries de la Santa Creu des del 1998 (C.C.)

Tortosa

«El Nostre Seminari» arriba a les parròquies

■ Nova publicació de la diòcesi

TORTOSA.— Durant les festes de Nadal i de cap d'any, el Seminari diocesà ha enviat a totes les parròquies del bisbat 10.000 exemplars d'una nova publicació de deu pàgines (14x21 cm) amb el títol de capçalera *El Nostre Seminari*.

És un instrument modest —un fullet— que vol provocar respostes interactives. Així, en aquest primer número interpel·len el lector dient-li: «L'equip educatiu i els seminaristes us visiten. Així doncs, torneu-los la visita.» Ramon Font, rector del Seminari de Tortosa, ho raona i al final escriu: «Restem oberts a tota mena de suggeriments que facilitin aquest desig conciliar que el Seminari esdevingui realment el cor de la diòcesi.»

En les pàgines interiors, els fidels hi podran trobar les activitats de Pastoral Vocacional sacerdotals per al curs 2000-2001: convivències de Quaresma (3-4 de març) i de Pasqua (20-22 d'abril); Setmana de Pregària per les Vocacions (6-12 de maig); Trobada d'Escolans (12 de maig); Jornada de Pregària per

les Vocacions (6 de maig); estades a Mont Caro (2-7 de juliol) i Pregària per les Vocacions (primers dijous i primer diumenge de cada mes). El programa, en aquest aspecte, és com el dels anys passats, però s'hi afegeix i concreta que la Campanya del Seminari se centrarà en l'arxiprestat de Gandesa (del 16 al 18 de març). Hi destaca també la col·laboració en el Multifestival David (del 12 al 15 de juliol) i acaba promentent la publicació d'una revista amb motiu del 50è aniversari del nou Seminari.

Col·lecta del Dia del Seminari

A l'interior, també es pot llegir la llista de parròquies que han aportat, fins al 6 de novembre passat, la quantitat de 5.445.721 pessetes, molt superior a la

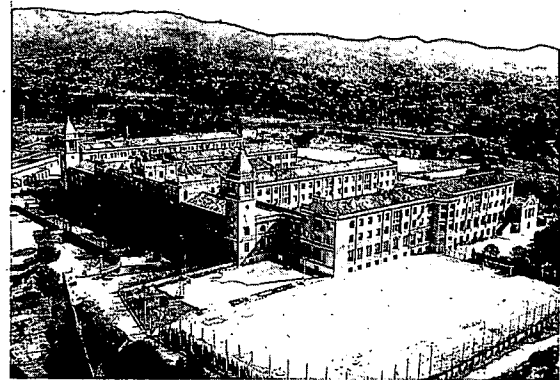
d'altres anys. La col·lecta de Sant Josep, amb motiu del Dia del Seminari, va tenir lloc el 19 de març passat.

Hi ha dues seccions més. A la primera, «Història del nostre Seminari» (1945-1951); es parla de la benedicció i col·locació de la primera pedra del nou Seminari Diocesà (29 d'abril del 1945), de la seva inauguració i consagració (1 d'octubre del 1951), així com de les primeres ordenacions, esdevingudes el 28 d'octubre del 1951. En aquella jornada, festa de Crist Rei, foren ordenats quatre sacerdots: Mn. Bautista Alba, Mn. Joaquín Ferrer, Mn. Víctor Roca i Mn. Cristóbal Suñé. La segona secció es desenvolupa sota l'epígraf «Notícies del Seminari». En aquest primer número es parla dels onze seminaristes del Seminari Major. També s'informa de la inauguració de l'any acadèmic 2000-2001 i de la commemoració, el 6 de novembre

EL NOSTRE SEMINARI

Tortosa, Desembre 2000

Núm. 0

El propassat 6 de novembre celebràvem, al Seminari, la Festa del Reservat. És una festa que es commemora cada any, per aquest mateix mes, per renovar la consagració del Seminari a Jesucrist, Summe i Etern Sacerdot. Enguany també servia per obrir les celebracions del 50 aniversari de la seva inauguració, celebracions que perduraran fins al novembre de 2001. En les paraules que vaig adreçar (Continua darrere)

Portada de la nova publicació.

passat, de la 49a Festa del Reservat del Seminari. La publicació s'acaba amb el «Racó de pregària» i amb un passatemp «Per als més menuts».

Tot plegat ha de ser un bon instrument en mans de capellans, catequistes i famílies cristianes obertes al do de la vocació sacerdotal.

J. Blanc i Bahima

Les festes del Patronat se centren en la família

Els assistents van compartir un aperitiu després de la missa.

TORTOSA.— El diumenge 31 de desembre es va celebrar a la parròquia de Sant Blai la festa titular del Patronat Escolar Obrer de la Sagrada Família. El Patronat és valorat a Tortosa i rodalia com la casa pairal de les famílies cristianes. Fundat el 1908 compta amb més de tres-cents socis. Un grup de laics militants programen d'acord amb el president i el consiliari les activitats que apunten a la formació integral de la persona, família, tot posant especial èmfasi en grups de joves. Hi ha un acompanyament des de la infància. Així van néixer els Dissabtes al Patronat per a infants, adolescents i joves.

Tots hi descobreixen una diversió alternativa i diferent a d'altres. Se celebren reunions setmanals per als moviments de joves i d'adults cristians. Als Ports de Tortosa-Beseit el Patronat disposa d'una casa per a tota mena de reunions en plena natura.

El saló d'actes del Patronat ha acollit durant el temps d'Advent diverses activitats: una conferència sobre *Visió cristiana de la immigració*; l'actuació del grup local de cantautors Quico el Cèlio, el Noi, i el Mut de Ferreries; un concert de música popular de Viena, a càrrec de la Bohème, i finalment el grup escènic de l'entitat ha representat una obra d'Oscar Wilde. Cal dir que es va oferir com a memòria honorífica del traspassat Mn. Josep M. Ribes, animador dels actors.

Totes aquestes activitats culturals i lúdiques van culminar en l'eucaristia del 31 de desembre, concelebrada i presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. En l'homília el prelat va insistir que calia una mirada de fe, tot just ara que enriquets per l'any jubilar estrenem el 2001. Els assistents i socis van compartir un aperitiu al bar del Patronat. (J.B.B.)

BARCELONA

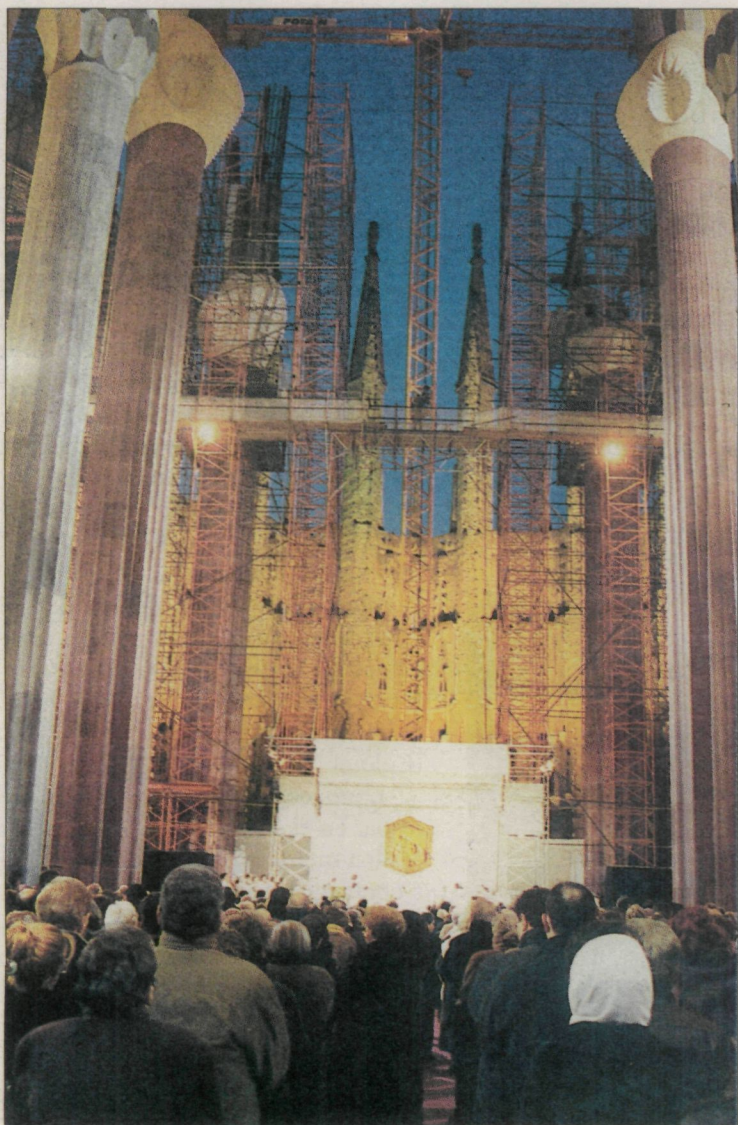
L'abat de Montserrat destaca les adhesions a la comunitat

BARCELONA.— «Som cristians i sabem que la creu és inseparable de la Pasqua. Per tant, el sofriment és inseparable també d'una renovació, d'una vida més intensa.» Així s'ha manifestat l'abat de Montserrat, Josep M. Soler, al programa Signes dels Temps del Canal 33 en referència a les informacions periodístiques sobre la vida interna de la comunitat que es van publicar en els darrers mesos de l'any 2000. Paral·lelament, però, a les veus que van proclamar l'existència d'una crisi interna al monestir, també se'n van aixecar d'altres que van voler fer pública la seva adhesió a la comunitat. I en referència a això, l'abat de Montserrat ha dit en l'entrevista, emesa el 6 de gener, que «aquestes adhesions ens han d'ajudar, primer de tot, a ser més monjos (...). És una responsabilitat veure que tanta gent confia i mira Montserrat». Preguntat sobre la situació actual de l'Església catalana, Josep M. Soler ha declarat que «hi ha el perill d'un refredament del catalanisme dins l'Església catalana. Cal vetllar perquè no caiguem en aquest perill. És important tornar al document *Arrels cristianes de Catalunya*. També en la formació de seminaristes, de candidats a la vida religiosa, ha de tenir un paper important el contingut d'aquest document». (C.C.)

TARRAGONA

Festes Decennals de Valls

VALLS.— El dia 27 de gener vinent tindrà lloc la vetlla de pregària de la Mare de Déu de la Candela, amb motiu de les Festes Decennals, que tindrà lloc a Valls a dos quarts d'onze de la nit. Per als qui vulguin participar més encara de la fraternitat, poden participar en la missa prèvia, a les vuit del vespre, i posteriorment compartir el sopar que cadascú porti. Les Festes Decennals de Valls estan patrocinades per la Delegació diocesana de Joventut de l'arquebisbat de Tarragona, per les monges del monestir de Sant Benet de Montserrat i per la Subcomissió de Joves, de les Festes Decennals de la Mare de Déu de la Candela (parròquia de Sant Joan Baptista de Valls). (C.C.)

La Sagrada Família ha començat a exercir la seva funció d'acollida sense estar-se de res.

Ricard M. Carles va presidir la cerimònia juntament amb els bisbes auxiliars.

Units al voltant de la Sagrada Família

El temple expiatori va acomiadar el mil·lenni amb la primera eucaristia celebrada sota la seva nau central ja coberta

BARCELONA.— La Sagrada Família és una obra de Déu. Així va ser concebuda pel seu creador, Antoni Gaudí, i així l'han entesa després de la seva mort els seus successors. Així també l'entenen els fidels de la diòcesi de Barcelona, que el 31 de desembre passat es van aplegar en gran nombre sota la seva recentment coberta nau central per celebrar la Jornada Diocesana. Era la primera eucaristia celebrada ocupant la major part del temple de la Sagrada Família, un entorn immillorable per tancar aquest any jubilar i donar pas al tan esperat tercer mil·lenni.

Nou cors infantils i juvenils de Pueri Cantores de la diòcesi van acompanyar amb els seus cants l'eucaristia.

La Sagrada Família cada dia pren més cos, cada dia eleva estructures més altes i cobreix espais més grans, però el 31 de desembre va començar, a més, a prendre molta més vida. Prop de 5.000 persones s'hi van aplegar per celebrar plegats la Jornada Diocesana de Barcelona. La catedral gaudiniana va acollir sota la volta de la nau central un bon nombre de fidels que es van voler reunir al voltant del seu bisbe i celebrar plegats la cloenda de l'any jubilar i l'entrada al tercer mil·lenni. Va ser la primera eucaristia massiva celebrada a la Sagrada Família, la inauguració litúrgica d'un temple que està cridat a ser referent espiritual de la diòcesi de Barcelona durant molts segles.

La Jornada Diocesana d'aquest any 2000, després de tantes festes i celebracions, consistia en una eucaristia, plena de significat i simbolisme, en un entorn inigualable i en una festivitat que no hauria pogut ser triada amb més encert, la de la Sagrada Família. Presidien de manera solemne l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, i tots els seus bisbes auxiliars. Amb ells, un centenar de preveres, una mica més estrets que de costum, també concelebraven. Al llarg de la nau, uns 5.000 fidels, entre els quals hi havia el president de la Generalitat, Jordi Pujol, van gaudir d'una missa marcada per l'excel·lència del paisatge en què es trobava emmarcada.

La Sagrada Família començava així a exercir la seva funció d'acollida sense estar-se de res. Començava la seva gran missió, i com afirmava el mateix cardenal Carles en l'homília, complia «les seves finalitats amb una expressivitat més gran: la lloança de Déu, l'expiació dels pecats del món, el fet de ser signe del valor pe-

Va ser la iniciació litúrgica del temple que està cridat a ser referent espiritual de la diòcesi de Barcelona durant molts segles.

Tarragona

Nou menjador infantil l'Anunciació

■ Continuació de l'obra de Mn. Frederic Bara

REUS.— El Moviment Coordinat de Promoció és l'entitat que gestiona el menjador benèfic de l'Anunciació, a Reus, instituït el Nadal del 1980 i impulsat pel malauradament desaparegut Mn. Frederic Bara, amb el suport d'un grup de col·laboradors. Aquella iniciativa ha quallat i ara s'han estrenat noves instal·lacions per donar sopar a infants immigrants i de famílies desfavorides.

El servei de donar sopar als infants d'entre 6 i 15 anys, com a menjador de l'Anunciació, ja fa divuit anys que funciona a Reus, conseqüència de la iniciativa endegada per Mn. Frederic Bara de donar resposta a la necessitat, palesa al carrer, d'escolaritzar, proporcionar roba i aliments a un nombrós grup de nens i nenes —la seva majoria d'ètnia gitana— que voltaven pels carrers de Reus en hores d'escola. Per això es va organitzar una escola-pont, fins que una ordre ministerial va suprimir les escoles-pont, «cosa que va obligar a distribuir els nens per les diferents escoles, no sense dificultats, en molts casos, d'integració i possiblement també degudes a un racisme més o menys encobert», afirma Carles Ferrer, vicepresident del Moviment Coordinat de Promoció.

El nou menjador infantil l'Anunciació va ser inaugurat el 24 de desembre, ubicat als baixos d'un edifici de quatre plantes, que ja es troba enllestit, situat al carrer Racona, a la vora mateix de l'antic menjador. «Avui hi ha 98 infants inscrits al menjador infantil l'Anunciació, malgrat

L'arquebisbe Lluís va beneir el menjador.

que l'assistència és d'una mitjana de 45 diaris i és indispensable acreditar l'escolarització per poder gaudir del servei», assegura Carles Ferrer. A hores d'ara encara hi ha certa presència de nens gitanos al menjador, però hi predominen els marribins. A partir del dia 8 d'aquest mes de gener, el menjador ofereix un sopar a base de dos plats calents, postre i un got de llet a la jovenalla, i lliura cada setmana una

bossa d'aliments als seus familiars.

El Moviment Coordinat de Promoció es nodreix econòmicament i materialment d'institucions com la Creu Roja, el Banc d'Aliments, així com de particulars que aporten els seus donatius en diners o espècies. El funcionament del centre es fa possible gràcies a l'esforç continuat i desinteressat d'un equip de voluntaris i de

El nou menjador infantil l'Anunciació va ser beneït per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que va estar acompanyat per l'alcalde de Reus, Lluís Miquel Pérez, així com d'altres representants d'entitats i institucions, i d'una autèntica gernació de voluntaris i col·laboradors. Durant els parlaments n'hi va haver un d'especial i emotiu per al fundador del centre, Mn. Frederic Bara, que va morir al gener del 1998, just quan es va posar la primera pedra del nou edifici. La represa del projecte va recaure en Mn. Domingo Cubí, actual president del Moviment Coordinat de Promoció, que va comptar amb la col·laboració valuosa de Mn. Antoni Maria Domènech, nou prevere que recentment ha marxat a Cali (Colòmbia).

L'arquebisbe de Tarragona va assenyalar en el seu parlament que «aquesta realitat que inaugurem és la mostra que s'obren miracles. Aquí s'ha fet una transformació amb l'ajut del Senyor, perquè Ell obra en els nostres cors. Mn. Frederic ho portava al cor i ho va encomanar als altres. Tot el que fem per amor a Déu i als germans ens apropa al Senyor». Mons. Martínez Sistach va afegir que «Nadal és així i aquesta és una data escaient per a aquesta mena d'obres». Així mateix, es van llegir sengles cartes trameses pels bisbes de Girona i Urgell en recordança de Mn. Bara i d'encoratjament als qui continuen la seva obra.

Joan Boronat

El Pessebre de la Pobla de Montornès fa 25 anys

LA POBLA DE MONTORNÈS.— Les pàgines bíbliques que relaten el naixement de Jesús a la Pobla de Montornès van ser extretes fa 25 anys dels pergamins, per donar vida quan arriba el Nadal a aquests episodis cabdals per a la fe i la cultura cristiana. Enguany, el Pessebre Vivent de la Pobla de Montornès compleix el seu 25è aniversari, consolidat i pletòric, i esdevé, sens dubte, un dels espectacles nadalencs més singulars.

De ben segur que la manera idònia de poder celebrar una efemèride al voltant d'una iniciativa és que aquesta no romangui en el record sinó que es mantingui vigent i amb vitalitat. Aquesta ufanor és la que experimenta l'Associació Amics de Montornès, que fa 25 anys va impulsar les representacions del pessebre vivent i que arriba fins als nostres dies, per al gaudi dels qui el visiten, i s'erigeix com a bressol que serva gelosament una de les tradicions més arrelades al nostre país.

El turó coronat pel santuari de Montornès (construït l'any 1783), a la vora de les restes de l'antic castell, és l'escenari natural on des del 1975 tenen lloc les representacions d'un pessebre vi-

vent que el fa possible gairebé el poble sencer. No en va són 200 persones les que hi intervenen, ja sigui com a figurants o bé en l'organització. Enguany encara hi haurà representacions el 14 de gener, de les 18 a les 20 hores.

Josep Maria Sardà, actual president de

El pessebre és una representació plàstica en moviment.

l'Associació Amics de Montornès, recorda que a les primeres edicions d'aquest espectacle nadalenc «el pessebre només tenia set o vuit escenes, que progressivament s'han anat ampliant fins a assolir els 15 quadres actuals». El pessebre vivent té un recorregut d'aproximadament 500

metres i l'itinerari permet veure les estampes bíbliques combinades amb d'altres inscrites en el context de la tradició catalana més genuïna. Sota un guió musical sonor (muntatge realitzat a Ràdio Tarragona, el 1975, amb el quadre de veus de l'emissora) es van desenvolupant les diferents escenes del pessebre vivent: l'anunciació de Maria, la família de Nadal, els infants, la nostra pagesia, la dona bíblica, camí de Betlem, lluita del bé contra el mal, anunciada als pastors, el naixement, fugida a Egipte, l'àngel de la pau, casa de Natzaret, els mercaders, el tió de Nadal i joia al camp.

El Pessebre de la Pobla de Montornès és dinàmic, una representació plàstica en moviment, i no pas estàtica. Josep Maria Borràs, secretari de l'Associació Amics de Montornès, comenta que «seria molt dur que els figurants haguessin de romandre immòbils tot l'estona, atès que al pujol de l'ermita el fred sovint s'intensifica. La mitja dotzena de fogueres que formen part del conjunt escènic aporten el caliu que els actors agraïen, entre els torns de visitants».

El Pessebre de la Pobla té efectes sor-

prenents, com ara l'escena de la lluita del bé contra el mal, amb la retronadora veu infernal, el foc i el fum. L'aparició dels àngels de l'anunciada i de la pau, suspesos a les altures, causen l'admiració de tothom, mentre que el darrer passatge de joia al camp posa el bri distès i popular a l'espectacle, amb la degustació d'una rosca de pa torrat, amb traguets de vi del porró inclòs. Un altre dels atractius d'aquest pessebre ve donat per la presència de tot un reguitzell d'animals, admirats sobretot per la mainada de ciutat, poc avesada amb el bestiar. L'aviram hi és representat amb oques, ànecs, galls i gallines, mercès a algú que els cria expressament per a l'ocasió. D'altra banda, «hi ha un ruc que és del poble i l'altre, així com el bou, són cedits per ramaders de fora vila», comenta Josep Maria Borràs.

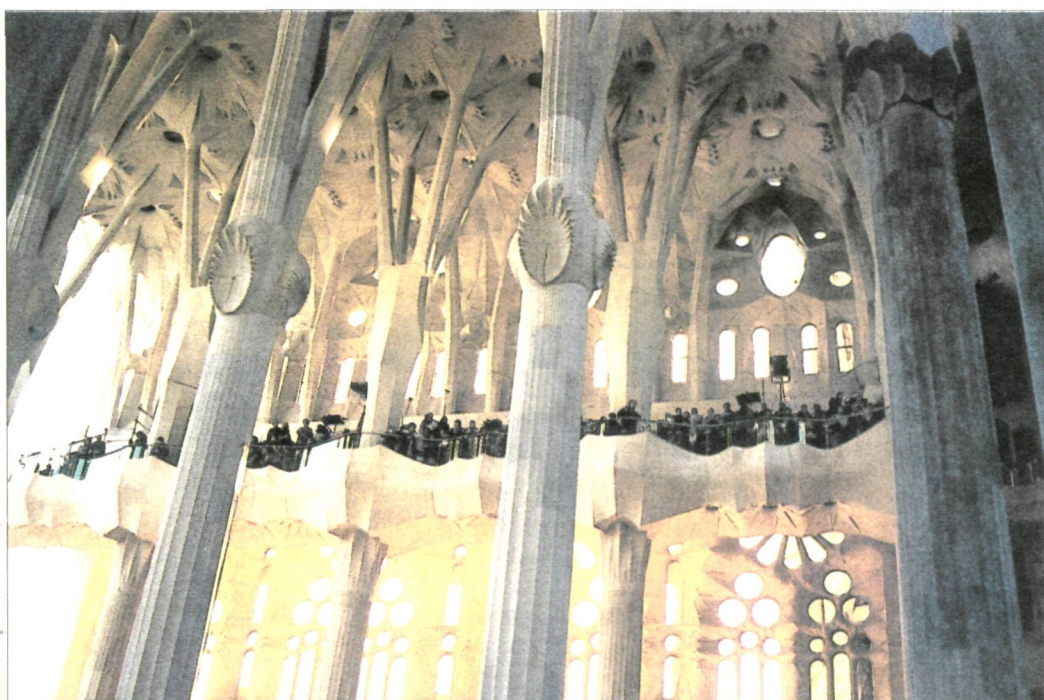
El Pessebre Vivent de la Pobla de Montornès és extraordinàriament ric i suggeridor, exponent de la cultura popular i religiosa en la celebració del Nadal. Maria Rosa Solés Noguer, presidenta de l'Associació Coordinadora de Pessebres Vivents de Catalunya, va ser a la primera representació del 25è aniversari del de la Pobla, el 17 de desembre passat, i va assenyalar «la magnífica tasca que, en aquest camp, realitza Amics de Montornès, a través del seu pessebre singular, en un entorn paisatgístic envejable». (J.B.)

Un centenar de preveres de la diòcesi van concelebrar juntament amb el seu bisbe.

La majestuositat del temple no és capaç de deixar ningú indiferent.

La cerimònia va ser retransmesa per les càmeres de la televisió autonòmica.

enne de la família, enmig de la ciutat de Barcelona, i acollir el poble de Déu per celebrar el culte cristià».

El lema d'aquesta trobada tan carregada d' emotivitat era «Missatgers de l'Evangeli», una cosa a la qual són arribats tots i cadascun dels membres de l'Església de Barcelona. Curiosament, el mateix temple expiatori de la Sagrada Família és en si mateix un gran «missatger de l'Evangeli», un indret ple de significat que parla amb cadascuna de les seves pedres i que contagia irremediablement el missatge de Jesús. Ningú no dubta que la Sagrada Família es tracta d'una obra excepcional, pròpia d'un geni, però en aquest cas, es tracta, a més, d'un espai que submergeix en el misteri de la divinitat i que vol arribar al cor. «La mateixa altura i bellesa d'aquestes torres —assegurava

augura-
ca d'un
e està
er refe-
tual de
si de
durant
egles

cabant. Era un moment per donar gràcies per tots els fruits del Jubileu, per un any que, segons l'arquebisbe de Barcelona, «ha estat un any de gràcia, de renovació i de mobilització de les comunitats cristianes». I tot ple, al si de la família diocesana i en el marc incomparable de la Sagrada Família. Perquè, tot i que el Jubileu s'ha acabat, «Crist està amb nosaltres», i el temple expiatori dissenyat per Gaudí n'és una bona prova. Una prova cada dia més viva i fefaent de la força imparabla de l'Evangeli capçada de manera inigualable pel geni Gaudí.

Text i fotos:
Samuel Gutiérrez

Missatge del Papa

Com cada any, el Papa també es va voler fer present en la Jornada Diocesana i ho va fer a través d'un missatge als assistents elaborat pel seu secretari d'Estat, el cardenal Àngelo Sodano:

«Amb motiu de la Jornada Diocesana, que enguany se celebra en el marc admirable del temple dedicat a la Sagrada Família de Barcelona, el Sant Pare saluda cordialment tots els participants en la trobada, alhora que els exhorta a estrènyer cada dia més els seus llaços amb la vida de l'arxidiòcesi, tot enfortint la comunió amb els seus pastors, col·laborant segons la pròpia vocació en els diversos projectes i activitats, i donant en tot moment el suport espiritual i material necessari per continuar l'edificació d'una Església particular florent.

»Així mateix, els exhorta a aprofundir i posar en pràctica el lema d'aquesta jornada, «Missatgers de l'Evangeli», perquè les abundants mostres de la misericòrdia de Déu i la riquesa dels seus dons, que s'han fet particularment palesos en aquest any del gran Jubileu, projectin el seu missatge d'esperança a tots els barcelonins en el començament d'un nou mil·lenni.

»Amb aquests sentiments i desitjos, Sa Santedat invoca la protecció materna de la Mare de Déu de la Mercè sobre tots els assistents i les seves famílies, alhora que els imparteix complagut la implorada benedicció apostòlica.»

Jordi Pujol no va voler faltar a una estrena tan solemne de la Sagrada Família.

El joc de llums i ombres entre columnes va oferir escenes bellíssimes.

Lleida

Futura Delegació de Pastoral d'Infants

■ Primera trobada dels Moviments i Serveis Infantils Cristians

LLEIDA.— La presidenta de la Fundació Verge Blanca, Paquita Arturo, ha manifestat la seva satisfacció per l'èxit de la primera trobada dels Moviments i Serveis Infantils Cristians del bisbat de Lleida, que va celebrar-se el 17 de desembre al

col·legi dels germans maristes. La presidenta de la Fundació Verge Blanca assenyala com aquesta trobada ha deixat oberta la possibilitat d'aconseguir per a la diòcesi de Lleida una Pastoral d'Infants.

Arturo ha destacat que amb la trobada s'han aconseguit els objectius que els joves s'havien proposat: «Quant al primer, la celebració del Jubileu amb els infants, va ser bonic com van entendre que feia 2.000 anys de l'aniversari del naixement de Jesús, i que calia que tots ens estiméssim i alhora demanar perdó quan no ho fem. També va ser positiu el treball en conjunt i alhora el poder unir esforços en la tasca del treball amb infants, tot valorant la interrelació dels infants, així com dels animadors i de les entitats que representen.»

Sobre la possibilitat d'una Pastoral d'Infants, també s'han manifestat els moviments d'infants del bisbat de Lleida presents en la trobada (MIJAC, Ajmacor, Centres d'Esplai Cristians, Equip de Campaments i grups d'escoltisme com Garbí o Lo Mar-raco), que han fet palesa la seva voluntat de treballar de forma coordinada i establir els fonaments d'aquesta futura Delegació de Pastoral d'Infants que tots desitgen. Han valorat també molt positivament la celebració d'aquesta primera Trobada d'Infants, que tingué una participació de 314 infants i 196 animadors-monitors i que tenia com a objectiu la relació dels infants entre ells, així com donar a conèixer a la societat el treball que es fa amb els infants des d'aquests moviments.

Mn. Josep A. Jové, consiliari del MI-

JAC, ha manifestat la seva satisfacció per aquest Jubileu infantil celebrat a Lleida: «L'alegria dels nens i nenes, animadors i monitors de poder compartir tot el que estan fent i conèixer-se entre ells, ha de destacar-se com a molt important.»

La presidenta del MIJAC, Olga Pérez, diu que els nens van estar molt contents de conèixer altres nens que com ells pertanyien a moviments, esports, i entitats que treballen en el món del lleure: «Des dels animadors valoro el compromís de participar en la trobada i estar al costat dels nens.»

Núria Guiteras, membre de l'equip responsable, destaca que aquesta hagi estat la primera trobada conjunta de tots aquests moviments i serveis infantils cris-

tians del bisbat de Lleida, «ja que, d'una banda, hem treballat en equip a l'hora de planificar la jornada i això ens ha enriquit i, de l'altra, ens ha permès conèixer-nos tots una mica més».

La trobada va tenir a més un caràcter lúdic, formatiu i celebratiu, que representà un esforç considerable per part de tots els monitors i de les seves respectives entitats. Va iniciar-se de bon matí amb la presentació i tot seguit va iniciar-se una gran fira medieval. Es tractava de trobar el pessebre que la bruixa havia fet desaparèixer, i per tant es necessitava l'ajut de tots els nens per cercar-lo. Per tant, van haver de superar moltes proves per trobar-lo. A la una del migdia es va celebrar l'eucaristia, presidida pel vicari de Pastoral, Mn. Ventura Pelegrí, i concelebrada pels consiliaris dels diversos moviments. La tarda va estar amenitzada per un grup d'animació format per professors del mateix col·legi amfitrió dels germans maristes.

«Els infants amb els monitors i consiliaris s'ho van passar molt bé. Es va superar tot el fred del matí dansant, cantant, corrent i fent gresca, molta gresca. Va haver-hi diverses dificultats, però cal valorar molt positivament la feina de col·laboració entre les diferents entitats i el recolzament i la feina ben feta dels monitors que van ajudar en la preparació i desenvolupament de tota la trobada», diu satisfet Ivan Rabasa, membre de l'equip responsable de la trobada, que fou per a Lleida el Jubileu dels Infants.

Jordi Curcó

Peregrinació a Roma per la beatificació de Francesc Castelló

LLEIDA.— El bisbat de Lleida i la Comissió Diocesana Pro Beatificació de Francesc Castelló han organitzat una peregrinació diocesana presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, per assistir a la beatificació d'aquest jove màrtir lleidatà el proper 11 de març, a la plaça de Sant Pere del Vaticà, a Roma.

Hi haurà tres modalitats de viatge, una de cinc dies (del 10 al 14) amb avió, a un preu de 105.000 pessetes, i dues més amb autocar: una de nou dies (del 6 al 14) a 99.000 pessetes, i un altra de sis (del 8 al 13) a un preu de 73.000 pessetes, tot inclòs.

Les inscripcions poden formalitzar-se des del 8 de gener al bisbat de Lleida (tel. 973 269 628) els dilluns, dimecres i divendres de 6 a 8 de la tarda o a la parròquia del Carme (tel. 973 237 162) tots els matins de dilluns a divendres, de 10 a 12, i dimarts i dijous a la tarda, de 6 a 8. (J.C.)

Relleu en el Servei de Colònies de Vacances

LLEIDA.— Josep Fernández ha estat nomenat president del Servei de Colònies de Vacances de Lleida en substitució de Francesc Terès, després de 42 anys de dedicació en el camp de l'educació en el lleure.

Terès va iniciar-se en aquesta tasca l'estiu de l'any 1958, en els orígens de les colònies a Lleida (a Ulldemolins, al peu del Montsant), i amb Mn. Ramon Freixes com a consiliari. Va continuar després amb la construcció de la colònia Montsant a Vilaller, el 1960, paral·lelament amb la construcció de les colònies de Llesp, fins arribar a la celebració dels 40 anys del Servei de Colònies i els 25 de la creació de l'Escola de l'Esplai, després d'una llarga etapa de servei als infants i joves. «La meua partida no és una deserció. Seguiré col·laborant amb el Servei», ha dit el ja expresident en sentida carta de comiat.

El relleu es va fer oficial durant la vetllada nadalenca que la Fundació Verge Blanca va celebrar abans de Nadal, amb la participació del bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, que va presidir l'eucaristia. (J.C.)

Diversos jocs van donar caràcter festiu a la trobada.

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Lleida

Guanyadors del concurs de pessebres

LLEIDA.— Les parròquies lleidatanes de la Sagrada Família, al barri de Cappont, i de Sant Pau, al barri de la Mariola, i la residència Joana Jugán de les Germanes dels Pobres, han estat guardonades pel seus pessebres monumentals presentats al LXVI Concurs de Pessebres que cada any convoca i organitza l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes amb motiu del Nadal.

Els tres pessebres presenten una característica comuna: la seva monumentalitat i alhora el seu marcat caràcter de manifestació religiosa, en l'expressió artística i popular del Naixement de Crist. En aquest concurs s'han presentat enguany més de 50 pessebres, que s'han inscrit a les set categories diferents.

El bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciurana, presidirà el diumenge 14 de gener el lliurament dels premis d'aquest concurs, en un acte solemne que tindrà lloc, a l'Auditori Enric Granados, a partir de les onze del matí. S'iniciarà amb la Mostra de Nades a Lleida, en la qual actuaran corals de diversos col·legis de la ciutat, com a cloenda del Cicle de

Nadal que va obrir, també solemnement el 16 de desembre, el cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, amb el Prègò de Nadal.

En aquest mateix acte tindrà lloc un homenatge en record del franciscà Salvador Gallart, que va morir el juliol passat a Lleida als 71 anys. Feia 36 que havia arribat al convent de Lleida i des del primer moment es va dedicar, cada Nadal, a muntar un magnífic pessebre, a mena de diorama, a l'església de Sant Antoni de Pàdua dels pares franciscans. Enguany, a petició del

L'escena del Naixement del pessebre del P. Gallart.

pares franciscans, han estat el mateixos pessebristes els que han construït, amb il·lusió i entusiasme, el pessebre que cada any feia el P. Gallart, en senzill homenatge i reconeixement a aquest bon franciscà i alhora pessebrista, que en el seu pessebre escrivia, amb lletres grosses, «Déu és amor».

Jordi Curcó

TORTOSA

Nou consiliari de Professors Cristians

TORTOSA.— Des d'aquest mes de gener el càrrec de consiliari diocesà del Moviment de Professors Cristians ha passat a mans de Mn. Carles García i Talarn, que substitueix Mn. Joaquim Blanc i Bahima. El nou consiliari té 40 anys i compta amb una llarga experiència docent i catequètica. Acaba de llicenciar-se en Ciències de l'Educació a la Universitat de Pamplona i ha estat nomenat pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, coordinador de la Pastoral del col·legi diocesà de la Sagrada Família. Val a dir que aquest col·legi, en fusionar-se amb el de Sant Josep, té gairebé 900 alumnes.

Mn. García i Talarn compartirà la nova responsabilitat amb Ramon Rosales Sebastià, director del mateix moviment, així com amb d'altres laics i laiques de la coordinadora diocesana. Ara es proposen eixamplar a més centres públics i privats els serveis propis d'aquest moviment. (J.B.B.)

La nostra iniciativa de resar el Rosari conjuntament amb els Cristians Ortodoxos té tota l'aprovació del papa Joan Pau II. L'11 de desembre del 1992, el P. Werenfried fou invitat al Vaticà, on va dinar amb el Sant Pare. Després de l'àpat, el P. Werenfried oferí al Papa un Llibret del Rosari. El Papa, tanmateix, el va rebutjar amb aquests mots: «Gràcies, ja el conec. Cada dia en llegeixo una pàgina.»

El Sant Pare acull de bon grat la contribució que Ajuda a l'Església Necessitada ara està oferint a l'Església Ortodoxa per la reevangelització de Rússia.

El 13 d'octubre del 1992, el P. Werenfried resà el Rosari a la Plaça Roja de Moscou. Li feien costat dues religioses de la Nunciatura i un petit grup d'amics. Va ser un començament petit que portà grans conseqüències.

Dues setmanes després del nostre primer anunci radiofònic vam començar a enviar l'edició en rus del Llibret del Rosari als 50.000 creients de Rússia que ens ho havien demanat.

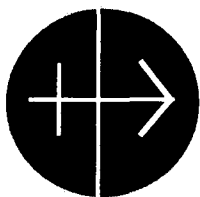
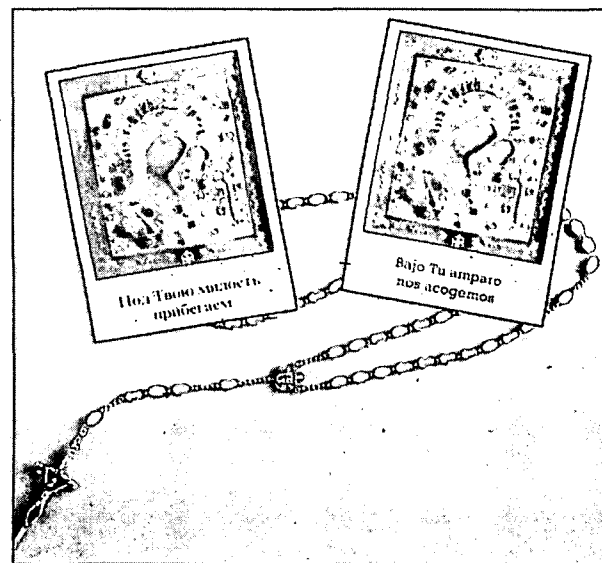
A l'Occident també hi tenen un gran interès. En alguns països se'ns han esgotat les existències de Llibrets i se n'han hagut de fer noves edicions. Si van continuant així les coses, aviat n'hauréu enviat milions de còpies a l'Est i l'Oest, amb la confiança que milions de persones estan pregant amb nosaltres per la conversió d'Occident, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església Ortodoxa i la Catòlica. Pregui amb nosaltres i, amb goig al cor, ajudi'ns a cobrir costos.

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El Rosari beneït pel papa Joan Pau II i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 1.000 PESSETES. A canvi, rebran un Rosari beneït pel Papa i el Llibret «Sota la Teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Rússia que ens ho estan sol·licitant.

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

C/c. 1260-2110027312. Banco Central Hispano. Via Augusta, 6 - 08006 Barcelona

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, unint-me a la CAMPANYA .	Nom i Cognoms
☐ Hi col·laboro amb	Carrer núm
Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐	C. Postal i Població
	Província.....

Barcelona

Jesús, un personatge sempre viu

■ Aclariment del biblista Armand Puig a una entrevista publicada a «La Vanguardia»

BARCELONA.— El dia 25 de desembre passat fou publicada a *La Vanguardia* una entrevista que em va fer el periodista Víctor-M. Amela en la pàgina «La Contra» d'aquest diari. Voldria completar i precisar les afirmacions que allí es feien per tal de deixar clara la meua posició sobre alguns punts tractats en aquesta entrevista.

1.—El misteri de la concepció de Jesús no és un enigma insoluble. Segons la fe de l'Església, de la primera comunitat i de la d'ara, que comparteixo plenament, Jesús fou concebut per obra de l'Esperit Sant: només així podia arribar a aquest món el Fill de Déu. El Talmud nega aquest extrem i acusa Jesús d'haver enganyat el poble d'Israel amb el seu missatge (tractat Sanhedrin 43a). En aquest mateix passatge, Jesús és acusat de ser un mag i de practicar la bruixeria quan cura els malalts i els endimoniats. Per tant, en general, les fonts jueves reaccionen amb violència davant les afirmacions dels evangelis. L'exemple citat a l'entrevista no és l'únic. A la meua manera de veure, aquestes polèmiques no fan només que subratllar el caràcter extraordinari del naixement de Jesús, de la seva santa vida i de la seva fi, que culmina amb la resurrecció i no amb la mort.

2.—L'episodi de la vinguda d'uns

mags a Betlem per adorar el Messies-Rei té una plausibilitat històrica evident. Sabem que Herodes era un rei sanguinari, obsessionat per conservar el tron a qualsevol preu eliminant els possibles pretendents. Uns dies abans de la seva mort va fer executar dos dels seus propis fills. Aquesta situació es reflecteix perfectament en el text dels mags (Mt 2,1-12), els quals representen els no jueus que s'abocaran a acceptar el missatge cristià.

3.—Josep, el pare legal de Jesús, va morir abans que Jesús comencés la seva vida pública, és a dir, abans que, als 30 anys, Jesús deixés Natzaret i se n'anés a Cafarnaüm. No sabem quan ni com. El cert és que l'últim episodi evangèlic en què Josep apareix és el de l'anada de la Sagrada Família al temple, quan Jesús tenia 12 anys. Per què Jesús va abandonar Natzaret? Perquè havia de començar el seu ministeri, és a dir, la seva predicació

la contra
LA VANGUARDIA

“Y un día, de repente, Jesús cambió de vida”

Tengo 47 años. Nací en La Selva del Camp (Tarragona). Soy teólogo y biblista, doctor en Ciencias Bíblicas por Roma y Jerusalén. Soy ecclésiasta. Soy sacerdote católico. Soy piscis: nado entre textos antiguos. Conduzco un Polo. Mi talismán es una cruz de San Francisco. He trabajado durante 11 años en la “Biblia catalana interconfesional”.

BIBLISTA, EXPERTO EN LA FIGURA HISTÓRICA DE JESÚS

ARMAND PUIG

DOS MIL AÑOS
Armand Puig cree en Dios y cree que Jesús era el Hijo de Dios, encarnado en un hombre judío nacido en la Palestina de hace 2.000 años. Pero Puig me asegura que creer eso no empaña su objetividad como historiador de la realidad.

“Por qué cambió Jesús así, de pronto?”
—Es como si hubiera pasado de hippy a hippy, ¿eh? Pero era otra cosa: ¡quiso demostrar con sus actitudes y gestos que había una manera nueva de vivir!
—¿Qué número era esa?
—La de tratar a todos por igual, sin hacer distinción ni por su sexo, origen, bienes o cargo. ¡Solo como personas! Y por eso trataba igual al recaudador de impuestos que a una prostituta.
—¿La Magdalena y él (fuerte amor)?
—No es verificable en los textos.

itinerant, sense domicili fix ni estable. Anunciar el regnat de Déu no es podia fer des de la casa pairal de Natzaret, sinó anant a trobar la gent, allà on fossin, pels camins i pobles galileus.

4.—Que Jesús va canviar de vida (titular de l'entrevista) no significa que es convertís, que hagués de canviar el seu cor. Jesús és sant des del principi: no va cometre pecat i en això es distingeix de tots els homes. Va conèixer Déu, el Pare, sense ombra ni confusió. Per això és el Fill de Déu. Més encara, a diferència dels grans místics de la humanitat, Jesús no busca Déu: el posseeix des del principi. En la seva persona hi conflueixen la humanitat i la divinitat, l'encarnació i la preexistència (cf. Jn 1,14).

5.—Jesús proposa una nova manera de viure que no consisteix només en el tracte igualitari i no discriminatori cap als altres. No és cap hippy, com afirma J. D. Crossan. Jesús acull els pecadors, mancats de perdó. Dóna preferència als pobres, assedegats de bona nova. Cura els malalts i acull els marginats. Dóna menjar a la gent, que prefereix la seva paraula al mateix pa. Crida els seus deixebles perquè visquin en fraternitat, com a primícia de l'Església, la comunitat sorgida després de la seva resurrecció. Per damunt de tot, Jesús anuncia un Déu proper i amic dels homes. Ell és el centre de la seva vida i del seu missatge.

6.—En els darrers temps no han faltat, en diverses obres literàries, referències a la relació entre Jesús i la Magdalena. Aquesta dona va ser, juntament amb altres

dones, deixeble de Jesús, i el va seguir quan predicava a Galilea i quan pujà a Jerusalem per tal de sofrir la passió i la mort. A l'hora de la crucifixió, estigué vora la creu i fou testimoni primer de la resurrecció de Jesús. Tot això indica que Maria Magdalena, alliberada per Jesús de la força del mal que la dominava, es convertí en deixeble ferma de Jesús. Suposar una relació «especial» entre ella i Jesús és una pura invenció, que no troba cap justificació en els textos. Vistes des de l'evangeli les relacions entre les persones adopten una fesomia nova: els qui són nets de cor saben estimar.

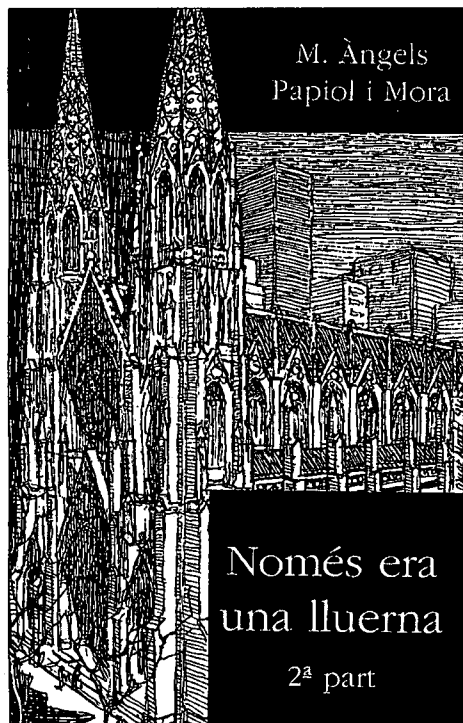
7.—L'entrevista en qüestió volia interessar-se per la personalitat total (i no parcial) de Jesús. El cert és que els aspectes més pròxims a la humanitat de Jesús van merèixer una atenció quasi exclusiva per part de l'entrevistador. Això va anar en detriment d'una consideració completa, cristològica, de la figura de Jesús, tot i que aquesta visió queda expressada clarament sobretot en la frase final: «Jesús parlava de Déu amb autoritat, de primera mà.» Així ho llegim en Mc 1,22: «La gent estava admirada de la seva doctrina perquè els ensenyava amb autoritat.» I encara en Mt 11,27: «El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix el Pare fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.»

Mn. Armand Puig i Tàrrach
Teòleg, biblista, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

A TOTES LES LLIBRERIES RELIGIOSES TROBAREU L'ÚLTIM LLIBRE DE

M. Àngels Papiol i Mora

NOMÉS ERA UNA LLUERNA (2a part)

És un estil senzill i
amè.
Un llibre saturat
de fe i
esperança

1a part: 92 pàg.
500 ptes.

Editorial ESIN-CASALS
Casp, 79
08013 Barcelona

Tel. 932 449 550
932 323 713
Fax 932 656 895
72 pàgines - 500 ptes.

El MUEC, enfront de la globalització econòmica

BARCELONA.— La campanya que el MUEC (Moviment d'Universitaris i d'Estudiants Cristians de Catalunya i les Illes) ha iniciat per a aquest curs se centrarà en el posicionament crític com a moviment enfront de la globalització econòmica. Així es va aprovar durant l'assemblea general, en què Xavier Portell va ser nomenat nou president del moviment i Mn. Xavier Armengol, nou consiliari. (C.C.)

Portadors de pau, de confiança i de reconciliació

BARCELONA.—«A Barcelona hem viscut la presència d'aquests joves com un motiu d'esperança, que val la pena continuar, que tenim alguna cosa a dir a aquesta societat.» Així s'expressa Rosa Deulofeu, de-

legada de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, sobre la Trobada Europea de Joves, animada per la comunitat de Taizé, que va reunir 80.000 joves a la Ciutat Comtal.

Del 28 de desembre a l'1 de gener Barcelona va ser «envaïda» per milers de joves, convocats per la comunitat de Taizé. Durant aquests dies les icones russes, les reproduccions de frescos d'art català i les veus de 80.000 joves cantant en diferents llengües van transformar els pavellons del recinte de la fira de Montjuïc en un lloc de pregària. «Aquesta trobada ha volgut ser un pont cap al nou mil·lenni, un pont per transmetre als joves aquesta herència i aquest testimoni que és la fe. Hem volgut despertar en ells el desig d'aprofundir, les ganes de buscar Déu...» assenyala el germà Émile, coordinador de la Trobada.

Els nois i les noies participants van assistir a les pregàries que tenien lloc al recinte de la fira, on el germà Roger, fundador de la comunitat de Taizé, oferia als joves meditacions sobre la carta *Intueixes una felicitat?*, escrita expressament per ell per a aquesta trobada. El germà Roger deia als joves: «Déu ens vol felïços, però mai no ens convida a romandre passius, mai indiferents al patiment dels altres.» Per això, durant aquests dies es van organitzar una sèrie de tallers on els joves podien descobrir que la seva vida és una resposta a una crida. Entre els temes que es van treballar destaquen: el comerç just, l'acollida d'immigrants, el deute extern, el medi ambient, animar una pregària a la presó, el Quart Món, etc.

Acollida

En aquesta Trobada hi ha hagut una participació molt nombrosa de joves de l'Europa de l'Est, uns 35.000. «Ells han donat un gran testimoni d'unió, que la fe no és motiu de conflicte. Els joves ens han

Foto: Samuel Gutiérrez

Milers de joves, units en la pregària.

parlat de l'Europa que volen construir i ens han dit que hi ha lloc per a la diversitat, per a la diferència de cultures, però al mateix temps hi ha unitat», comenta el germà Émile. La presència dels joves de l'Est ha causat un gran impacte a Barcelona. Beatriz va acollir els joves en una escola de la Ciutat Comtal i recorda que «les primeres persones que van arribar eren d'Estònia. Culturalment eren molt diferents de nosaltres, però després les podies trobar a Montjuïc i pregar amb elles sense preguntar si eren catòliques o no. Era impressionant el silenci que es creava a les pregàries, tots en actitud de reflexió, de recolliment...».

Famílies, parròquies i col·legis van ser els principals centres d'acollida per a aquests joves, però n'hi va haver alguns que van poder viure aquests dies en llocs molt especials com Montserrat. «Hem tingut 200 joves: romanesos, lituans, polonesos, italians i francesos. Els joves al principi

van mostrar la seva sorpresa pel fet d'estar acollits en un monestir, però han participat majoritàriament en les nostres pregàries, eucaristies... per a nosaltres, com a monjos de Montserrat, ha estat una oportunitat per arribar a diferents persones, ha estat l'oportunitat de veure nois i noies que pregunten i amb una experiència personal de Déu», subratlla el P. Josep M. Sanromà.

Una altra «família» que ha estat encantada amb la presència dels joves ha estat les Germanetes dels Pobres, de la plaça Tetuan de Barcelona. Romanesos i polonesos, un total de 27, van passar aquests dies compartint vivències amb les germanetes i amb els avis: «Ha estat una experiència molt bonica. Tot i que moltes persones grans no s'hi podien comunicar a causa de la dificultat de l'idioma estaven felïços de tenir-los allà. Durant uns dies ens han canviat l'ambient de la casa. Algunes germanetes hem pogut anar a les pregàries a Montjuïc i ha estat preciós poder pregar al costat d'ortodoxos, protestants... i veure que resem al mateix Crist. Ens ha impressionat especialment en els nostres joves polonesos i romanesos el seu respecte, la seva reverència, la manera com entraven a la capella i s'agenollaven... és un testimoni que ens ha d'ajudar a ser molt més profunds», assevera la germaneta Francisca.

«La Trobada és una etapa de la peregrinació de confiança a la terra. Estem cridats a continuar la peregrinació donant testimoni del que hem vist i escoltat a Barcelona», explica Herminio, voluntari permanent de Taizé. Els joves participants no s'organitzen en un moviment al voltant

Foto: Vicente Serrano

El germà Roger, fundador de la comunitat de Taizé.

Portes obertes

En la Trobada, els mitjans de comunicació han posat interès a assenyalar que els joves eren acollits per famílies i parròquies però, normalment, no es deia que, també les comunitats religioses n'havien acollit molts segons les seves possibilitats. En el programa La Linterna de la Iglesia, de la Cadena COPE sí que es va citar com a centres d'acollida, també, les comunitats.

Tots els que formem l'Església hem de col·laborar en les activitats que proposa i ens podem sentir satisfets de com s'han desenvolupat aquests dies al voltant dels dos nuclis principals: la fira de Barcelona i les parròquies de Barcelona ciutat i de les poblacions de la rodalia. Les comunitats religioses continuarem sentint-nos part integrant de les nostres respectives parròquies i col·laborant en tot el que les nostres activitats apostòliques ens permetin.

Consol Muñoz Sanjuán

Franciscana Missionera de la Immaculada Concepció

de Taizé, sinó que són convidats a ser portadors de pau, de confiança i de reconciliació a les seves ciutats, pobles i parròquies. Així, Rosa Deulofeu assenyala que aquesta experiència ha de servir per «fer quotidiana la pregària, el contacte amb Déu, no tenir por i ser valents per transmetre el missatge de l'evangeli a la societat. Que tots

junts fem camí perquè som una sola Església».

Per a l'Església barcelonina la Trobada de Taizé ha estat molt positiva. Les diferents parròquies van organitzar les pregàries del matí, els tallers de reflexió, la vetlla de pregària per la pau (el 31 de desembre de 23.00 a 24.00) i la festa de les nacions. A la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell, que acollia 400 joves, Olga Sanz, membre del grup de preparació, explica que «a partir de la Trobada s'ha

creat un grup de persones procedents de Càritas, de la catequesi, del Camí Neocatecumenal... per trobar-nos i pregar a l'estil de Taizé... la parròquia està més unida, ens hem conegut més. Hem compartit moltes coses. Gent que no coneixia què era Taizé ha quedat molt contenta».

Francesc Balcells, del Palau d'Anglesola, va voler viure aquesta trobada amb un esperit de servei, va col·laborar en l'acollida amb la parròquia de Sant Ferran de Barcelona, i es va deixar interpel·lar per la pregària i la convivència: «És impressionant que ens puguem entendre diferents confessions cristianes i això em fa pensar que hem de lluitar per unir-nos. Tinc moltes ganes de continuar treballant i de portar aquest estil de pregària a la parròquia perquè el silenci, els cants meditatis... és una cosa que motiva.»

Rosa María Jané Chueca

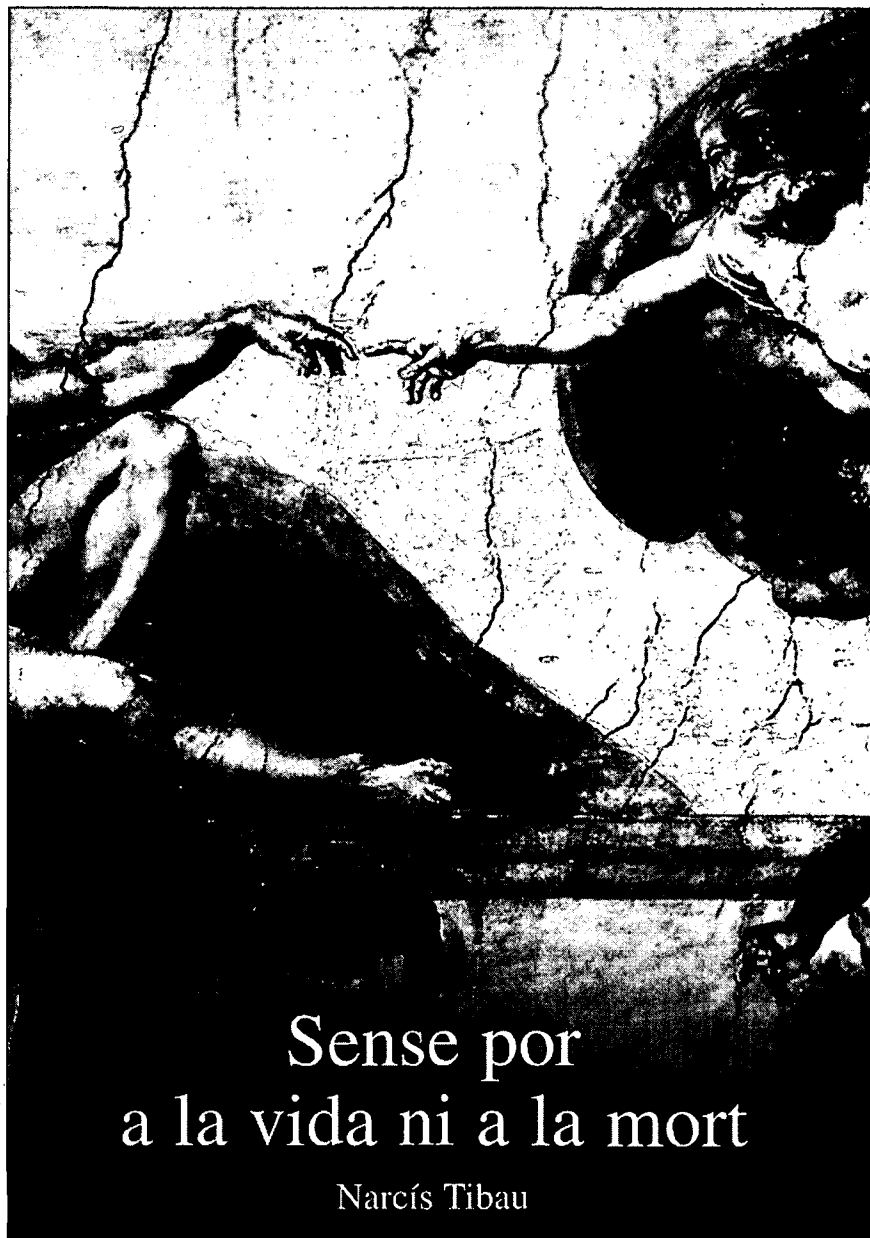
Dinar en quatre idiomes

Àngel Trillo i Eulàlia Martorell havien estat fins ara en cinc trobades europees de Taizé. Amb la celebració d'aquesta última a Barcelona han pogut respondre ells mateixos a l'hospitalitat de què tantes vegades han estat receptors. A més de la família de búlgars que van acollir a casa seva, l'Àngel va convèncer també els seus pares, que van allotjar tres franceses i dos ucraïnesos. El dinar del dia 1 de gener, celebrat conjuntament, va resultar, doncs, d'una varietat geogràfica i cultural envejable. Quatre nacionalitats diferents van compartir la taula i es van donar a conèixer de la manera més familiar els costums, les receptes culinàries i les experiències de la Trobada.

Un dinar típic català, a base d'entremesos, sopa de galets i canelons, va servir perquè alguns dels assistents, sobretot els de l'Est, tastessin per primera vegada algun plat. I per beure, vi francès, xampany búlgar i cava català. No van faltar escenes còmiques, les rialles, els descobriments, però primordialment una gran alegria. L'esperit de Taizé es feia especialment viu en aquest gran dinar, cadascú amb les seves particularitats, però tots desitjaven compartir-les amb la resta.

Després de dinar, a la sobretaula, va arribar el moment d'intercanviar les adreces, els e-mails i també els regals. El més curiós de tots va ser el dels ucraïnesos: tres ous de fusta típics del país que representaven les tres virtuts teològiques: la fe, l'esperança i la caritat. Virtuts que, curiosament, aquests dies molta gent com l'Àngel i l'Eulàlia han pogut reviu a Barcelona al voltant de la Trobada Europea de Joves de Taizé. (S.G.)

Mort natural o eutanàsia legal?

Sense por
a la vida ni a la mort

Narcís Tibau

P.V.P. 400 ptes.

EDITORIAL ALBADA, S.L.

Distribueix: Rafel Dalmau Editor Tel. 93.317 33 38

Llibreries, col·legis, ONG i col·lectius interessats contacteu amb informació: Tel. 93.788 27 12.

Col·leccions

PAPERS D'ESPIRITUALITAT

Ref.	Títol	P.V.P.
PE.01	Com fer pregària	400
PE.02	Com confessar-se bé	400
PE.03	Com combregar bé	400
PE.04	Quinze normes de pietat	400
PE.05	Ens casem!	400
PE.06	Aviat batejarem!	400
PE.07	Ja ens fa la Primera Comunió!	400
PE.08	El matrimoni de Maria i Josep	400
PE.09	Devocions marianes	400
PE.10	Sense por a la vida ni a la mort	400
PE.11	Crida al sacerdocí	400

MEDITACIÓ

Ref.	Títol	P.V.P.
MD.01	Parlar amb Déu, volum 1	1.900
MD.02	Parlar amb Déu, volum 2	2.280
MD.05	Parlar amb Déu, volum 5	1.900
MD.06	Parlar amb Déu, volum 6	1.900

CATEQUESI

Ref.	Títol	P.V.P.
CT.01	Catequesi a casa, volum 1	750
CT.02	Catequesi a casa, volum 2	750
CT.03	Catequesi a casa, volum 3	750
CT.04	Catequesi a casa, volum 4	750
CT.05	Vaig a missa	300

Temes de teologia

Ref.	Títol	P.V.P.
TT.01	Trabajo y redención en la <i>Gaudium et spes</i>	2.600

FORA DE COL·LECCIÓ

Ref.	Títol	P.V.P.
DR.01	Opus Dei: punxant un globus	1.210
DR.02	Les virtuts en el pensament contemporani	2.050
DR.03	Vida del beat Josepmaria	950
DR.04	Entrevista sobre el fundador de l'Opus Dei	1.850

Sol·liciteu-los al vostre llibreter

La veu de les comunitats indígenes

■ Alternativa Solidària-Plenty treballa pel reconeixement dels drets d'aquestes ètnies

Alternativa Solidària-Plenty és una organització no governamental de desenvolupament que va néixer el 1986 a Catalunya amb l'objectiu de promoure processos de desenvolupament a comunitats indígenes de Llatinoamèrica gestionats pels mateixos beneficiaris. El territori, la reactivació econòmica, l'educació, la formació i la salut són els pilars fonamentals de la tasca que du a terme l'entitat.

«Creiem que el problema de la marginació i la pobresa que pateixen les diferents ètnies indígenes de Llatinoamèrica i el menyspreu dels seus valors socials i culturals és un problema global que tothom ha de conèixer», afirma Ferran Ventura Fontanet, llicenciat en Econòmiques i director d'Alternativa Solidària-Plenty des de l'any 1998. Cal aportar solucions a aquesta situació crítica, en la qual són subjugats els seus drets com a poble, perquè puguin assolir unes condicions de vida dignes.

En aquest sentit, l'entitat organitza una sèrie d'activitats de sensibilització i difusió, com conferències, xerrades, exposicions, documentals, etc. Està previst també, amb la col·laboració de l'Associació de Mestres Rosa Sensat, l'edició de llibres de contes, la possibilitat d'impartir un crèdit variable a les escoles sobre el coneixement dels pobles indígenes i la preparació d'un joc de rol.

Alternativa Solidària-Plenty és membre fundador de la Federació Catalana de Comerç Just i de la Coordinadora Espanyola de Comerç Just. També participa activament a favor de l'abolició del deute extern dels països del Tercer Món per part del Govern espanyol, de la banca privada i d'organismes internacionals per a la seva reinversió en programes de desenvolupament humà (educació, sanitat...).

Els orígens de l'entitat es remunten als anys setanta, arran dels moviments que van sorgir llavors als Estats Units. L'argentinès Mario Rimoldi, que havia treballat a Lesotho com a arquitecte, va ser un dels artífexs de la seva creació. L'objectiu clau sempre ha estat el mateix: «Potenciar vies alternatives, més humanes, per al desenvolupament de les comunitats indígenes, que els permetin orga-

nitzar-se més bé i ajudar-los a aconseguir projectes concrets», subratlla Ferran Ventura. Avui dia Alternativa Solidària-Plenty —que té dues seus a l'Estat espanyol: Barcelona i Madrid— treballa amb ètnies de Guatemala, Nicaragua i el Perú. Durant cinc anys també van cooperar amb el poble *sateré mawé* del Brasil. El principal problema d'aquestes comunitats és la propietat de la terra. «Gràcies al nostre suport, al Perú s'ha aconseguit titular de forma comunal un milió i mig d'hectàrees, on viuen les ètnies indígenes», explica el director d'Alternativa Solidària-Plenty.

A més, Alternativa Solidària-Plenty compta amb subvencions d'institucions públiques com l'Agència Espanyola de

desenvolupament de trenta-set comunitats Q'eqchí i Pocomchí. Dins del projecte s'integren, entre d'altres, les línies de treball següents: les infraestructures socials bàsiques, els drets humans (acords de pau i reinserció comunitària), l'elaboració de material pedagògic adaptat a la realitat indígena, la recuperació i legalització del territori i la reactivació agrícola sostenible.

Al Perú es treballa des del 1994 amb l'organització local CORPI-Sant Llorenç, formada per dotze federacions de nou ètnies indígenes (*aguaruna, huambisa, candoshi, achuar, shapra, chayahuira, coca-ma-cocamilla, quítxua pastaza i jebbero*). Les principals àrees d'actuació són la consolidació de la xarxa associativa, la reactivació de l'economia agropecuària comunitària i sostenible, la formació de professors bilingües indígenes i l'educació.

Des del 1991 s'actua a Nicaragua amb PANA-PANA —una organització no governamental local que significa «ajuda mútua» en idioma *miskito*— a la regió autònoma de l'Atlàntic Nord amb les ètnies *miskita i maiagna*. S'hi treballa un projecte de desenvolupament rural integrat que inclou l'autoconstrucció d'habitatges i escoles, la millora de les comunicacions locals i la salut preventiva. «L'huracà Mitch va ocasionar serioses repercussions a les comunitats on treballem, per la qual cosa estem potenciant la reconstrucció comunitària d'habitatges, la formació ambiental i la reforestació», puntualitza Ferran Ventura.

Miquel Àngel Codina

Construcció d'un habitatge a la comunitat de Santa Isabel, a la regió autònoma de l'Atlàntic Nord (Nicaragua).

Cooperació Internacional (AECI), la Unió Europea, el Ministeri d'Educació i Cultura, la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Barcelona, la Comunitat de Madrid i diferents ajuntaments (Barcelona, Madrid, Getafe, Alcorcón, etc.).

Pel que fa al voluntariat, «nosaltres no l'entem com un grup a part, sinó que assimilem totes les persones dins de l'estructura de l'organització. Tots treballem en equip. Els voluntaris poden fer tasques administratives, ajudar en la realització de pressuposts i informes dels projectes o fer-nos propostes», especifica Ventura.

El 1989 Alternativa Solidària-Plenty va facilitar la instauració i consolidació d'ADEEC a Guatemala, una organització local formada per comunitats maias per al desenvolupament econòmic i educatiu. Des d'aleshores totes dues associacions han treballat conjuntament per al

Treball en equip

«La transparència en la captació i la gestió dels nostres fons és de vital importància. Això i la nostra feina són la base de la confiança de tots aquells que han fet possible més de quaranta projectes en aquests catorze anys d'existència», diu Ferran Ventura. Gràcies a les aportacions

Projectes de cooperació

El 1989 Alternativa Solidària-Plenty va facilitar la instauració i consolidació d'ADEEC a Guatemala, una organització local formada per comunitats maias per al desenvolupament econòmic i educatiu. Des d'aleshores totes dues associacions han treballat conjuntament per al

**ALTERNATIVA
SOLIDÀRIA-PLENTY**
C/ SANT ANTONI ABAT, 6,
PRAL. 2A
08001 BARCELONA
TEL. 934 431 735
FAX 934 432 101
a/e: asplenty@pangea.org

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaVol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Esperances trencades per a dotze «sense papers»

■ L'Església s'uneix al dolor de les famílies dels immigrants atropellats pel tren

Dotze equatorians *sense papers*, quatre dones i vuit homes, que anaven a treballar amuntegats en una furgoneta van morir el 3 de gener passat atropellats per un tren en un pas a nivell sense barreres a Llorca (Múrcia). Només dos immigrants —un d'ells una nena de tretze anys que era el primer dia que anava a treballar per substituir la seva mare malalta— van sobreviure al violent impacte que va provocar el descarrilament del comboi de rodalia.

L'accident va posar de manifest les condicions precàries en què són transportats milers de treballadors immigrants per a la realització de tasques agrícoles i les irregularitats a què moltes empreses els sotmeten. La furgoneta sinistrada, que va ser arrossegada uns dos-cents metres, tenia capacitat per a vuit persones, però en transportava catorze. Els treballadors equatorians es dirigien a una finca on anaven a recollir bròquil.

Davant d'aquest tràgic accident, el bisbe de Cartagena, Mons. Manuel Ureña Pastor, va expressar de manera immediata el seu «profund pesar i dolor» a la comunitat equatoriana de Llorca i de tota la regió de Múrcia, la qual arriba a unes vint mil persones, la majoria en situació irregular. «M'uneixo al dolor dels familiars, amics i compatriotes

d'aquests treballadors equatorians morts en circumstàncies tan dramàtiques, així com elevo una pregaria per al repòs etern de les seves ànimes a Déu i a la Mare de Déu del Cigne, que tanta devoció té entre aquests germans nostres del país hispanoamericà», va declarar el prelat.

Missatges de condol

El papa Joan Pau II va expressar el seu condol als familiars dels equatorians que van perdre la vida en l'accident de Llorca mitjançant un missatge transmès a Mons. Ureña a través de la Secretaria d'Estat de Sa

La furgoneta va quedar totalment destrossada.

Santedat. «El Sant Pare —deia la nota—, vivament afligit en conèixer la dolorosa notícia de l'accident de trànsit esdevingut en un pas a nivell, que ha causat la mort de dotze treballadors equatorians, ofereix sufragis per al repòs etern dels morts». Per la seva banda, el nunci apostòlic del Papa a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, també va dirigir un missatge al bisbe

de Cartagena, on comunicava que «m'uneixo als sentiments de Sa Santedat i ofereixo les meves pregaries per al repòs etern dels morts»; alhora que implorava per als familiars «el consol i l'ajuda divina en aquests moments de tant dolor».

Així mateix, van manifestar el seu condol, en nom de tots els bisbes espanyols, el president de la Conferència Episcopal Espanyola i cardenal arquebisbe de Madrid, Antonio M. Rouco Varela, i el secretari de la CEE, Mons. Juan José Asenjo Pelegrina. La missiva, adreçada a Mons. Manuel Ureña, diu que «estem segurs que la comunitat cristiana de la diòcesi de Cartagena, que Vós presideu com a pastor, serà testimoni viu de la caritat de Crist davant la comunitat equatoriana que s'ha vist copejada per aquesta tragèdia».

Els funerals es van celebrar l'endemà de l'accident, el 4 de gener, a la capella ardent instal·lada al poliesportiu Europa i van estar presidits per la imatge de la Mare de Déu del Cigne. El vicari de la zona pastoral de Llorca, José Carrasco, va llegir dos missatges de condol del president de la Conferència Episcopal de l'Equador i arquebisbe de Portoviejo, Mons. José Mario Ruiz Navas, i del bisbe de Machala, Néctor Herrera Heredia, de la regió de El Oro, d'on procedia la majoria de les víctimes.

Mons. Manuel Ureña va dir en la seva homilia que hem de «fer tot el que puguem pels éssers estimats d'aquests dotze germans equatorians». «La nostra regió ha estat i continua emparentada amb l'Equador», va recordar el bisbe. «Des del punt de vista de l'Església —va afegir—, són més de dues dotzenes de missioners els que han realitzat la missió evangelitzadora i de promoció en tots els àmbits en aquest país d'Hispanoamèrica.» El prelat també va assenyalar que la mort dels dotze equatorians «és i ha estat viscuda com una participació en la mort mateixa de Crist». (C.C.)

HEM LLEGIT...

«EL MUNDO»:

"EL GERMÀ TAIZÉ"

Sabíem que Taizé era una comunitat de germans, situada a la regió francesa de la Borgonya que porta aquest mateix nom, però desconeixíem que fos el nom d'un germà concret.

Segons el diari *El Mundo* del 31 de desembre del 2000, hi ha un germà Taizé, de qui es fan contínues referències, en la notícia i als peus de foto publicats en el reportatge sobre la trobada recent de Barcelona.

Sota una foto gran on apareixen el president Pujol, el cardenal Carles i el germà Roger acompanyat de diversos nens, podem llegir: «Jordi Pujol i Ricard Maria Carles, amb el germà Taizé al fons acompanyat d'uns quants nens, ahir a la fira de Montjuïc.» En la pàgina següent torna a aparèixer una nova fotografia on es veu el germà Roger saludant el president Pujol i la seva esposa amb un peu de foto on llegim: «Marta Ferrusola, d'esquena, i Jordi Pujol ahir saludant Taizé.»

En veure tanta reiteració en l'existència d'un presumpte germà Taizé hem pensat que es tractava d'un desconeixement

Jordi Pujol i Ricard Maria Carles, con el hermano Taizé al fondo acompañado de unos niños, ayer en la feria de Montjuic.

Pujol vuelve a las raíces del personalismo cristiano

SANDRA PAR BARCELONA.— Jordi Pujol volvió a beber ayer de las fuentes del personalismo cristiano que inspiró su más temprana trayectoria personal y política. El presidente de la Generalitat, acompañado de su esposa, Marta Ferrusola, asistió ayer por la tarde a la plegaria que la comunidad Taizé celebró en el recinto ferial de Montjuic, oficiada por su guía espiritual, Roger Schutz, parti-

dario de los valores del comunismo que defendió el pensador francés Emmanuel Mounier a principios de siglo.

Antes de empezar la celebración, Pujol mantuvo un encuentro privado con el hermano Taizé, que desde el jueves hasta el domingo ha presidido en Barcelona el 23 encuentro europeo de jóvenes cristianos. Asistió también a la ceremonia el arzobispo Carles. / Sigue en la página 6

El president pide una solució vasca contra ETA

per part de l'autor dels peus de foto, però llegint el text de la notícia ens tornem a trobar amb el mateix: «Abans de començar la celebració, Pujol va mantenir una trobada privada amb el germà Taizé...»

Que nosaltres sapiguem el germà Roger Schutz no s'ha canviat el cognom pel de la comunitat de germans que ell mateix va fundar. Creiem que Taizé continua sent només el nom d'una població francesa i el d'una comunitat monàstica ecumènica, ubicada en aquesta localitat.

Coses de la vida

Ell ho va dir!

Hola, amics! Ja s'han acabat les festes nadalenques. Vam anar a la Missa del Gall, vam cantar nades, vam viure la jornada dels Reis i totes les famílies es van reunir per menjar i celebrar-ho conjuntament. Han estat dies d'alegria i de pau. Tothom estava disposat a ser bo i a col·laborar en festivals i accions caritatives.

Això no obstant, continuarem així tot l'any? Complirem els manaments? Procurarem fer feliços els nostres fills sense que hagin de presenciar disputes i violències? Ens recordarem de la nostra gent gran? I, sobretot, estimarem el proïsme com a nosaltres mateixos? Recordeu-vos que en cada infant, en cada pobre o desvalgut és present la figura de Jesús i que torna el cent per u. Ell ho va dir!

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

cultura

Els «Pastorets de Calaf», 75 anys d'història

■ Amb motiu d'aquest aniversari s'ha editat un llibre i un disc compacte

CALAF.— Amb motiu dels 75 anys dels *Pastorets de Calaf*, el Patronat dels Pastorets ha editat un llibre commemoratiu i un disc compacte amb la música que Mons. Valentí Miserachs Grau ha compost expressament per a l'espectacle. Els *Pastorets de Calaf* ofereixen aquests dies —les properes representacions són el 14, 21 i 28 de gener, a les 17.00— al Casal de Calaf un espectacle renovat amb grans novetats escèniques i musicals.

L'espectacle el componen divuit quadres diferents amb escenografies exclusives per a cada quadre, obra dels germans Salvadó, uns eminents escenògrafs, i dels equips de realització i decoració del Casal de Calaf (Carretera Llarga, 11 - 08280 Calaf). Tota la representació d'*Els Pastorets*, de Josep M. Folch i Torres, està presidida per un decorat de gran especta-

Logotip dels «Pastorets de Calaf».

cularitat de vint metres d'amplada per sis metres d'alçada.

L'escenari, de 120 m², ha estat dotat de tots els elements tècnics necessaris per al bon funcionament de la representació. Alhora disposa d'un gran edifici annex que està constituït per un gran magatzem

amb accés directe a l'escenari per tal de moure grans elements escenogràfics, uns vestidors i serveis per a tota la gent que intervé en l'espectacle i una àmplia sala d'assajos i representacions de petit format que acull, en aquesta ocasió, una exposició sobre el 75è aniversari dels *Pastorets de Calaf*. La sala per als espectadors té una capacitat de 730 localitats, totes elles amb molt bona visibilitat.

Hi intervenen unes cent vint persones entre actors, dansaires i coral. A més, hi ha un equip de més de trenta persones que tenen cura de tots els aspectes tècnics de llum, so, efectes especials, regidoria, tramoia, etc. La durada de la funció és d'unes tres hores. La música, que enguany s'estrena en la seva totalitat, ha estat enregistrada per la Cobla Juvenil de Bellpuig. El cants van a càrrec de la Coral dels Pastorets de Calaf.

Mons. Valentí Miserachs Grau és l'artífex de la música dels *Pastorets de Calaf*, amb belles composicions que proporcionen unitat, expressivitat i força a l'espec-

Audiència amb el Sant Pare

ROMA.— El proper 18 de gener, dins de l'acte acadèmic amb motiu del 90è aniversari de la fundació del Pontifici Institut de Música Sacra a Roma i del 30è aniversari de la mort de Mons. Higini Anglès, sacerdot tarragoní i insigne musicòleg, s'interpretarà a la Ciutat Eterna part de la música dels *Pastorets de Calaf*, entre d'altres peces, a càrrec de la cobla La Principal de la Bisbal.

Així mateix, l'endemà, el dia 19, tindrà lloc una audiència privada amb el papa Joan Pau II per festejar els dos aniversaris i en la qual s'interpretarà la música dels *Pastorets de Calaf*. Aquests actes estaran presidits per una delegació catalana encapçalada per conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Sr. Vilajoana, i el cap del Departament de Cultura Popular i Tradicional, Sr. Vidal i Gayolà.

tacle. Nascut a Sant Martí de Sesgueioles (Anoia) el 1943, Mons. Miserachs és sacerdot del bisbat de Vic. Diplomàtic en orgue i en composició al Conservatori estatal de Bari, des del 1995 presideix el Pontifici Institut de Música Sacra a Roma, una institució que compta amb més de sis-cents alumnes. (C.C.)

Compartim una mateixa sintonia...

106.6 FM 93.7 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf	BISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa	BISBAT DE GIRONA
104.4 FM	Solsonès	BISBAT DE SOLSONA
105.0 FM 107.5 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat) Andorra (Ràdio Principat)	BISBAT D'URGELL

Record del beat Pius IX

■ Fa 73 anys que es va col·locar un bust d'aquest Sant Pare al claustre de la catedral

El 8 de desembre passat, festa de la Immaculada Concepció de Maria, va tenir lloc a la santa església catedral de Vic, i dins dels actes de l'Any Jubilar del naixement de Jesús, una solemne missa concelebrada i presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Josep M. Guix i Ferreres. En la seva homilia va glossar el misteri de la Verge Maria concebuda sens pecat original i va destacar la gran devoció que el poble fidel sempre ha sentit envers aquesta veritat de fe, especialment en la gran festa de Maria Immaculada.

El cor de la catedral, dirigit per Mn. Josep Solà, juntament amb el poble van cantar les diverses parts de la missa i com a colofó van interpretar els tradicionals *Goigs de la Puríssima*: *Amb el cor ple d'alegria cantem l'himne triomfal*, lletra i música, respectivament, dels sacerdots vigatans Dr. Marià Serra i Esturi i Mn. Lluís Romeu i Corominas.

En finalitzar l'eucaristia, un dels sacerdots concelebrants va pronunciar unes

Bust de Pius IX.

sies, fins i tot entre els mateixos catòlics, i va afligir profundament el Dr. Balmes en els últims dies de la seva vida.

Anys d'agitacions i lluites constants

El llarg pontificat del papa Mastai-Ferretti, elegit el 21 de juny del 1846, van ser anys d'agitacions i lluites constants, a causa especialment del poder temporal dels Papes, dels Estats Pontificis, de la desitjada unitat italiana i també per les ingerències dels estats veïns i per les conspiracions de sectes que bregaven contra l'Església.

En el Butlletí Oficial del Bisbat de Vic (núm. 697, de l'11 de febrer del 1878) el bisbe Dr. Pere Colomer comunica la defunció de Pius IX amb aquestes paraules: «¡Pío IX ha muerto! El gran Pontífice, que ha sido la admiración de nuestro siglo y lo será de los venideros, ha desaparecido del campo de sus gloriosos combates para ir a recibir la palma y corona de sus victorias. Después de un larguísimo y penosísimo pontificado en que ha tenido que lidiar constantemente contra todas las furias del infierno y contra todas las potestades de la tierra conjuradas contra él y la Iglesia, después de haber sido el blanco de todas las iras de la demagogia y la víctima inmolada al furor de la más impía revolución; habiendo, a pesar de tantos trastornos, llevado felizmente a cabo las más grandes y arduas empresas de la gloria de Dios y esplendor de la Iglesia, pasados siete años de triste y aflictivo cautiverio, el Señor ha querido libertarle de la cárcel del Vaticano y trasladarle a la patria y eterna mansión de los justos.»

Ara la catedral de Vic, deixant en el mateix lloc el bust del romà Pontífex l'ha transformat en el monument al nou beat Pius IX, beatificat el 3 de setembre del 2000 per Joan Pau II, després d'un llarg

procés canònic. Aquesta beatificació ha estat també objecte de crítica negativa per alguns sectors de catòlics que no han comprès, amb tota l'extensió, les circumstàncies en què va haver de lluitar i defensar-se aquest Papa.

En l'homilia pronunciada el dia de la beatificació, Joan Pau II va dir: «Pius IX, estimat però també odiat i calumniat. Enmig dels esdeveniments turbulents del seu temps va ser un exemple incondicional d'adhesió immutable de les veritats revelades. Però fou precisament enmig d'aquests contratemps on va brillar més resplendent la llum de les seves virtuts.»

El papa Joan XXIII afirmava: «Penso sempre en Pius IX, de santa i gloriosa memòria; i imitant-lo en els seus sacrificis, voldria ser digne de celebrar la seva canonització.» La biografia del bisbe Torras i Bagès en ha deixat un testimoni de la primera visita que va fer a Pius IX el 27 de febrer del 1874, juntament amb el Dr. Jaume Collell, tots dos novells sacerdots: «Té una gran confiança en Déu i per aquesta causa està sempre alegre i àdhuc joliu. El convenciment que es treu quan s'ha parlat amb Pius IX és la seva santedat.»

Pel que fa a l'Església universal, dos

esdeveniments sobresurten durant el seu pontificat: la proclamació dogmàtica del dogma de Maria Immaculada (8 de desembre del 1854) i la celebració del Concili Ecumènic Vaticà I (1869-1870). Pel que fa a la diòcesi de Vic, cal destacar la canonització de sant Miquel dels Sants, trinitari, fill i patró de la ciutat de Vic, el 8 de juny del 1862.

Pius IX va ser també el que va nomenar sant Antoni M. Claret (fill de Sallent) arquebisbe de Santiago de Cuba. El 23 de maig del 1860 escrivia al Sant Pare una carta de total adhesió a la seva persona, tan perseguida, amb aquestes paraules: «Sí, beatíssim Pare, consoleu-vos; les nostres oracions les teniu totes i tots els dies i nits. La meua insignificant persona està totalment a la vostra disposició.»

Cal remarcar també el nomenament del vigatà Josep Alemany com a primer arquebisbe de San Francisco de Califòrnia. D'ell va dir un dia, en col·loqui familiar, «que l'arquebisbe Alemany era el Papa d'Amèrica», recordant l'ingent treball que havia realitzat i realitzava encara en la nova arxidiòcesi dels Estats Units.

Mn. Antoni Conill

Canonge de la catedral de Vic

El papa Joan XXIII afirmava: «Penso sempre en Pius IX, de santa i gloriosa memòria; i imitant-lo en els seus sacrificis, voldria ser digne de celebrar la seva canonització»

breus paraules per recordar als fidels assistents que es complien els 73 anys de la col·locació en el claustre gòtic de la catedral d'un bust del sant pare Pius IX (Mastai Ferretti, nascut a Senigallia el 1792) amb ocasió del cinquanta aniversari de la seva defunció esdevinguda a Roma el 7 de febrer del 1878, després de trenta-dos anys de pontificat.

El bust, tot ell de marbre valuós, va ser adquirit —segons sembla, per iniciativa del Dr. Jaume Collell, futur canonge ardiaca de la catedral vigatana— el 1878 en un dels principals tallers d'escultura de Roma i col·locat en una de les dependències del Palau Episcopal fins a seva definitiva ubicació, el 1927, en una de les parets laterals del claustre gòtic enfront del monument funerari del Dr. Jaume Balmes i Urpià (Vic, 1810-1848), sacerdot exemplaríssim i profund filòsof, autor de molts llibres, l'últim dels quals va ser *Pío IX*, en defensa del Papa. Aquest opuscle va ser causa de grans controvèr-

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Un client

Quan un client arriba a un bar o a un restaurant és freqüent que s'adrexi al cambrer perquè l'atengui. És típica la frase: «Si us plau, cambrer!», una manera habitual de cridar l'atenció. De tota manera, un bon professional sempre s'ha d'anticipar al client, ja sigui en una terrassa d'un bar, ja sigui al menjador d'un restaurant. I és que el client, al cap i a la fi, és la raó de ser de l'establiment.

Sense treure importància al cambrer d'avui dia, cal dir que fa uns anys, el cambrer era considerat un servidor de certa categoria, que s'encarregava dels treballs de l'alcova o cambra de les cases nobles. Per això, segons la tradició, la paraula que s'ha popularitzat com a cambrer procedeix del mot cambra.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2.- 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

Un patrimoni religiós mil·lenari

■ Exposició sobre el retaule major del monestir de Sant Benet de Bages

MANRESA.— Fins al 22 de gener del 2001 es pot visitar la mostra *Descobrir Sant Benet de Bages. El retaule major* a la sala d'exposicions de la Fundació Caixa Manresa (plaça Plana de l'Om, 5 - 08240 Manresa). S'hi exhibeixen diverses peces que havien format part del retaule major de l'antiga abadia benedictina de Sant Benet de Bages.

L'estiu passat el consell d'administració de Caixa Manresa i el patronat de la Fundació Caixa Manresa van acordar l'adquisició del conjunt monumental de Sant Benet de Bages. Amb aquesta adquisició, els promotors de la iniciativa van voler recuperar un patrimoni de més de mil anys d'història que és, alhora, un dels signes d'identitat religiosa més rellevants de la Catalunya central, per restaurar-lo adequadament i posar-lo al servei de la societat.

El monestir de Sant Benet de Bages — situat a la vora dreta del riu Llobregat, dins el terme municipal de Sant Fruitós de Bages i a un quilòmetre del poble de Navarres — va ser fundat pels esposos Sal·la i Ricarda, de llinatge noble, cap a

l'any 950. Ja el 965 consta que s'hi conservaven les relíquies de sant Valentí, màrtir i copatró del monestir. L'església primitiva va ser consagrada l'any 972.

Tot i que es conserven vestigis arquitectònics del segle X i XI, l'esplendor del monestir va tenir lloc durant els segles XII i XIII, època de la qual daten l'església actual, la cripta i l'impressionant claustre, autèntica joia del romànic català. El claustre, quadrat, té sis arcades a cada banda sobre columnes dobles i dues finestres al mur de la galeria oriental, també amb columnes geminades. En aquesta galeria hi ha els capitells més antics (finals del segle X), amb influències cordoveses, i que mostren un dels primers intents en l'art català de representar la figura huma-

Imatge de sant Benet.

Cultura i valors en el cinema

BARCELONA.— La pel·lícula espanyola *El Bola*, del director Achero Mañas, ha estat guardonada amb l'Ona d'Or de la cinquena edició del premis cinematogràfics Família de valors humans, familiars i educatius corresponent a l'any 2000. L'altra pel·lícula guanyadora és la nord-americana *Una història verdadera*, de David Lynch. Aquests premis són promoguts pel Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família i l'Agrupació Cinema Net.

Daniel Arasa, president de les entitats organitzadores, ha manifestat que «en aquesta edició tenim la sort de premiar l'òpera prima d'un jove director espanyol, paral·lelament a una obra mestra d'un cineasta consagrat. Són dues pel·lícules totalment distintes. Una, certament dura, de denúncia de la violència domèstica, la violència contra els infants. L'altra, la cara amable de la generositat, de l'amor, del perdó, de la saviesa sobre la vida». Arasa va afegir que «amb aquests premis ens proposem fomentar les pel·lícules que transmetin alhora cultura i valors». (C.C.)

Concert de música clàssica

TERRASSA.— El proper 25 de gener, a les 21.00, tindrà lloc l'actuació de l'Orquestra de la Ràdio de Colònia (Alemanya), sota la direcció de Helmut Froschauer, organitzada pel Centre Cultural de Caixa Terrassa. El programa del concert estarà basat en obres d'O. Nicolai, J. Brahms, W. A. Mozart i G. Bizet.

L'Orquestra de la Ràdio de Colònia va ser fundada el 1947 a partir dels petits conjunts instrumentals que s'havien format en aquesta ciutat des del 1927. El seu repertori és molt ampli i va des de la música barroca fins a la contemporània. També dedica part de la seva activitat als enregistraments discogràfics. Per aquesta tasca ha aconseguit guardons per la gravació de les obres del compositor alemany Kurt Weill. (C.C.)

na, i els d'una segona sèrie (segle XI) amb escenes sacres.

Després de la desamortització de l'any 1835, l'edifici monàstic va ser adquirit el 1907 per la família del pintor modernista Ramon Casas, i va ser restaurat parcialment sota l'assessorament de Josep Puig i Cadafalch.

L'exposició *Descobrir Sant Benet de Bages. El retaule major* reuneix diferents peces i elements que formaven part del retaule major de l'església del monestir de Sant Benet de Bages. Són elements que s'havien dispersat a començaments de segle, quan el retaule va ser desmuntat per procedir a la restauració del temple romànic, que va quedar finalment interrompuda, i que han arribat fins a l'actualitat gràcies a la cura que n'han tingut els anteriors propietaris. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Els Papes i els Anys Sants: Lleó XIII

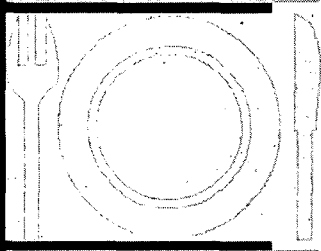
Vincenzo Gioacchino Pecci va néixer a Carpineto Romano el 1810. Es va doctorar en Filosofia i Teologia el 1832. Nomenat prelat domèstic per Gregori XVI el 1837, posteriorment va ser ordenat capellà pel cardenal Odescalchi. Arquebisbe titular de Damietta, nunci a Brussel·les i cardenal *in pectore* van ser altres càrrecs de Pecci. Al conclave del 20 de febrer del 1878 —que va durar tan sols trenta-sis hores— l'elecció de Sant Pare va recaure en ell i va triar el nom de Lleó XIII. L'Any Sant es va celebrar el 1900. Lleó XIII és l'autor de la famosa encíclica *Rerum novarum* (1891). Va morir a Roma el 1903 a conseqüència d'una pleuritis.

Torrada de macarrons arissats amb bolets

INGREDIENTS:

PER A QUATRE PERSONES

300 g de macarrons arissats
1/2 kg de rovellons
4 llesques de pa de pagès
sal, all, julivert
tomàquet
1/2 ceba
1 cullerada d'orenga
4 talls de pernil serrà
oli d'oliva

PREPARACIÓ:

Aquesta setmana presento un plat molt fàcil d'elaborar, però que dona molt bons resultats a la taula.

Primerament, bulliu els macarrons en aigua, refresqueu-los i escorreu-los. Tot seguit saltegeu els rovellons amb sal, all i julivert. Després tal·leu la 1/2 ceba ben esmicolada i reserveu-ho tot per posar-ho a sobre de les torrades.

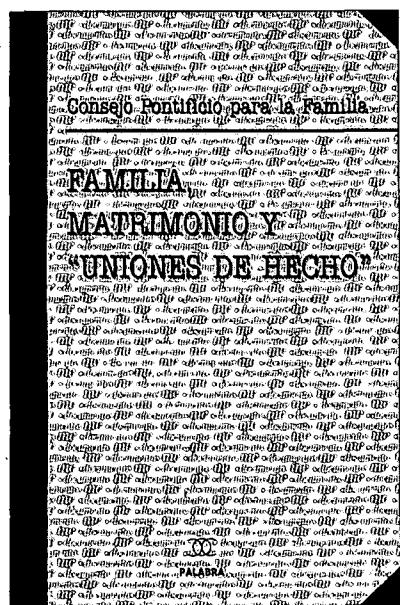
Torreu quatre llesques de pa de pagès. Quan estiguin ben torrades, unteu-les amb tomàquet fregit, col·loqueu-hi els macarrons al damunt i afegiu-hi una mica de sal. A continuació poseu-hi els rovellons, la ceba, l'orenga, un raig d'oli d'oliva i, per acabar, a sobre de tot, col·loqueu-hi els talls de pernil serrà.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Llibres

Unió conjugal

Un dels fenòmens que interpel·len vivament la consciència de la comunitat cristiana avui dia és el nombre creixent que les unions de fet assoleixen en el

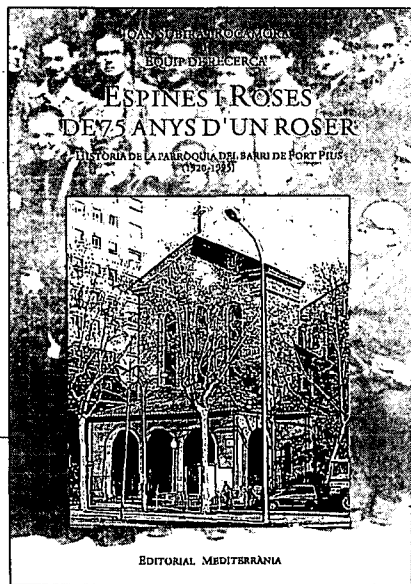

conjunt de la societat, amb la conseqüent desafecció per a l'estabilitat del matrimoni que això comporta. L'Església no pot deixar d'il·luminar aquesta realitat en el seu discerniment dels «signes dels temps». Aquest document del Consell Pontifici per a la Família es proposa contribuir de forma positiva a un diàleg que clarifiqui la veritat de les coses i de les exigències que provenen del mateix ordre natural, i participa en el debat sociopolític i en la responsabilitat pel bé comú. (C.C.)

Consell Pontifici per a la Família, Família, matrimoni y «uniones de hecho». Editorial Palabra, Col·lecció Documentos MC, Madrid 2000, 92 pàg.

Història d'una parròquia

La parròquia de la Mare de Déu del Roser, situada al barri barceloní de Fort Pius, va celebrar el 1995 el 75è aniversari de la seva fundació com a unitat autònoma d'activitats eclesials. És a dir, com a comunitat eclesial amb personalitat pròpia. Per aquest motiu s'ha dut a terme una recopilació de dades històriques i humanes del barri, la parròquia i el seu entorn. Una part de les dades provenen de l'obra inèdita del feligrès Ramon Ventura i Teb, titulada *Enyor d'un temps al meu barri: el Fort Pius*. D'altres provenen de les publicacions parroquials i del testimoni oral de persones que han viscut o actuat al barri i a la parròquia. (C.C.)

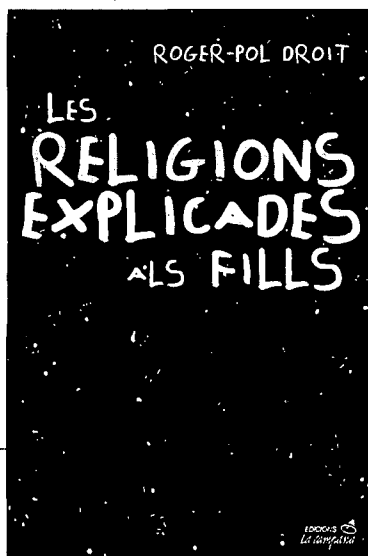

Joan Subirà i Rocamora (i equip de recerca), Espines i roses de 75 anys d'un roser. Editorial Mediterrània, Barcelona 2000, 197 pàg.

Convivència interreligiosa

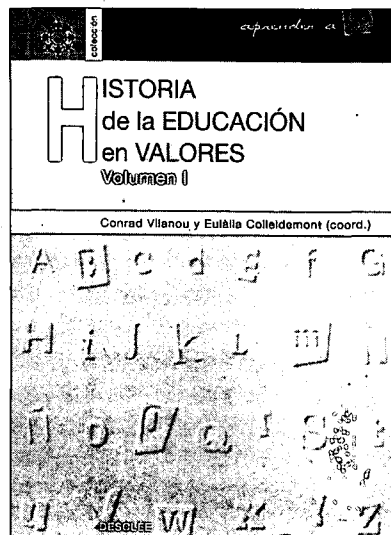
«Quan la meua filla va fer tretze anys, em vaig adonar amb sorpresa que li mancaven referències bàsiques de cultura religiosa», afirma el filòsof francès Roger-Pol Droit. «Les semblances i diferències més fonamentals —afegeix— entre jueus, cristians i musulmans no les tenia gens clares.» Aquest va ser el punt de partida de l'elaboració d'aquest llibre, adreçat no tan sols a nens, sinó també als adults, com a font d'informació cultural, precisa i objectiva, a través d'una comunicació viva i no de fitxes d'enciclopèdia. Una forma d'entendre més bé l'actual vida quotidiana, on a tots els països conviuen persones de creences diferents, que han d'aprendre a conèixer-se mútuament. (C.C.)

Roger-Pol Droit, Les religions explicades als fills. Editorial La Campana, Barcelona 2000, 93 pàg.

Dialogar amb el passat

Un diàleg amb els valors i teories morals més significatius del passat. Aquest és l'objectiu essencial d'aquest volum. Es tracta, doncs, d'una síntesi introductòria als diferents plantejaments, sense que això signifiqui una pèrdua de sentit ni una reducció simplificada de les idees. El lector pot trobar en aquestes pàgines una col·lecció d'estudis elaborats per especialistes de la història del pensament filosòfic i pedagògic que s'han caracteritzat per analitzar els diferents períodes històrics que aquí s'aborden (la Grècia clàssica, l'edat mitjana, el Renaixement, etc.). Amb la finalitat de facilitar la lectura, l'obra s'ha estructurat cronològicament en dos volums. (C.C.)

AA.DD. Historia de la educación en valores. Volumen I. Editorial Descleé De Brouwer, Col·lecció Aprender a Ser, Bilbao 2000, 203 pàg.

L'ensenyament de l'escriptura

Aquest llibre és, d'una banda, una reflexió sobre l'ensenyament de la llengua escrita i, d'altra, un manual de composició textual adreçat a professors i estudiants universitaris. El seu propòsit, en aquest segon aspecte, és servir d'introducció al domini dels tres tipus de text que fonamenten qualsevol forma d'escriptura: el descriptiu, l'argumentatiu i el narratiu, i segueix la tradició clàssica grecollatina. I, alhora, sense deixar de tenir en compte les principals aportacions de la lingüística del text i d'altres escoles modernes. L'anàlisi dels casos, modèlics o problemàtics, il·lustra el manual i li dona un aire de reflexió viscuda de lectura molt suggeridora. (C.C.)

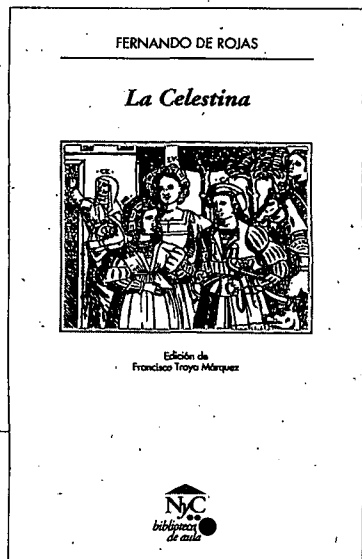

Ferran Toutain, Sobre l'escriptura. Facultat de Comunicació Blanquerna, Col·lecció Papers d'Estudi, Barcelona 2000, 222 pàg.

Una obra immortal

La gran originalitat de *La Celestina* ha provocat que des de la seva aparició el 1499 fins ara, a poc més de cinc segles de la seva publicació, sigui una de les obres que més polèmiques i controvèrsies ha suscitat entre la crítica especialitzada. S'han debatut qüestions com l'autor, el text, el gènere literari, el caràcter paròdic de l'obra i el món social reflectit en què conviuen en el mateix nivell els personatges nobles amb els de baix llinatge, representat per prostitutes, rufians i, sobretot, per Celestina, la vella alcavota. La força d'aquesta obra rau en el vigor dels personatges i en l'intens dramatisme d'un amor abocat a la destrucció i a la mort. (C.C.)

Fernando de Rojas, La Celestina. Editorial Magisterio-Casals, Col·lecció Novelas y Cuentos. Sèrie Biblioteca de Aula, Madrid 2000, 352 pàg.

El llibre de la setmana

Alguna cosa més que «lladres i serenos»

Cambres d'acer inoxidable no és una novel·la policíaca qualsevol. Ferran Torrent ha tornat una altra vegada als antics escenaris valencians, i als protagonistes de sempre. El detectiu Butxana i el policia Tordera són tan sols el pretext per parlar d'una societat que veu amb ulls molt crítics, i amb una gran dosi de voluntat de denúncia de situacions i d'actituds que s'han viscut i que es viuen i, si filem prim, amb referències ben explícites a realitats recents.

Tot el que viuen els protagonistes en aquesta novel·la plena d'acció, amb la mirada posada també en el passat que ha de fer confluïr en el vertigen del desenllaç, és autèntic, massa autèntic perquè enganyi amb l'aparent ficció.

Aclarit aquest punt, que em sembla important per a qui llegeixi aquestes pàgines, Ferran Torrent no ens dona cap element nou en la construcció de la seva novel·la. Els protagonistes són els clàssics: el detectiu mediocre, el policia frustrat, el periodista tafaer, el cap implacable, les alcavotes, i les noies al seu servei,

els mafiosos que manipulen i assassinen. Tot correcte en la construcció d'una narració d'aquest gènere, sense cap innovació al marge de les inesperades coincidències finals, que ha anat preparant en capítols intercalats. És la dosi de suspens necessària perquè no sigui tot massa clar des d'un principi.

Però l'obra demostra un grau més gran de maduresa narrativa en aquest home que fa gala d'haver treballat en tota mena d'oficis, juntament al fet d'haver estat expulsat dels jesuïtes, la qual cosa tampoc no és gaire original.

El que sí que és important és el que té de denúncia, tot i que ens preguntem si el que s'explica, i el que es trasllueix a

través de l'acció en un català de nivell apreciable, és si s'ha aprofitat sense més de la pàgina de successos, i ha reflectit les coses que encara estan en boca de molts. I a vegades sense misericòrdia, sobretot perquè un no sap què hi ha de veritat en el que es murmura.

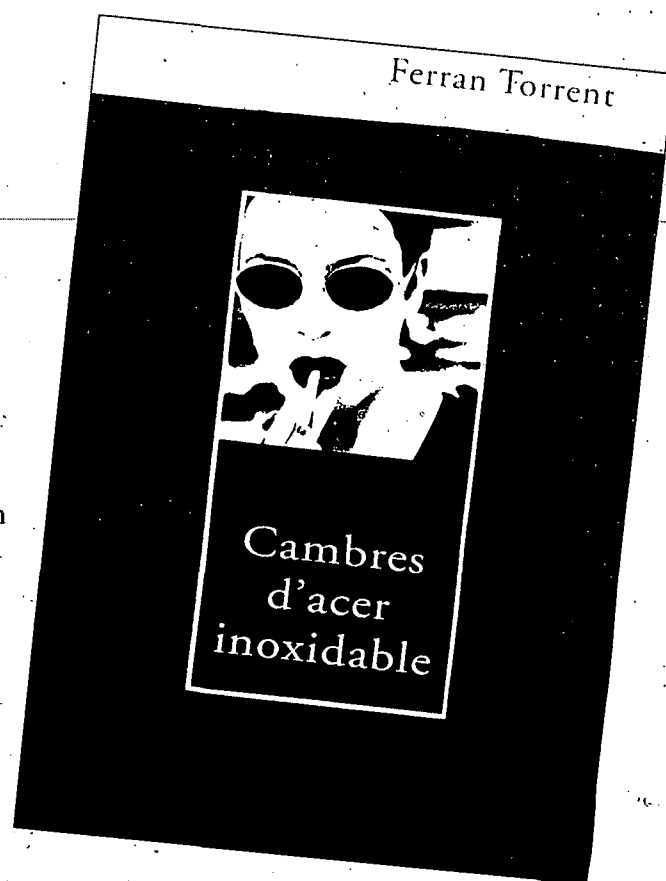
Cambres d'acer inoxidable arrenca amb un assassinat, i acaba amb una mort a boca de canó. És l'atribut al submón de violència dels baixos fons, o de la hipocresia social. En tot cas, és una novel·la d'acció que es llegeix d'una vegada i, segons com es miri, té un gust moralitza-

dor, que potser no era la intenció d'un escriptor com Ferran Torrent, segons la imatge que dona d'ell mateix...

Però, potser li ha quedat alguna cosa del que li van ensenyar allà on va passar uns anys d'estudiant...

Cristóbal Sàrrias

Ferran TORRENT
Cambres d'acer inoxidable.
Columna, Barcelona 2000, 198 pàg.

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

La sardana i la dansa

Compromisos verbals

- Diuen que en un temps, principalment abans de la guerra civil espanyola, hi havia el costum que un tracte o una gestió qualsevol que equivalgués a un compromís quedava segellada amb una simple encaixada. La persona que inutilitzés l'acord verbal quedava considerada com a persona *non grata* a la societat.

Però, la vida ha evolucionat i aquest progrés, en alguns casos dubtós si s'anulla la paraula, demana avui que no es pot fer res si no està firmat i ben segellat. En el món de la sardana trobaríem encara petits grups que actuen sense reglament, només amb el compromís de la seva honestedat. I possiblement també algunes cobles, com ha succeït ara amb La Principal d'Olot.

Els fets, divulgats en la premsa comarcal, són així. Casualment Emili Pallàs, representant de la cobla, s'assabenta que el dia 1 de desembre del 1997, poc abans de complir-se el centenari de la cobla, l'instrumentista de trompeta de la cobla, Joan Puigmal, havia registrat secretament

el nom de la formació a nom seu. En el moment que Pallàs demana explicacions a Puigmal, aquest li diu, ingènuament, que ho va fer «per tenir les espatlles cobertes».

El que té d'absurd la gestió original és una sèrie de preguntes que podem deixar a criteri del lector, però els resultats són com una mena de faula d'Isop però a l'inrevés, perquè les faules porten a un final moralista, optimista, i aquí els resultats són un descrèdit per l'actitud de Joan Puigmal, perquè ara que ja té les espatlles cobertes i ha deixat mostra de la seva manera d'actuar poc noble, disposa d'una cobla però només amb un músic, ell. Si tenia por de perdre la feina (i ell devia saber per què en tenia), ara s'ha quedat per fer tot sol la feina d'onze músics.

Perquè la solució ha estat molt senzilla, encara que hagi dolgut molt als músics de la centenària cobla, ara La Principal d'Olot es diu Nova Olot.

Josep Ventura

Pensadors cristians del segle xx (33)

Bonhoeffer i la seva lluita contra el nazisme

PERSEGUIT PEL NAZISME

Va néixer a Breslau el 4 de febrer del 1906. La seva infantesa i joventut estan marcades per una profunda empremta religiosa i cultural. El 1912 es trasllada a Berlín, amb la seva família d'origen protestant.

A la capital germana i a Tübingen, Bonhoeffer farà els seus estudis de teologia (1923-1927), i es doctorarà amb una tesi sobre l'Església. Poc després es farà pastor evangèlic i serà nomenat vicari en la comunitat evangèlica alemanya de Barcelona.

Des del 1931 combina la docència a la universitat de Berlín amb diverses tasques acadèmiques, eclesials i ecumèniques. Destacarà la seva estada breu al *Union Theological Seminary* de Nova York.

El 1936, però, comença el seu calvari. El règim nazi li prohibeix ensenyar a la universitat per no compartir les idees totalitàries del moment. Tot això acompanyat amb el Decret del ministre Himmler del 1937, que prohibia tota mena d'institucions formatives i educacionals de l'Església evangèlica. Malgrat les amonestacions rebudes successivament, publicarà el seu primer escrit: *El preu de la gràcia* (1938).

El 1940 se li prohibeix residir a Berlín, a causa de la seva oposició pública al jurament de fidelitat que, com a obsequi d'aniversari de Hitler, també s'exigia als rectors de les diverses confessions cristianes des d'abril del 1938. Per això, Bonhoeffer mirerà d'establir-se als Estats Units, tot i que poc temps després tornarà altre cop a l'Alemanya nazi. Després del seu retorn, li serà prohibit el dret a parlar en públic: ni classes, ni conferències, ni cap mena de manifestació de les seves idees antihitlerianes.

Després del seu prometatge amb Maria von Wedemeyer, el 1943, es consolidarà la relació amb el compromís matrimonial. Abans de casar-se, però, el pastor evangèlic serà detingut aquest mateix any per la Gestapo i internat a la presó de Tegel. A través dels barrots de la presó només li resta la comunicació per carta. És llavors quan comença la seva interessant producció epistolar. I, finalment, després de recórrer diversos camps de concentració D. Bonhoeffer és condemnat a mort i executat el 1945.

D'entre les seves obres destaquem: *Sociologia de l'Església* (1927), *El preu de la gràcia* (1937), *Vida en comunitat* (1938), *Ètica* (1940) i *Cartes des de la presó* (1944).

CRIST, ESGLÉSIA, MÓN

El pensament de Bonhoeffer gravita sobre tres temes: Crist, l'Església i el món actual. Sens dubte, en el centre del seu pensament hi ha Crist. Amb la seva

Ens trobem davant d'un testimoni cristià convincent enfront de l'opressió del totalitarisme ateu. La seva vida exemplar, de pastor evangèlic, i la seva visió innovadora de la fe van apropar molta gent a l'Església. Com a fidel deixeble de Crist, Dietrich Bonhoeffer va donar la vida per la llibertat, l'amor i l'evangeli.

Dietrich Bonhoeffer.

encarnació, compliment de la llei, creu i resurrecció, Crist dona a l'Església la seva estructura.

Per això, l'Església no és un grup d'homes i dones que viuen en comunitat una mateixa fe. És, primer de tot, un cos viu de creients, que neix del mateix Crist. És Jesús de Natzaret qui ens surt a l'encontre en el germà. I ens surt a l'encontre com a signe de reconciliació, amb una paraula de perdó. Aquesta paraula, per a Bonhoeffer, és més important que tota profunda especulació de la fe.

El nostre pensador alemany no pot imaginar-se un ésser de Crist fora de l'Església. Així, Crist, després de la Pasqua, «tan sols existeix en l'Església, com a Senyor, com a germà, com a comunitat».

En relació amb el món actual, malgrat les atrocitats que es cometien pels diversos totalitarismes i l'ateisme regnant, Bonhoeffer considera que Crist ha vençut al món. És als cristians a qui ens toca testimoniar aquesta victòria amb la nostra vida. Ens pertoca el ferm rebuig de tota mundanitat suposadament cristiana i de «tot secularisme cristià».

QUIN ÉS EL LLOC DE L'ESGLÉSIA?

Bonhoeffer sovint es preguntava sobre el lloc de l'Església en el moment

present. S'adona que molts cristians vivim com si l'Església no existís. Contínuament es gira l'esquena a una institució que ens ha donat la fe i l'ajuda per seguir en el camí de Crist. Ens ha acollit en la seva comunitat, però amb el nostre avorriment i mirades mundanes ens oblidem de la riquesa de la seva simbologia litúrgica, de la seva vida comunitària.

Sí, certament cal una renovació de l'Església, hem de prendre-la seriosament. I una renovació des de Crist i el seu Evangeli, sense prescindir-ne. Però... primer de tot, cal afirmar que l'Església és necessària. Ens cal una comunitat on neixi, es desenvolupi i maduri la nostra fe.

Fora de l'Església perdem el poc que tenim. És per això que Bonhoeffer afirmarà: «Déu s'ha compromès amb l'Església d'avui. L'Església és el lloc on Déu parla i existeix per a nosaltres. Qui passa de llarg davant de l'Església, passa de llarg davant de Déu.» L'Església és, definitivament, el lloc de Déu al món.

IMPORTÀNCIA DE LA PREDICACIÓ

A través de la paraula, Déu se'ns manifesta. La seva revelació es fa paraula i lletra humanes des de l'antiga Aliança. I amb Jesús de Natzaret no serà menys.

És el mateix Crist qui constitueix una nova comunitat de creients, una nova humanitat, un nou model de veure la vida: des de les seves paraules.

L'Església neix precisament de la paraula de Jesús. La paraula de Crist prové de l'Església i s'hi adreça. «Perquè hi ha paraula, hi ha Església; i perquè hi ha Església, hi ha paraula. La paraula de Déu existeix només en l'Església; de cap altra manera se la considera aïlladament o intel·lectualment. Tota la nova humanitat hi està implicada», afirmarà Bonhoeffer contundentment.

Nosaltres, com a creients d'una mateixa fe, ens reunim entorn la Paraula. Per escoltar-la i penetrar-la en el nostre interior. I això es fa gràcies a la litúrgia, els diferents ritus de la nostra fe. D'aquí la importància de la litúrgia per a la nostra vida cristiana: «La paraula de Déu existeix per a nosaltres primerament en l'assemblea litúrgica. Posar-se al costat de la paraula significa, en concret, posar-se del costat de la comunitat», considera el teòleg alemany.

En Bonhoeffer, trobem una nova manera de veure l'Església: com una comunitat viva de creients, compromesos amb la fe i amb allò que practiquen. Veu l'Església com un testimoni audaç enfront del totalitarisme nazi, que va posar fi a la seva vida. Davant de l'ateisme pràctic, que no ens omplirà mai, l'Església és capaç de donar-nos plenitud. Per amor a l'home real, l'Església ha de restar sovint sense sostre i renunciar a tot privilegi, excepte al de la Paraula de Crist i a la reconciliació dels pobles. Lluitant per denunciar les injustícies en el moment que es comenten, i sense callar, tan sols així l'Església perdrà el respecte a tots els poderosos del món i serà lliure.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informeuvos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Un arròs transgènic pot resoldre una deficiència molt estesa

Hi ha regions d'Àsia, i també d'Àfrica i d'Amèrica del Sud, que pateixen deficiència de vitamina A. La manca d'aquesta vitamina en el règim alimentari provoca en els habitants d'aquests indrets ceguesa i trastorns immunitaris fins al punt que és una de les causes de la mort de més d'un milió de nens cada any. Això ha fet que uns investigadors, conscients del problema, es preocupessin de trobar la manera de fer que aquests llocs tinguin en la seva alimentació l'ingredient que els falta.

Va ser l'equip dirigit per Ingo Potrykin i Peter Beyer, el primer de l'Institut Federal Suís de Tècnica i el segon de la universitat alemanya de Friburg, els qui emprengueren l'estudi de com posar-hi remei. La solució que hi trobaren fou l'anomenat «arròs daurat», que és un arròs modificat genèticament que sintetitza el beta-carotè. Aquesta substància és un pigment que dona als grans d'arròs un aspecte groguenc i que quan és absorbit per l'organisme humà es converteix en vitamina A. L'èxit que obtingueren

Aquest arròs transgènic pot salvar milers de vides.

producció habitual de l'«arròs daurat». Esperem que se'n puguin obtenir els efectes que hom n'espera.

fou donat a conèixer al número de gener del 2000 de la revista *Science*. El mes de maig una empresa de productes agrícoles, Zeneca, va comprar-ne els drets de producció i acordà que aquest arròs es donés a les institucions que poguessin introduir el beta-carotè en les varietats d'arròs populars a les zones més depri- mides. En teoria la cosa es veia fàcil de fer, sobretot sabent que l'ús alimentari d'aquesta gramínia és ben estès en aquelles regions i que l'operació transgènica no oferia cap perill per a la salut sinó al contrari.

Però malauradament la cosa s'ha començat amb lentitud. Encara no està llesta per a la comercialització. S'han volgut fer moltes proves per assegurar-ho tot. Es vol comprovar amb certesa total que l'organisme humà absorbeixi com cal el beta-carotè de l'arròs. Diuen que potser fins al 2003 no s'aconseguirà la

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

53 Karl Weierstrass. El rigor lògic de l'anàlisi matemàtica

Un altre matemàtic alemany del segle XIX de nom ben conegut pels estudiants de matemàtiques i que no podem passar per alt és Karl Weierstrass. Es mereix que li dediquem un capítol perquè a més de la seva troballa sobre les funcions abelianes que el posen a l'altura dels descobriments fets per Gauss, Cauchy o Jacobi, va ser un pedagog eminent que va sistematitzar amb lògica impecable moltes qüestions de l'anàlisi que s'havien tractat sense tenir-ne la definició ben precisa o la demostració prou rigorosa, com per exemple la noció de nombre real o la convergència de certes sèries. I també val la pena de conèixer la seva vida exemplar:

Amb una vocació matemàtica que té dificultats per realitzar-se

Fill d'un protestant convertit al catolicisme, Karl Theodor Wilhelm Weierstrass (1815-1897) va néixer a Ostenfelde (Westfàlia). El pare era aleshores secretari de l'ajuntament, però després ingressà al cos d'agents tributaris de Prússia i la família hagué de traslladar-se de lloc diverses vegades. Karl era el germà gran de tres més, un noi i dues noies. Quan ell tenia 11 anys morí la mare. El pare es tornà a casar però ja no vingueren més fills. La família no tenia massa recursos econòmics però l'esforç patern féu que el noi gran pogués estudiar a l'institut de Paderborn a partir del 1829, on tingué sempre notes excel·lents fins acabar el batxillerat el 1834. No li ensenyaren gaires matemàtiques però el jove hi tenia una tendència ben clara, perquè consta que ja es llegia els articles del *Journal de Crelle*, que es rebia a la biblioteca, i resolvia problemes d'integrals pel seu compte.

El pare, content dels estudis de fill gran,

decidí encaminar-lo cap als estudis de dret per aconseguir fer d'ell un alt funcionari de l'Estat, i el va fer matricular-se a aquesta carrera a la universitat de Bonn. El noi obeí perquè estimava el pare i no volgué contrariar-lo, però encara que ho anava aprovant tot, ho feia sense il·lusió. Sentia dins seu una altra vocació i la contradicció entre el que estudiava i el que l'interior seu li deia li provocà veritables sofriments físics i psíquics. Mirava, mentrestant, de llegir obres fonamentals de matemàtiques i trobà casualment *Fundamenta nova theoriae functionum ellipticarum* de Jacobi, i s'adonà que no podia seguir el que s'hi explicava: s'hi pressuposaven coses que ell ignorava. Un amic seu ho sabé i li deixà uns apunts de classe, sobre el tema, del professor de matemàtiques de Münster, Christoph Gudermann (1798-1851). Weierstrass s'hi entusiasma en veure que ja podia entendre-ho tot. I prengué una decisió dràstica: després d'haver aprovat vuit semestres de la carrera de Dret, se'n tornà a casa a dir que no volia continuar aquests estudis.

A la família hi hagué un disgust, per no dir desesperació. Què fer? La situació econòmica no permetia pas que tornés a començar una altra carrera. El malestar durà uns sis mesos. Un amic va convèncer el pare que enviés el fill a Münster a una acadèmia on en poc temps podria adquirir el títol de mestre sense haver d'estudiar a la universitat. I allí es matriculà el 1839. Va tenir la sort de poder assistir a les classes del professor Gudermann de qui ja tenia els apunts sobre funcions el·líptiques. Va ser l'únic professor de matemàtiques que tingué en la seva vida.

Amb un dictamen molt favorable de Gudermann el nostre novell mestre obtenia el 1842 una plaça de professor a Deutsch-Krone (avui Walcz Radun, pertanyent a

Polònia) i el 1848 a Braunsberg, on estigué fins al 1855. En aquests instituts havia d'ensenyar, a part de matemàtiques i física, les assignatures de botànica, alemany, geografia, història, educació física i calligrafia. Arribà a tenir 30 hores setmanals de classe. Com treure el temps per dedicar-se a la investigació matemàtica?

Així i tot, buscant un forat o robant temps del descans, estudiava la manera de resoldre un problema que el fascinava: com aplicar la inversió de Jacobi a les funcions en general i això el portà a la descoberta de les funcions que ell anomenà *abelianes*. Es conta que un dia a l'hora de començar la primera classe del matí no hi acudí i anaren a buscar-lo a l'habitació i el trobaren a la taula amb l'espelma encara encesa i els finestrans closos; s'hi havia passat tota la nit maldant per trobar la solució d'un punt que l'interessà moltíssim i no s'adonà de l'hora que era. Aquesta sobrecàrrega començà a perjudicar-li la salut. Ja en aquesta època sovint tenia mareigs que li duraven hores.

Però arribà a catedràtic de la universitat de Berlín

El 1854 publicava al *Journal de Crelle* l'article llargament elaborat sobre les funcions *abelianes*. Hi donava la solució general al problema de la investigació de Jacobi. Va produir un impacte sensacional en el món dels matemàtics. La universitat de Königsberg el féu doctor honoris causa. El 1856 li oferiren la càtedra de matemàtiques de l'Institut Politècnic de Berlín, i poc després obtenia una càtedra a la universitat. A Weierstrass li agradava donar classe, però potser no calia confiar-li'n tantes: dotze al Politècnic i sis a la universitat cada setmana, i la seva delicada salut se'n ressentí. El 1861 li vingué una sobreexcitació nerviosa; durant una classe experimentà una pertorbació de l'equilibri que va fer que l'haguessin de portar a casa. Vertígens constants van fer que fins a l'hivern del 1862 no pogués tornar a donar classe però ja no es podia posar dret a la pissarra. Un estudiant hi

escrivia el que ell dictava. El 1864 van crear una càtedra especial a la universitat per a ell, que va ser ja l'única ocupació que li quedà. En fou titular fins a la mort. Sort en va tenir, ell que no s'havia casat, de les seves dues germanes també solteres que van prendre cura d'ell fins a la mort.

Les classes que donava van tenir una gran acceptació. A cada curs augmentava el nombre d'alumnes. Va arribar a tenir-ne més de dos-cents, cosa que era gairebé increïble per a aquell temps en què hi havia universitats que no passaven de tenir deu alumnes de matemàtiques. La major part dels matemàtics importants de la següent generació van assistir a les seves classes: Mittag-Leffler, Schwarz, Cantor, Frobenius, Fuchs, Klein... I és que el seu mètode era pedagògic i rigorós al mateix temps, cosa que captivava les ments despertes. S'ha dit d'ell que va ser el pare del moviment crític de l'anàlisi matemàtica. El que ningú no pot negar és que va ser l'analista més important de l'últim terç del segle XIX perquè va reestructurar l'anàlisi de les funcions des dels seus fonaments. La definició de funció analítica que ell donà com la que és expressable per una sèrie ha esdevingut clàssica i clarificadora. El teorema tan fonamental que diu «Tot conjunt afinitat d'infinits elements té almenys un punt d'acumulació» és un dels que porta el seu nom. Però aquí cal dir que, sense ell saber-ho, ja havia estat anunciat per Bolzano; per això avui els textos en diuen, amb raó, teorema de Bolzano-Weierstrass.

A més de rebre nombroses medalles (Helmholtz, Copley...) i distincions, el curs 1873-74 va ser elegit rector de la universitat de Berlín, tot i que els cursos que donava tenien tot sovint interrupcions, per les seves malalties. La seva salut minvava ràpidament. Les últimes classes que donà van ser les del semestre d'hivern del curs 1889-90. Després ja no pogué més. Va restar immobilitzat a la seva cadira de rodes, atès sempre per les seves abnegades germanes, fins a la seva mort el 19 de febrer del 1897, a causa d'una pneumònia. S'han editat set volums, entre 1894 i 1927, de les seves obres.

RÀDIO

CADENA ESTEL

Dès de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
 21.15-22.00 *Música*
 22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Natàlia Torrent.
 23.00-00.00 *Planisferi* (viatges i turisme). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura i Ariadna Boada.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Xavier Aguilar.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
 02.05-02.10 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Ubéda.
 02.10 *Evangeli*

Dimarts

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Cum laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet i Enric Violan.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Selecció musical*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dimecres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Planeta blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Cristina Crespo.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesis). Presentat per Rosa Deulofeu.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dijous

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Bojos per la ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Foto de família*. Presentat i dirigit per Montserrat Girbau.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Divendres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Música*
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
 00.00-02.00 *La Gruta* (acompanyament a malalts de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes). Presentat i dirigit per Antoni Deulofeu.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dissabte

21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa't hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarria i Xavier Cazeneuve.
 22.00-23.00 *El zoo de vidre* (actualitat teatral). Presentat i dirigit per Aure Farran.
 23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat per Montse Viadé i Alex Vicente.
 00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
 01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
 01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Diumenge

09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Eva Franquès.
 18.45-20.00 *Eucaristia*
 21.00-21.30 *La Prorroga* (esports i resum de la jornada). Presentat per David Amador.
 21.30-22.00 *La Taula de l'Evangeli* (comentari lectures i evangeli del dia). Presentat per Carles Rivas.
 22.00-23.00 *Els Temps de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Ubéda i Roger Padullés.
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
 00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
 00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel Albert Soler i David Ciscar.
 00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
 01.00-01.30 *Cova de country*. Presentat per Rafael Corbí.
 01.30-02.00 *Selecció musical*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Pere de Ribes; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge de 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (II part) al P. Jesús Ruiz Irigoyen, director i fundador de la revista *Humanizar* i coordinador de la residència dels camils de Sant Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí, el Temps, Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
 13.15, 19.15 *Temps*
 14.00-14.15 *Informatiu migdia, Recomanació*
 20.00-20.15 *Informatiu vespre, el Temps*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dilluns

00.00-00.30 *Tresors del Pensament* (en preparació)

Dimarts

00.00-00.30 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

00.00-00.30 *On anem?*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

09.00-09.30 *Una setmana més* *Recomanació*
 13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*
 20.00-21.00 *Anirem tots cap al Cel*

TELEVISIÓ

Diumenge 14

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant)
 Realització: Javier Santamaría.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 8)
 «Sembradores de vida y esperanza.» Fa gairebé cent anys, el 1902, els dominics van entrar per primera vegada a l'Amazònia peruana. Des d'aleshores, la seva presència ha estat constant tot i les nombroses circumstàncies adverses que han hagut de superar.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 10.25 *Testimonio*
 «La lanzada y el vinagre.» La Mare de Déu va escoltar, al costat de la creu, la petició del seu Fill perquè tenia set. Tenia set del nostre amor.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació del cor parroquial de Santa Agnès de Malanyanes (Vallès Oriental), sota la direcció de Pelegrí Bernal. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
 11.20 *Esglésies de Catalunya*
 Sèrie documental.

Dilluns 15

17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 13

09.30 *Signes dels Temps*
 «La Vall de Boí, patrimoni de la humanitat.»
 Parlarem amb Carles Rivas, delegat de mitjans de comunicació de la diòcesi d'Urgell, sobre l'origen i la història de les esglésies de la vall.
 Altres temes:
 —Conversa sobre art i religió amb el galerista Lluçia Homs.
 —Reportatge sobre el gremi de cerers premiat l'any 2000 amb la Creu Sant Jordi.
 —Nova secció d'història de l'Església a càrrec de Josep M. Ballarín.
 —Comentari de l'Evangeli.
 (Presentat per Teresa Pou i dirigit per Francesc Rosaura.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 00.30 h de la nit pel Canal 33; el diumenge a les 11.40 h del matí pel Canal TVC Internacional; i el diumenge a les 13.05 h de la tarda pel Canal TVC Sat.

Divendres 12

20.30 *Creure avui*
 Presenten: Marta Loire i Dolors Fernàndez. Coordina: Albert Dresaire. El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

a partir de les 21.30, *Paraula i vida*: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
 El programa repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

L'últim dijous de mes

a partir de les 22.00, *Aquí, tots*: magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església. Es repeteix l'últim divendres de mes a les 14.40 h.

Cada divendres

23.00 *Camí de vida*
 Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia programa quinzenal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Internet

• **FAMÍLIA.**— El Secretariat Nacional per a la Família de la Conferència Episcopal Argentina ha inaugurat la seva pàgina web, www.matrimonioyfamilia.org.ar, on proporciona material de formació i textos magisterials sobre la defensa de la vida.

• **FUNDACIÓ FOLCH I TORRES.**— Disposa d'una pàgina web, www.jazzfree.com/jazz7/Fundacio, on es pot trobar molta informació sobre les seves activitats així com un exemplar d'*En Patufet* digital, una visita al castell de Plegamans, etc.

Altres bisbats

• **NOVA HUMANITAS.**— Del 26 al 28 de gener, i del 2 al 4 de febrer, sessions de formació humana *Descubrete a ti mismo*, a càrrec de M. Ángeles de los Ríos a Toledo. Més informació: tel. 915 212 089.

Barcelona

• **CURS.**— El Moviment Cristià de Mestres i Professors organitza un curs els dies 13 de gener, 10 de febrer i 10 de març sobre *Lectura educativa del cinema i la televisió*, a càrrec de Carme Molist; mestra i pedagoga especialitzada en Pastoral Juvenil, i Carles L'agua. Tots dos són educadors d'Escoles Vedruna Catalunya. Més informació: c/

Rivadeneira, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 125 567.

• **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA.**— Recés el 14 de gener, a les 17.00. Es prepara el viatge de la beatificació de Manuel González García. Informació: Missioners Eucarístiques de Natzaret, Mare de Déu de la Salut, 26, baixos - Barcelona, tel. i fax 932 130 182.

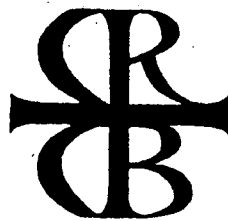
• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza l'Aula d'Extensió Universitària CIC de la Gent Gran. La propera sessió serà el 15 de gener, a les 17.00, sobre *Pensament i religió del Tibet: una aproximació al sostre del món*, a càrrec del Dr. Josep Lluís Alay, físic i tibetòleg, professor a la Universitat de Barcelona. Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 090 575.

• **EQUIP DE PASTORAL OBRERA DE BADALONA-SANT ADRIÀ.**— El 15 de gener, a les 19.30, sessió sobre *Juventud sin historia*, a la parròquia de Santa Clara, c/ Bac de Roda, 68 - Badalona. Més informació: tel. 934 603 608, a/e: glorca11@sjtar.org

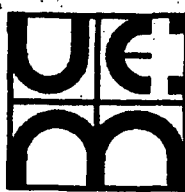

CRISTIANISME I JUSTÍCIA
FUNDACIÓ LLUÍS ESPINAL

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 15 de gener, a les 20.45, escola de pregària amb Josep Ricart, s.i., sobre *Acompanyem les històries dels refugiats i desplaçats* a l'església dels jesuïtes, c/ Casp, 27 - Barcelona. Els dies 16 i 30 de gener; el 13 i 27 de febrer, i el 13 i 27 de març, de 19.30 a 21.30, seminari sobre *L'evangeli de Lluc - Escola de justícia i misericòrdia*, amb Francesc Riera, s.j., c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona. El 19 de gener, a les 19.30, conferència de Guillermo Randle, s.j., sobre *Unafidelidad rebelde a la Iglesia (John Henry Newman)*, c/ Balmes, 138 - Barcelona. Més informació: tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: espinal@redestb.es, Internet: www.fespinal.com

• **COL·LEGI DE RECTORS DE LA CIUTAT DE BARCELONA.**— El 16 de gener, a les 11.00, Mn. Josep M. Forcada, delegat diocesà de la Pastoral de la Salut, parlarà sobre *La Pastoral de la Salut als centres sociosanitaris i hospitals*. Lloc: sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona.

unió
espiritual
de mares

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El 17 de gener, a les 17.30, Victòria Molins, s.t.j., parlarà sobre *El Tercer Món s'acosta al Quart Món*. Prèviament, a les 16.30, eucaristia. Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona.

• **PAU.**— El 17 de gener, a les 20.00, Pregària per la Pau a Euskadi, a la parròquia de Sant Agustí, plaça de Sant Agustí - Barcelona. La celebració consisteix en una eucaristia basada en textos de la missa per la pau i la justícia del missal romà. Es comptarà amb la presència del cardenal Ricard M. Carles.

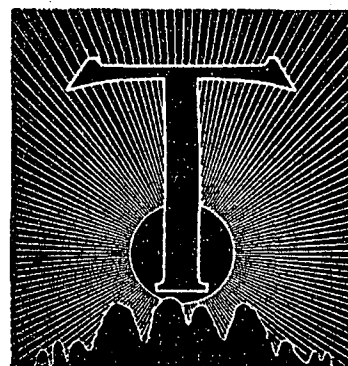

• **PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.**— Organitza un con-

cert solidari per al 20 de gener, a les 21.00, amb el Cor Vivaldi, a l'església de Sant Pau del Camp, c/ Sant Pau, 99 - Barcelona.

• **GRUP D'ADULTS CRISTIANS.**— A la parròquia del Sant Crist de Barcelona es reuneixen un cop al mes persones adultes per tractar temes de religió, vida social, etc. La propera reunió serà el 19 de gener, de 22.00 a 23.30. Per a més informació: tel. 932 119 304 (Manuel).

• **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL GORNAL.**— Dins dels actes celebratius del 25è aniversari de la parròquia, el 21 de gener, a les 12.00, missa preparada pels grups de joves, i a les 13.00, recital de cançons. Av. Carmen Amaya, 31 - 33 - L'Hospitalet de Llobregat, tel. 933 351 738.

• **FESTES DE LA MARE DE DÉU DE L'AJUDA.**— En el seu santuari barceloní del carrer Sant Pere Més Baix (caputxins). El 21 de gener, a les 10.30, jornada de la fraternitat franciscana segle; a les 12.00, en l'octavari de pregàries per la unitat dels cristians, celebració ecumènica amb germans de l'Església reformada. Del 25 de gener al 2 de febrer, preparació amb eucaristia a les 9.00 i 20.00. El 27, jornada dels Amics de la Mare de Déu de l'Ajuda; el 2, a les 19.00, rosari cantat i meditat; a les 20.00, celebració eucarística presidida pel provincial dels framenors caputxins. Ofrenes a la Mare de Déu, de les entitats del santuari i del barri, a la festa de la patrona del barri de Sant Pere. El 4, jornada dels Amics de Núria, a les 12.00, eucaristia; a les 13.00, concert.

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpna@teleline.es

Centre d'Estudis Pastorals CEP de les diòcesis catalanes

MONS. JOAN CARRERA I PLANAS
Comunicar el gust de la fe en la societat actual

Dijous i divendres 11 i 12 de gener del 2001

GEMMA CURÓS i JOSEP TABERNER
Cura de la comunitat i del servei pastoral en absència de prevere

Quatre dijous, a partir de l'11 de gener del 2001
(Aquestes sessions es poden repetir en diversos arxiprestats o parròquies a petició dels interessats.)

XAVIER MORLANS
El primer anunci de l'Evangeli:
Curset intensiu de com fer una presentació breu i atractiva de Jesucrist.

Del 26 al 28 de gener del 2001.
A les Religioses Franciscanes Missioneres de la Sgda. Família. La Garriga.

Per a totes les activitats cal fer la inscripció als locals del CEP del
c/ Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona, Telèfon 933 174 858 - Fax 933 025 109

Des del carrer

Encara viu immers en la joia de l'ordenació diaconal. Ja en fa dos mesos, però Cristóbal Robledo no pot oblidar el gran regal que el Senyor li ha fet. I no és més que una bestreta, ja que ben aviat, probablement al llarg d'aquest any, rebrà el ministeri sacerdotal. Aquest jove de 33 anys ha apostat tot el que té a una sola carta, Crist. Fa uns anys, en una peregrinació a Terra Santa, va sentir amb una novetat inusitada l'amor immens de Déu. Es va sentir tan estimat que no va tenir més remei que respondre-hi amb el lliurament total de la seva vida. Sap que aquí rau la seva felicitat i després de la seva recent ordenació de diaca encara n'està més convençut.

Cristóbal Robledo va ser ordenat diaca el 5 de novembre passat

«El ministeri no es pot exercir cap enfora si abans no hi ha un treball previ cap endins»

—No l'esperava amb *clergyman*.

—És una cosa que d'alguna manera demana l'Església. El fet que hi hagi un signe visible que pugui testimoniar que encara hi ha joves que consagren la seva vida a l'Evangeli crec que és un aspecte positiu i necessari.

—I aquests dos mesos de nou «hàbit» i nou ministeri de diaca, com els ha viscut?

—Amb gran joia. Jo moltes vegades comento que encara sóc a l'octava de l'ordenació, perquè gràcies a Déu encara perdura aquesta emoció profunda, aquesta acció de gràcies al Senyor pel moment viscut el dia 5 de novembre. Estic vivint el ministeri amb molta il·lusió, s'ha iniciat una nova etapa, on ha arribat el moment de portar a la pràctica tota la preparació rebuda fins ara. Ara toca donar-me al màxim en el treball pastoral, donar testimoni de l'Evangeli i de la persona de Jesucrist.

—Han estat sis anys de preparació i discerniment, canvia molt el

sentiment vocacional durant aquest temps?

—Jo diria que es fa tot un procés d'assentament. El primer cop de la crida és molt enfervorit, està marcat pel candor, per la novetat i per la sensació que hi ha moltes coses a fer i que tu hi ets per fer-les. El Seminari aporta realisme i assenta aquests primers ímpetus. No es perd la il·lusió, sinó que es modela una il·lusió molt més en consonància amb el que l'Església necessita. T'endinses en la dinàmica de la diòcesi i després, un cop a la parròquia, agafes la mesura del que és la riquesa i la pobresa de la mateixa Església. L'amor inicial es purifica fins a fer-se més madur.

—Aquest coneixement profund de l'Església i de la diòcesi, també pot espantar o fer dubtar?

—Evidentment, l'Església té mancances, però més que espantar-me a mi personalment em sacsegen i em fan sentir una mica limitat. Però ho visc amb esperança, l'esperança de saber que l'Església no depèn només de les

circumstàncies conjunturals que ens han tocat viure sinó que la mou una acció invisible de l'Esperit Sant. Per a mi, aquestes mancances són un repte, una crida a enganxar-nos més a la persona de Crist, a la fidelitat, a la comunió en el si de l'Església, a deixar-nos purificar per l'acció de l'Esperit Sant.

—Què li ha comportat el ministeri diaconal?

—En el meu cas destaca especialment el que és la tasca de la catequesi: comunió, joves, confirmació i adults; i també tot el que és la pastoral sacramental, celebrant sobretot casaments i batejos. Però el més important és que m'he anat adonant que per exercir com a ministre es requereix abans una preparació interior. Per donar, abans cal rebre i això és una cosa que estic vivint amb molta intensitat en l'etapa diaconal. No es pot exercir cap enfora si abans no hi ha un treball cap endins, un deixar-te amarar per l'Esperit.

Samuel Gutiérrez

Profecies enganyoses

Periòdicament els grans mitjans de comunicació escampen profecies que s'acostumen a complir; així, quan cau una nevada ben grossa al Pirineu ens prediuen, amb un reguitzell d'imatges de muntanyes blanquíssimes i avets carregats de neu, que molts esquiadors s'animaran a baixar per les pistes. I aquell mateix cap de setmana, o aquell pont, ves per on, a les estacions d'esquí no s'hi cap. O quan un personatge molt conegut, bon escriptor o no, això tant és, llança un nou llibre al mercat, també profetitzen que serà un èxit de vendes —mentre ens van recordant la vida i miracles, les glòries i les tribulacions, de l'individu en qüestió. I, tornem-hi, en pocs dies tothom en parla i el llibre és un *best-seller*, el més ben venut literalment.

L'acompliment d'aquestes profecies, doncs, és infal·lible, però aquests profetes que les anuncien, tan vistosos i escoltats, no són mers missatgers del futur. Si no els féssim tant de cas, de ben segur que els pronòstics no es complirien.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Taizé, com una pluja fina...

Taizé ha passat per Barcelona com una pluja fina que fa reverdir l'esperit. M'agrada de dir-ho amb aquesta imatge —entre tantes de possibles— perquè és la mateixa que vaig fer servir comentant l'anterior Trobada, ara fa exactament quinze anys. Aleshores no van venir tants joves com ara. S'aplegaven a Santa Maria del Mar i al Born... Aquesta vegada emplenaven el recinte firal de Montjuïc. Però l'efecte ha estat el mateix: davant tants milers de joves convocats al voltant de la pregària, molts s'admiraven, i s'animaven, i notaven que els tornava l'esperança... Altres se sentien una mica interpel·lats i, no poques vegades, es veien en la necessitat de relativitzar amb qualsevol pretext el que els entrava pels ulls.

Tot això, mirat des de fora. Entrant més endins, quins moments de pau interior, mentre ens penetraven els missatges reiterats dels cànctics breus; quina concentració en els rostres, a l'hora d'abocar-se sobre el Sant Crist; quina dolça simplicitat en el posat de tants i de tantes asseguts a terra, pregant, al voltant dels germans de Taizé.

S'ha treballat molt, en l'acolliment, a les parròquies i als arxiprestats: els sacerdots i els joves, braç a braç, han estat incansables. I s'han obert moltes llars, les quals s'han sentit felices de conviure amb nois i noies d'indrets diversos, alguns ben remots. El diumenge i el dia de cap d'any, aquesta alegria familiar s'ha estès a tota la comunitat, en les celebracions eucarístiques.

No ho semblava, al començament, que tot hagués d'anar tan bé... Però la gent ha respost. Tant de bo aquesta experiència faci créixer una mica la nostra autoestima diocesana, sovint més baixa que la realitat. A tots ens convé d'interioritzar aquest *pelegrinatge de la confiança*.

La imatge del germà Roger, sempre voltat d'infants, restarà en la nostra retina com una invitació a enriquir la nostra pastoral amb el carisma de Taizé, radicalment gratuït, del qual ha dit Joan Pau II: «Es passa per Taizé com per la vora d'una font. El caminant s'hi atura, es refresca i continua el seu camí.»

Als qui fan una pastoral juvenil molt inclinada a la reflexió, a l'anàlisi, a la temàtica ideològica, a un llarg procés de circumval·lació per arribar a Déu... la font de Taizé els convida a relaxar-se i assajar la via directa d'experimentar que el Senyor és a prop i que, enmig de la nit, «*sólo la sed nos alumbr*», com cantàvem aquests dies.

Als molt exigents, que no conceben la pastoral de joves fora de l'enquadrament immediat en una pràctica religiosa assídua, d'aparença avorrida... la font de Taizé els assenyala un estil de pregària molt eficaç com a començament, com a primera degustació, com a temps per enamorar-se. Després vindrà allò de «*el alma que anda en amor, ni cansa ni se cansa*», que també cantàvem.

A tots plegats el germà Roger ens adreça una pregunta suggeridora, en la seva última carta: «Intueixes una felicitat?»

Rauxa